

HẠ CƠ

GÁI QUÊ

tiếp Ưt Lượm 2

Tiểu thuyết dành cho người lớn trên 18 tuổi

NGHỆ XUẤT BẢN ĐU SƠN 1997

Gái Quê (Út Lượm 2)

Hạ Cơ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương I

Tôi là gái Sinh ra và lớn lên ở miệt vườn. Hương đồng cỏ nội, hoa thơm trái ngọt, giếng nước trong lành đã cho tôi mái tóc mượt mà, làn da mịn màng và những suy nghĩ thật đơn giản về cuộc sống.

Cả tuổi thơ ấu của tôi được vỗ về ấp ủ bằng những câu hát ru ngọt ngào của mẹ và những câu vọng cổ mùi rệu của cha. Bởi vậy, sau này khi lớn lên tâm hồn tôi đa sầu đa cảm và mơ mộng thật nhiều khác hẳn với những người con gái ở thành phố.

Tôi là chị hai trong một gia đình 4 chị em trai gái đầy đủ. Kế tôi là thằng Quới rồi tôi con Ngà, cuối cùng là thằng út Nghệ.

Cha mẹ tôi có một vườn cây ăn trái khá lớn trồng cả vài trăm gốc chôm chôm, măng cụt, mận, xoài. Chị em chúng tôi được nuôi nấng học hành bằng những huê lợi cây trái từng mùa.

Thằng Quới em kế tôi tương tá nó lực lưỡng lắm, kém tôi một tuổi mà nhìn như anh hai tôi, thằng nhỏ tối ngày ham đá gà, ham chạy rông trong xóm chọc phá con gái nhà người ta. Thằng nhỏ là hung thần của những đứa bạn gái của tôi. Có lần con Lài bạn tôi lại nhà tôi mượn áo tôi đi tỉnh, thằng nhỏ canh con bé đang thay áo dòm lên vù bị con nhỏ bắt gặp la rùm beng.

Sau thằng Quới là con Ngà, con nhỏ tuy là em tôi nhưng người ngoài nhìn vào khó biết ai là chị ai là em. Tôi nhớ có lần chị em tôi theo mẹ lên chợ quận, tụi con trai ở quận đã theo đuôi đánh cá nhau hoài. Đứa thì nói tôi là em, đứa thì cá tôi là chị lung tung làm chị em tôi mắc cười muốn chết mà không dám cười vì sợ tụi nó được trón làm tôi nhào vô thì phiền quá. Cho tới bây giờ tôi còn nhớ nguyên văn một câu nói của một thằng trong bọn:

- Mấy cô gái quê này da dẻ mịn màng như nhung, đi sau lưng toàn ngửi mùi bông cau, bông bưởi mát nị chứ có đâu như mấy con nhỏ ở chợ chỉ toàn mùi dầu dừa khét lẹt... thiệt gái quê đáng giá ngàn vàng.

Câu tán tụng tuy có hơi xỗ xàng làm chị em tôi bực mình chút đỉnh nhưng ngược lại cũng làm cho tụi tôi tự hào không ít.

Tôi nhớ năm tôi đang còn học lớp 5, tuổi khoảng 13 hay 14 gì đó. Người ngợm tôi đã bắt đầu nảy nở. Ngực mông gì cũng căng cứng nhìn thật hấp dẫn chẳng khác gì gái 17, 18. Chính bởi lẽ ngoài hấp dẫn như vậy nên có nhiều tên con trai trong lớp gởi thư tỏ tình, gởi bánh kẹo tùm lum. Ngày đó tôi thật vô tư, hễ thư nào gởi có kèm theo bánh kẹo hay ô mai là tôi nhận, còn thư nào gởi mong te không có kèm theo gì hết là tôi trả lại, đôi khi còn đòi méc thầy giáo nữa. Chính bởi lối nhận thư nặng phần quà cáp như vậy nên bọn con trai trong lớp đã đặt tên tôi là "Mén kẹo hay Mén ô mai..."

Sau khi học hết tiểu học ở làng, cha mẹ đã gởi tôi lên tỉnh học trung học. Cùng rời làng đi học xa năm đó có con nhỏ Lành, nhỏ Ngọt và một tên con trai duy nhất trong đám là thằng Vui. Khác với mấy đứa đó, tụi nó đều được cha mẹ gởi học ở quận còn tôi thì phải lên tuốt trên tỉnh. Thấy lên tỉnh một quá lẻ loi tôi năn nỉ xin cha mẹ cho học ở quận cho có bạn và gần nhà nhưng cha mẹ tôi nhất định không chịu, ông bà nói ở quận không có nhà ngời quen để gởi gắm còn lên tỉnh thì có nhà chú thím Tư tôi, ông bà sẽ lo cho tôi. Ở với người ngoài bama tôi không yên tâm.

Ngày rời làng đi tỉnh học tôi đã khóc muốn hết nước mắt, khóc như các cô dâu lên xe hoa về nhà chồng, làm cho mẹ tôi cũng rơm rớm nước mắt. Vì nhà chú Tư tôi ở hơi xa trường nên chú Tư tôi đã nhờ anh Thiện, là người bà con với thím Tư tôi, cũng là dân ở dưới quận lên trọ học trong xóm tới chỗ tôi đi học mỗi sáng. Anh Thiện cùng học chung trtlòng với tôi nhưng trên hai ba lớp gì đó nên nhìn anh có vẻ người lớn lắm. Mấy tên con trai học chung lớp với tôi thấy tôi lóng ngóng từ quê lên tỉnh học nên cũng có ý muốn tò vè nhưng thấy có anh Thiện đưa đi chỗ về tụi nó cũng ngán nên tôi đã yên lành suốt những năm đệ thất, đệ lục (lớp 6,7).

Năm tôi lên đệ ngũ thì anh Thiện đổi đi trường khác xa hơn trtlòng tôi nhiều nên đã không thể đưa đón tôi như tnlôc được nữa vì vậy cha mẹ tôi đã mua cho tôi một chiếc xe đạp để tôi tự đi học.

Ngày đầu tiên đi học một mình tôi thấy buồn thật buồn, tôi cảm thấy mình bơ vơ lạc lõng thế nào ấy. Lòng tiếc nuối thật nhiều những buổi sáng trời lành lạnh ngồi nép mình sau lưng Thiện trên con đường đến tnlòng. Và nhớ thật nhiều những buổi chiều tan học cùng Thiện ghé

ngang những quán chè bên lề đường hay vào trong nhà lồng chợ ăn bì cuốn, ăn cháo lòng, bún nem...

Nỗi nhớ nhung âm ỉ nhưng thật rõ nét trong tôi đang kéo dài thì bỗng một buổi chiều tan học tôi đang loay hoay dắt xe ra cổng trường thì Thiện xuất hiện. Với một nụ cười thật tươi Thiện chạy xe sát lại gần tôi nói:

- Mấy hôm nay không đưa Mến đi học được anh thấy không yên tâm chút nào hết. Hôm nay anh ghé thăm coi Mến có cần gì anh không ?

Trước sự xuất hiện thật bất ngờ của Thiện tôi lúng túng không che giấu được sự mừng rỡ đang rục lên trong lòng khiến Thiện nhận ta được, anh nhìn tôi với đôi mắt thật cảm động. Sau một hồi nhìn nhau tui tôi bốt lúng túng, Thiện ghé sát lại gần tôi nói:

- Mình đi ăn chè nghe Mến ?

Anh nhìn tôi chờ đợi, thấy tôi chưa trả lời anh tiếp với nét mặt có vẻ hài hước:

- Cả tuần nay anh nhớ...anh nhớ... ngưng một lát nhìn tôi rồi anh nheo mắt nói tiếp)...cô hàng bán chè muốn chết.

Thấy mặt tôi xịu xuống không nói năng gì rồi lặng lẽ dắt xe ra cổng anh chạy theo năn nỉ:

- Anh nói đùa chơi chút mà Mến, bộ anh như vậy mà đi nhờ cô bán chè mập lù như thùng nước lèo đó sao mà em giận anh ?

Không quay lại tôi nói với giọng lầy:

- Anh nhớ cô hàng chè thì đi kiếm cổ đi, để em về, em mệt rồi em không muốn ăn chè đâu.

Thấy tôi có vẻ giận nhiều anh leo đèo theo sau lưng năn nỉ:

- Thôi, nếu em ghét ăn chè thì mình ghé nhà lồng chợ ăn bì cuốn quán bà Ba em chịu không ? Thôi mà, anh giận chút cho vui chứ bộ thiệt sao mà em giận !

Đạp xe bên nhau một đôi khá xa nữa Thiện thấy tôi vẫn không nói năng gì, anh đổi cách năn nỉ pha thêm chú điệu:

- Cô bán chè mập lù này hại quá, làm nãy giờ tui năn nỉ muốn gãy lưỡi không xong... thôi bà Ba bì cuốn ời bà giúp con với, con nhớ... nhớ... bà Ba quá chừng rồi nè...

Tôi nín cười không được bèn quay qua chỗ khác cười Thiện nhìn thấy tôi cười anh khoái quá bèn nói thêm vài câu nữa rồi kè xe tôi vào chợ, ghé ngay vào quán bà Ba. Vừa kéo ghế cho tôi ngồi anh vừa nói với bà Ba:

- Con cảm ơn bà Ba... nhờ bà Ba chớ không thôi hôm nay con khổ rồi... thiệt đó bà Ba.

Vừa nói anh vừa nhìn tôi hai đứa cùng cười...bà Ba không hiểu gì hết cũng nhìn tụi tôi cười theo.

Buổi chiều hôm đó sau khi ra khỏi nhà lồng chợ, Thiện đã đưa tôi ra bờ sông uống nước dừa ngồi tâm sự tôi gần chiều tối mới về. Tn lúc khi chia tay ở đầu ngõ Thiện đã quàng tay qua vai tôi kéo sát lại gần hôn vội trên má tôi một nụ hôn thật nồng nàn.

Bước chân vào nhà tôi bàng hoàng chéng choáng như người say nậu. Chiếc hôn đầu đời quả thật là kỳ diệu. Chắc tới chết tôi cũng không thể quên được cảm giác này.

Kể từ sau buổi chiều đó, Thiện thường hay đón tôi ở cổng tnìng, tụi tôi đã thực sự bước vào tình yêu Đã có những chiều tụi tôi ngồi ôm nhau hàng giờ trong công viên, hay trong phòng trọ của Thiện. Nhưng nụ hôn say đắm đã đổi trao, những vòng tay ghì xiết đã làm nóng bỏng thân thể hai đứa. Tay Thiện đã lùa vào hầu hết những phần sâu kín trong thân thể tôi. Có một đôi lần trong phòng trọ của Thiện tôi tưởng tôi đã trao thân cho Thiện rồi nhưng chúng tôi đã kịp dừng lại, chắc có lẽ vì tôi quá run sợ và Thiện thì lợn cọng chưa có kinh nghiệm.

Tình yêu của tụi tôi đang độ nồng nàn nhất thì một buổi chiều Thiện đón tôi ở cổng trường với một bộ mặt thật thiếu nã. Nhìn nét mặt

Thiện tôi biết ngay anh đang gặp chuyện gì chẳng lành. Nắm tay tôi Thiện nói:

- Mến ơi! anh mới nhận được giấy gọi nhập ngũ, tuần tới phải trình diện.

Tôi bàng hoàng nắm tay anh hỏi vội vã:

Vậy là anh phải nghỉ học sao ? đi lính vậy chừng nào mới được giải ngũ...?

Thiện gãi đầu nói:

- Đi lính thì phải nghỉ học chứ sao? còn chuyện giải ngũ thì cũng phải vài ba năm chứ không ít đâu.thôi chính phủ gọi rồi thì đi chứ làm sao được. Anh có thằng bạn cũng mới nhận được giấy gọi hôm nay.

Thấy tôi có vẻ buồn anh ghé tai nói nhỏ:

- Thôi buồn làm gì Mến? mình đi ăn cơm Tàu ở ngã năm đi...vui với anh ít ngày nữa rồi anh đi...

Những lần tnlờc mỗi khi được Thiện rủ đi ăn cơm Tàu là tôi rất thích, ăn uống mê say. Hôm nay cũng ngồi trước những món đồ ăn thơm ngon bốc khói đỏ mà sao tôi cũng như Thiện nuốt chẳng vào. Lần quần cả buổi chiều bên nhau Thiện không dấu nổi sự chán nản, anh luôn miệng nói những câu đầy vẻ lo âu như:

-"Tụi con trai ở đây thấy ghê quá à? anh chỉ sợ anh đi xa rồi tụi nó không để cho em yên.

-"Người xưa vẫn thường hay nói câu xa mặt cách lòng. Mến ơi! mình xa nhau em ráng giữ một lòng nghe Mến."

-"Chỉ còn vài ngày nữa anh đi rồi? anh muốn Mến làm một hành động nào đó chứng tỏ là em yêu anh."

- "Anh bị ket lính tráng thế này không biết ba má em có gả cho anh không?" .

- "Hồi này chiến trường có vẻ sôi động hơn những tháng trước, anh sợ anh khó thọ quá Mến à? " Đại loại những câu như vậy với nét mặt thật buồn bã, Thiện đã kéo tôi vào trong nỗi ưu tư chán chường của anh.

Trên đường về ngang qua rạp chiếu bóng Mỹ Lợi thấy đang chiếu phim Tàu do Khương Đại Vệ và Địch Long đóng khá hấp dẫn, Thiện bèn đề nghị vào xem. Tôi vừa muốn xem, vừa không vì sợ về tối quá sẽ bị chú thím Tư rầy. Thấy tôi còn ngần ngại Thiện nói:

- Trời còn sáng mà, mình vô coi chừng hơn một tiếng rồi về cũng còn sớm chán..

Vừa nói anh vừa dẫn xe tôi đi gởi rồi đi mua vé. ở ngoài sáng bước vào bóng tối mắt tôi chẳng thấy gì hết nên bước đi loạng choạng phải dựa sát vào Thiện mới bước đi nổi. Phải mất cả mấy phút sau mắt tôi mới quen với bóng tối và tìm được chỗ ngồi. Chưa yên chỗ tay Thiện đã như con rắn lùa vào trong ngực tôi mà xoa xoa nắn nắn. Hai ngón tay trở và cái của Thiện vờ vờ trên đầu vú tôi làm cho người tôi nổi gai ốc cùng khắp. Tiếp tục mân mê thêm một hồi nữa thì bàn tay Thiện lần xuống dưới, tiến thẳng vào trung tâm yếu điểm của tôi. Nhột nhột quá với lại mắc cỡ nữa nên tôi gập người lại ôm cứng lấy bụng không cho tay Thiện tự do hoạt động nữa. Bị chặn lại bất tử Thiện rút tay về, đổi hướng quàng tay qua vai tôi kéo sát lại gần rồi hôn vào tai, liếm quanh vành tai và dùng lưỡi ráy vào trong lỗ tai tôi làm cho người tôi lại rần rạt ngứa ngáy chẳng còn biết gì nữa, hai tay lại rời ra và bàn tay Thiện lại tiếp tục lấn chiếm. Nước trong lòng tôi ứa ra chèm nhẹp như người có kinh. Bàn tay Thiện vẫn tiếp tục tiến sâu hơn, chà chà nhẹ nhẹ trên mồng đóc của tôi, móc sâu vào trong mà ngoáy qua bên phải rồi ngoáy sang bên trái. Người tôi lúc đó chẳng còn biết gì nữa nên cứ cong vòng như con tôm mà vùng vẫy lẫn lộn. Đang như cục lùa trên lò bỏng nhiên Thiện ngưng tay làm tôi như con diều căng gió đứt giây từ trên trời rớt xuống đất Choàng mờ mắt ra lơ lảo nhìn thì thấy Thiện ngồi ngay ngắn im re mắt hướng lên màn ảnh. Như hiểu ý, Thiện quay sang ghé tai tôi nói nhỏ:

- Những người ở chung quanh này giờ họ có vẻ chú ý tới mình nhiều rồi đó, hãy ngồi yên xem thêm một lát nữa rồi mình về.

Tiếp tục ngồi xem đâu chừng mười lăm, hai.. mười phút nữa thì

Thiện đứng dậy kéo tay tôi ra về Ngoài trời đã tối hẳn. Gió nhẹ nhẽ thổi làm cho tôi thấy thoải mái vô cùng. Đạp xe bên nhau trên đường về hai đứa tôi tự nhiên làm như mắc cỡ nên nói chuyện rất ít và chẳng dám nhìn thẳng vào mặt nhau.

Những ngày kế tiếp đó Thiện kiếm tôi đều đều. Có những buổi sáng Thiện chờ tôi ở đầu ngõ, tôi đã trốn học đi chơi với Thiện khắp nơi và nhiều lần trong công viên vắng hay trong căn phòng hẹp của Thiện. Mỗi Thiện, tay Thiện đã đưa tôi đến chín tầng mây quên cả không gian thời gian. Đôi lần dục tình lên tôi điểm cao nhất Thiện đã đòi tôi cho anh được hưởng những cái cao quý nhất của đời con gái tôi, nhưng rồi cuối cùng vì Thiện quá lộng cọng và vì sự run sợ của của cả hai đứa nên tụi tôi đã dừng lại kịp thời.

Thời gian trôi thật lẹ, ngày mai đã là ngày Thiện đi trình diện nhập ngũ. Buổi tối chia tay hai đứa buồn rã rượi, nước mắt tôi chảy ràn rụa ướt cả vai áo Thiện. Thiện như người mất hồn chẳng nói năng gì hết chỉ biết ôm tôi vào lòng, tay hết vuốt tóc lại vuốt lên lưng.

Những ngày Thiện đi rồi tôi đi học mà tâm trí để đâu đâu chẳng học hành được gì cả. Đã có nhiều lần bị thầy cô lưu ý nhưng tôi cũng chẳng thay đổi gì được. Tôi giờ phút này tôi mới thấy là mình đã yêu Thiện nhiều quá, nhiều hơn cả sự suy đoán của mình nữa.

Thấm thoát thế mà Thiện đã vào quân trường gần ba tháng và ngày mai là ngày phép đầu tiên của Thiện về thăm tôi kể từ khi anh nhập ngũ. Để sửa soạn cho ngày phép đầu tiên này tôi đã đặt chuyện nói với chú thím tôi là tôi sẽ đi với phái

đoàn của trường thăm viếng thương bệnh binh ở Bệnh viện Dã chiến tỉnh nguyên ngày chủ nhật. Suốt buổi tối hôm thứ bảy tôi không tài nào ngủ được, trong dạ bồn chồn nôn nao khó tả chỉ mong sao trời mau sáng để đến giờ gặp lại Thiện. Mới sáu giờ tôi đã thức dậy chải đầu tô nhẹ lên má chút phấn hồng rồi rời khỏi nhà.

Theo thơ của Thiện thì Thiện sẽ được ra phép vào chiều thứ bảy và sẽ đi chuyến xe đò đầu tiên của ngày chủ nhật để về tỉnh. Sớm nhất thì cũng khoảng chín giờ là anh có mặt.

Ra tới ngoài đường mới thấy là còn quá sớm, còn cả gần hai tiếng

nữa mới tôi giờ gặp lại Thiện. Tôi chẳng biết làm gì cho hết giờ nên cứ đạp xe lang thang quanh hoài trên phố. Cuối cùng chịu hết nổi tôi phải tấp lại nhà con nhỏ Thu bạn học của tôi ở gần bến xe. Con nhỏ chắc đang còn nằm trên giường nên nghe tôi gọi ới ới ngoài ngõ vội chạy ra mở cửa với một bộ mặt còn ngái ngủ. Không đợi cho nó hỏi han lung tung tôi vội lên tiếng trước:

- Ra bến xe đón người quen từ Sài Gòn về mà thấy còn sớm quá nên tui ghé nhà bồ chơi một chút rồi đi.

Thu nheo mắt nghiêng đầu nhìn tôi từ đầu tới chân rồi với một giọng đầy vẻ khôi hài :

- Đón kếp phải không? Khai thiệt đi không tui không mờ cữ cho vô nhà đó.

Thấy tôi ấp úng chưa kịp trả lời Thu lại tiếp :

- Mặc quần áo đẹp, mặt mũi thoa son dôi phấn đàng hoàng như vậy mà không phải đi đón kếp thì tui chỉ xin đi đầu xuống đất mà thôi.

Túng quá chẳng biết phải trả lời sao nên tôi cười cười nói đại:

- Đúng rồi, kếp ruột đi lính ở trên Sài Gòn về đó... Biết rồi thì đừng la lớn bẻ chuyện hết đó nghe. Thu có vẻ thỏa mãn trlóc câu trả lời của tôi nên không hỏi tiếp gì nữa mà lặng lẽ quay lưng dẫn tôi vào nhà.

Ở trong nhà Thu tới chín giờ hơn tôi mới ra bến xe. Đợi chùng đầu nửa tiếng thì chuyến xe đồ thứ nhất từ Sài Gòn về tới bến. Thiện là người khách đầu tiên nhảy xuống xe.

Trong bộ đồ trần giầy bột đờ sô người Thiện trông hùng dũng hẳn ra. Nướ da Thiện tuy hơi đen nhưng chính nhờ vậy mà nhìn Thiện rắn rỏi, cứng cáp hơn tnlóc nhiều. Nhanh như chớp chỉ sau ba bước nhảy là Thiện đã cầm chặt lấy hai bàn tay tôi và nói trong hơi thở:

- Mền khỏe không? Nhớ em quá chùng? Trời ơi ba tháng san mà dài quá ?

Trống ngực tôi đánh thình thình, mắt mờ thao láo ra nhìn Thiện mà

không nói được lời nào. Nỗi mừng vui gặp lại nhau quá lớn đã làm cho tôi choáng ngợp. Sau vài phút quỳnh quáng, Thiện như lấy lại được bình tĩnh anh lên tiếng:

- Thôi bây giờ tụi mình đi chơi đi, anh chỉ còn có bốn năm giờ phép nữa thôi, chiều ba giờ là anh phải lên xe đò về trường rồi, lạng quạng trễ phép là bị phạt chết.

Tôi giao xe đạp cho Thiện không nói lời nào riu ríu theo anh. Ra tôi đường Thiện hỏi tôi:

- Bây giờ mình đi đâu vậy Mến? Em có đói bụng không? Mình ghé quán bún bà Ba ăn nghe em. Nghe tới quán bà Ba tôi hơi ngại vì quán này chú thím tôi thường hay ghé ăn lắm, vô phỉ. ỉờc hai đứa đang ngồi mà gặp ông bà bước vô thì biết ăn nói làm sao, nghĩ vậy nên tôi vội lên tiếng:

- Mình đi quán khác đi anh, Em không thích quán bà Ba, vào đó dễ gặp nhiều người quen lắm.

Sau một hồi suy tính tụi tôi quyết định đi ăn ở tiệm hủ tiếu ba Tàu ở mé sông. Thiện chở tôi tới nơi thì thấy tiệm khá đông khách chẳng còn bàn nào trống, may mắn tụi tôi vừa bước vô tiệm là có khách ngồi ở bàn mé sông vừa đứng dậy, lạ làng Thiện xề dít chiếm chỗ ngay, đưa tay kéo ghế cho tôi ngồi, anh vừa cười vừa nói:

- Mình phải chiếm mục tiêu ngay, chậm chân là thất bại.

Suốt nửa tiếng ngồi trong tiệm Thiện đã ăn uống thật mạnh và luôn miệng nói hết chuyện này qua chuyện khác tạo một không khí vui tươi cho hai đứa.

Ở quán hủ tiếu ra Thiện đề nghị lên chùa Vạn Phước ở bên triền đồi Long Hội chơi, Thiện nói:

- Mình lên chùa Vạn Phước lạy Phật phù hộ cho tụi mình sớm được sum họp, với lại anh thấy ở trên chùa vắng vẻ tụi mình có khung cảnh để ngồi tâm sự

Hai đứa đã ngồi bên nhau dưới gốc cây mận sau chùa nói chuyện

trời trắng hừng giờ chẳng biết chán. Thiện đã kể cho tôi nghe những nỗi vất vả trong quân trtlòng, đã nói cho tôi nghe nỗi nhớ nhung quay quắt của anh trong những ngày xa cách nhau. Thiện đã hôn tôi nồng nàn, tay Thiện đã mân mê xoa nắn khắp người tôi, hai đứa đã quấn vào nhau mà say đắm chẳng còn biết gì tới thời gian và không gian nữa. Tôi khi bừng tỉnh thì đã tới giờ Thiện phải trở về quân tnlòng. Khi đứng dậy ra về nhìn lại quần áo hai đứa mới giật mình vì nó đã quá bèo nhèo nhăn nhúm nhìn thật thảm hại. Chuyến xe đồ chót rời bến xe tỉnh đã đưa Thiện trở lại quân tnlòng vào lúc ba giờ nổi chiều. Tôi đứng nhìn theo cho đến khi chuyến xe đồ mất hút sau những lũy tre làng xa xa mới ra về.

Những tuần kế tiếp đó Thiện không được về phép vì tình hình chiến sự leo thang và lệnh cấm trại đã được ban hành trên toàn quốc . Tuy không về được nhưng tuần nào tôi cũng nhận được thư của Thiện, ôi những lá thư tràn giang đại hải với lời lẽ như thương ngất trời đã làm tôi cảm động khôn cùng, Nhận được thêm khoảng năm sáu lá thư nữa thì Thiện báo tin là anh sẽ được về phép thưởng nghỉ hai ngày Cũng như lần trtióc tôi đã đón Thiện tại bến xe . Lần này Thiện không mặc đồ lính nữa mà mặc đồ dân sự trông thật nhẹ nhàng thoải mái. Nhìn đầu tóc cắt ngắn với nước da xạm đen đầy nam tính của Thiện, tôi thấy anh mạnh mẽ và hấp dẫn hơn xưa nhiều. Như đã chờ sẵn bao giờ, đôi tay rắn chắc của Thiện đã tìm lấy bàn tay tôi trong nỗi xúc động tận cùng, toàn thân tôi run lên khi môi Thiện hôn nhẹ với vĩa trên má tôi.

Không lòng vòng trong thành phố như lần trước nữa, lần này anh đã dẫn tôi về thăm ba má anh ở dưới quận, xe lam chạy gần cả tiếng mới tới nơi. Ba má và các em của Thiện đã đón tiếp tôi thật niềm nở. Bữa cơm nhà vườn với cá chép lươn ngay trong ao nhà chiêm béo ngậy, với gỏi gà tươi bóprau răm, với canh bầu trên giàn mới hái xuống nấu với tép đã làm cho tôi và Thiện ăn say mê quên cả thở. Vừa buông đĩa xuống thẳng em của Thiện đã bưng ra hai ly nước dừa tươi môi chặt ngoài vườn vào làm cho bụng tôi no nóc đi không muốn nổi.

Khoảng bốn giờ chiều thì tụi tôi từ giã ra về. Trtlóc khi ra khỏi nhà, ba má Thiện còn gởi tôi một giỏ mận để về biếu chú thím tôi. Xe lam rời quận đã khá xa mà tôi còn thấy mấy đứa em Thiện đứng ở bến xe trông theo.

Về tôi thành phố trời đã nhá nhem tối, sợ chú thím tôi chờ nên Thiện vội đưa tôi về nhà ngay, trước khi chia tay, Thiện đã cầm tay tôi khá lâu và nói trong vội vã:

- Tối nay đừng gài cửa sổ phòng nghe em, anh sẽ sang nói với em chuyện này...

Nói vừa dứt câu Thiện không đợi tôi trả lời đã vội quay lưng bước lên vào xóm. Đứng tần ngần một lúc lâu tôi mới lấy lại được bình thần, mở cửa rào vào nhà.

Ngồi chờ sẵn ở phòng khách, sau một cái nhìn đầy vẻ nghiêm khắc, chú tôi nói:

- Sao hôm nay con đi đâu cả ngày vậy Mến?

Tôi đáp ứng mắt mấy giây mới nuốt miệng trả lời được:

- Dạ thưa chú, hôm nay lớp con có tổ chức đi thăm chiến sĩ của Sư đoàn 9 mời về dưỡng quân nên con về hơi trễ.

Nói dứt câu tôi thấy nhẹ hẫng người, nhìn qua thấy chú tôi có vẻ không còn hỏi gì nữa tôi bèn lặng lẽ rút êm về phòng.

Sau khi cởi bỏ hết quần áo tôi vội chạy vào nhà tắm, nước mát chảy trên tóc lần xuống da thịt gây cho tôi một cảm giác nhẹ nhõm thoải mái vô cùng. Cả một ngày đi xa, cả bao nhiêu tiếng ngồi xe lam trên những con đường ổ gà lồi lõm phút chốc đã như không còn một chút nào vương vãi trên thân thể tôi nữa.

Tắm xong thì ngoài trời đã tối mịt. Khi đứng trước kiếng chải tóc, nhìn xuống ngực thấy những hạt nước thấm ra vải áo trắng làm lộ ra hai cái vú căng cứng tôi bỗng giật mình và suy nghĩ không lẽ chỉ mới vài tháng nay từ khi có bàn tay mềm mại của Thiện mà ngực tôi đã mau nở nang như vậy sao? Đang suy nghĩ miên man về những thay đổi của cơ thể mình thì có tiếng lục cục ngoài cửa sổ, chưa kịp phản ứng gì cả thì Thiện đã xuất hiện, thấy tôi có vẻ lúng túng lo sợ, Thiện vội chạy qua cửa sổ đến sát bên tôi nắm tay trấn an:

- Mến đừng sợ, anh nói chuyện với em một chút rồi anh về ngay mà...

Nói vừa dứt câu Thiện đã nhanh nhẹn vói tay tắt ngọn đèn gần đó, bóng tối đổ ập xuống hai đứa, vòng tay Thiện ghì sát lấy thân thể tôi, môi Thiện lướt trên tóc tôi, lần xuống cổ rồi tuột xuống ngực, hơi thở Thiện dồn dập, tay Thiện luống cuống vén áo tôi lên, đầu Thiện cúi xuống, ngực tôi như nóng bỏng trên môi, trên đầu lưỡi Thiện, hai tay tôi cuống cuống ghì lấy tóc Thiện và hai đứa ngã xuống giường của tôi hồi nào không hay. Tôi đây tôi chẳng còn biết gì nữa, thân thể tôi như trôi bồng bềnh trên biển lửa, mồ hôi vã ra lấm tấm, bàn tay Thiện tiếp tục lộng cọng tuột quần gỡ áo tôi ra rồi hôn hôn liếm liếm trên háng, trên mu lồn tôi làm cho tôi cong oằn người lại như mắc kinh phong.

Nước nhờn từ trong lồn tôi ứa ra ướt nhẹp cằm, môi Thiện. Thiện như con gà say máu cứ ủi lên ủi xuống liên tục, lưỡi Thiện như con rắn chui vào tận trong sâu mà ngoáy mà nạo làm cho người tôi rần rật bốc khói.

Đang rần rộ bỗng Thiện rời miệng khỏi lồn từ từ liếm lên rốn rồi lên ngực và hôn nồng nàn trên môi tôi, người Thiện nằm gọn trên người tôi, hai tay Thiện ban rộng hai chân tôi ra và từ từ đưa con cặc nóng hổi vào ngay lồn tôi mà cà nhắp cà nhắp. Tôi bắt đầu thấy đau khi con cặc của Thiện nhấn mạnh vào khá sâu, dít tôi thụt lại, miệng xuyết xoa, tay ôm cứng lấy lưng Thiện. Thiện đang mê mẩn không còn biết trời đất gì nữa cứ ráng đẩy con cặc vào sâu hơn, đau quá tôi hét Thiện xuống, loam cồm ngồi dậy, vơ áo quần che người lại, hai tay ôm cứng lấy bộ ngực nức mắt rần rụa. Tôi vừa khóc vừa nói:

- Anh làm em đau quá à...em không chịu nổi đâu, thôi anh về đi... anh về đi, em ghét anh rồi. Thiện lén quỳnh ôm tôi dỗ ngọt:

- Anh yêu em, em là người tình đầu đời của anh...em tha lỗi cho anh, vì anh sợ mất em, anh muốn em là của riêng anh nên anh mới làm liều vậy. Mai anh đi rồi, anh chỉ sợ xa mặt cách lòng rồi em sẽ quên anh. Ờ tỉnh nhỏ mà gái đẹp như em thì bọn con trai đâu nó dễ yên cho....

Chương II

Nói tới đó Thiện ngừng lại nhìn tôi dò xét rồi tiếp:

- Anh thù ghét bọn con trai nhà giàu ở đây lắm, tội nó cũng tôi tuổi phải đi lính như anh nhưng cha mẹ chúng có tiền đút lót nên ở nhà phây phây. Anh nhà nghèo làm sao mà được ở nhà như chúng để giữ em. Mến ời anh chỉ có trái tim thôi anh mong em hiểu cho anh.

Nói tới đó Thiện như quá xúc động anh nghẹn lời cúi mặt xuống đất mắt ầng ậng. Nhìn Thiện buồn bã chán nản tôi quên cả giận hờn, lại gần ôm Thiện ngồi xuống giường, Thiện vẫn còn đầy vẻ xúc động làm tôi phải dỗ lại Thiện, tôi chỉ biết ôm mặt Thiện mà hít hơi thôi chứ chẳng biết làm gì khác hơn. Ồi? Phút giây ấy tôi không bao giờ quên, vì đó là thời gian trong trắng ngây ngô chập chững bước vào tình yêu của đời tôi.

Thiện sửa lại quần áo, hôn tôi say đắm và nói:

- Thôi anh về, anh xin lỗi đã làm em sợ, mai anh sẽ đón em trong giờ đi học nghe em.

Miệng nói mà tay Thiện vẫn ôm chặt lấy thân thể tôi mân mê hun hít chẳng muốn rời. Đến khi nghe chuông đồng hồ ngoài phòng khách gõ mười tiếng anh mới chịu buông tôi ra. Trú lợc khi nhảy qua cửa sổ để về, Thiện còn ráng hôn tôi một cái thật nồng nàn rồi mới chịu đi. Tôi vội vàng khép cửa sổ, gài chốt lại thật kỹ rồi lăn ngay xuống giường kẹp chặt chiếc gối giữa háng mà lăn qua trờ lại, người tôi vẫn còn bừng bừng ham muốn, lồn còn ướt nhem nhẹp. Tới giờ phút này tôi mới thấy hơi tiếc, tự nghĩ nếu tôi ráng chịu đau một chút thì giờ này tôi đã biết những cảm giác lạ mà tôi vẫn thường đọc trong tiểu thuyết. Kẹp chặt gối vào lồn lăn lộn cả nửa giờ mà trong người vẫn còn xao xuyến, tôi chẳng biết làm sao cho hết bút rút, chợt nhớ lại trong tiểu thuyết mà mình đã đọc tả cảnh những cô gái xuân thì nửa đêm thức giấc thấy trong mình rạo ợc phải xối ngay nước lạnh để dần xuống, tôi vội vào nhà tắm xối nước để xem có bớt được chút nào không. Nửa đêm nghe tiếng xối nước ào ào, mà thán ó đó lại là mùa lạnh nữa nên chú tôi lên tiếng hỏi, hoảng hồn tôi vội trả lời:

- Con mệt vì đi cả ngày nên con tắm một chút cho khỏe, chú đừng lo,

chú đi ngủ đi con không sao đâu.

Quả đúng thật, từ nhà tắm bước ra tôi thấy người nhẹ hẫng lại, tỉnh táo như không có gì xảy ra cả và lăn ra ngủ ngon lành.

Buổi sáng hôm sau tôi thức dậy hơi trễ, chỉ kịp chải sơ mái tóc là vội vã ôm sách vở đi học ngay. Vừa ra khỏi nhà đã thấy Thiện chờ sẵn ở chỗ quẹo, không dấu nổi mừng rỡ, tôi chạy lẹ lại gần anh nhưng đang chạy bỗng tôi khựng lại vì thấy gần

nhà chú thím quá, sợ chú thím Tư tôi thấy thì bẽ chuyện tại tôi hết. Ngày trước lúc còn chờ tôi đi học, Thiện rất tự nhiên, anh ra vào nhà chú Tư như người trong nhà, nay vì có tịch nên Thiện không còn tự nhiên như trước nữa, ngay cả những khi về phép anh cũng không dám ghé thăm tại nhà mà đến thẳng trường đón tôi. Về mặt Thiện sáng nay coi bộ còn sợ tôi giận nên lạng khựng e dè chưa tự nhiên, anh trao cho tôi một bịch giấy rồi lắp bắp nói:

- Anh mua cho em hai cái bánh bao ở tiệm Tân Hưng mà em thích đó.

Tôi đưa tay nhận bịch bánh với nụ cười hôn hờ làm Thiện mặt mày tươi rói, Thiện nói:

- Em biết không cả đêm qua anh không ngủ được vì anh lo em giận, không còn thương anh nữa, mới năm giờ sáng anh đã có mặt ở tiệm hủ tiếu Tân Hưng mua bánh cho em để chuộc lỗi, em có tội nghiệp anh không?

Tôi không nói gì chỉ cười rồi nhìn Thiện với đôi mắt thật say đắm.

Buổi sáng đó tôi lại trốn học, đi theo Thiện vòng vòng cho tới giờ Thiện hết phép lên xe đò về lại quán ăn lòng tôi mới về nhà.

Sau lần về phép đó Thiện đi biệt cả mấy tháng chẳng thấy về làm cho tôi nhớ nhung quay quắt chẳng yên.

Từ ngày lên tỉnh học, hàng ngày ngồi sau lưng Thiện, lúc đi khi về, mũi tôi đã quen với mùi da thịt của anh, mỗi tôi, da thịt tôi đã đón nhận biết bao nhiêu là cảm giác khi gần gũi, nay thiếu vắng anh

người tôi xồn xang trống vắng kỳ cục lắm. Tuy bây giờ tôi mới chỉ là cô gái mười sáu tuổi, mới có kinh nguyệt chừng hơn nửa năm nhưng thân thể tôi đã nảy nở toàn diện nhìn chẳng khác gì gái mười tám hai mươi. Tôi vẫn thường nghe má tôi và những bà hàng xóm nói con gái trong tuổi mới lớn, khi mới có kinh thường dễ dàng yêu những người con trai nào thường gửi bên mình nhất, điều này chắc đúng trong trường hợp tôi và Thiện.

Ở tỉnh tôi không có bạn thân như lúc ở dưới quê, nên ngoài giờ học tôi thường giết thì giờ bằng các cuốn tiểu thuyết tñĩ tình. Tôi đã mượn cả đồng tiểu thuyết loại này về nghiền ngẫm. Nhiều lần người tôi rạo rít vì những đoạn tả trai gái mùi mẫn ái ân với nhau, những khi đó tôi thường ôm gối tưởng tượng và ao ước được gần gũi người yêu để thử xem lạc thú ái ân tuyệt vời tôi đâu. Trong những lần như vậy nước trong lòng tôi ứa ra chèm nhẹp, người thì nóng bừng bừng đỏ đẫm như người say rượu. Quả thật thân thể tôi đã ảnh hưởng vì đọc quá nhiều những loại tiểu thuyết khiêu gợi dục tình này nên rất nhạy cảm, trong người tôi luôn luôn như muốn bốc lửa chỉ sẵn sàng dâng hiến mà không cần biết, không cần nghĩ đến hậu quả. Đôi khi tôi đã nghĩ không biết cuộc đời mình rồi sẽ đi

về đâu khi cơ thể cứ mãi rần rật đòi hỏi dục tình như vậy.

Ngày còn ở với cha má tôi có thói quen hay dậy sớm để pha trà cho cha tôi và dọn dẹp nhà cửa. Từ ngày lên ở với chú thím Tư tôi vẫn giữ thói quen đó nên chú thím tôi thích lắm, nhà cửa lúc nào cũng gọn gàng ngăn nắp trước giờ tôi đi học.

Nhưng từ ngày có ngày có bàn tay Thiện ôm ấp sờ mó, thân thể tôi như bị đau, người lúc nào cũng nóng bừng bừng, đêm về thì trần trọc khó ngủ nên tôi không thể thức sớm nữa. Thím Tư thấy dậy theo dò hỏi tôi có đau bệnh gì không để thím lo thuốc cho, tôi nói láo là tại thức khuya học thi nên dậy không nổi chứ không có bệnh gì cả. Mỗi lần bị thím gạn hỏi là tôi đều lúng túng trả lời cho qua chuyện rồi lật đật lảng sang chuyện khác.

Những ngày xa vắng Thiện tiếp tục chậm chạp đi qua trong nỗi nhớ nhung, bút nít không nguôi trong tôi. Vào một buổi sáng trong giờ ra chơi tôi đang cùng mấy đứa bạn băng ngang sân bóng chuyền để ra cửa sau mua bánh kẹo ăn thì bỗng

nghe có người gọi tên mình từ ngoài hàng rào, nhìn ra thì thấy Thiện trong bộ đồ lính đang đưa tay vẫy vẫy, mừng quá tôi bất kể chung quanh chạy ào lại phía hiện, bốn mắt nhìn nhau tràn đầy xúc động, chẳng đứa nào nói nên lời, phải mất mấy giây sau Thiện mới lên tiếng:

- Mấy tháng nay anh bạn đi chiến dịch ở ngoài miền trung nên ít viết thư và không được về phép, hôm nay hết chiến dịch anh được phép hai mươi bốn tiếng về thăm em, bây giờ em vào học đi, anh phải về thăm cha má và có công chuyện một chút, tối anh sẽ lên, em nhớ đừng gài cửa sổ nghe em. Tôi nhd bị thôi miên, đứng chết trân chỉ biết gật đầu ngoan ngoãn. Thiện đưa tay bóp khế bàn tay tôi, nói lời từ giã rồi quay lưng.

Trở vào lớp tôi ngồi ngẩn ngơ, thầy giảng bài tôi chẳng nghe được chữ nào, đầu óc miên man tưởng tượng tới những cảnh ái ân sắp xảy ra vào tối nay. Đang để hồn chu du mãi đâu đâu bỗng tôi giật mình vì tiếng của thầy Khoa:

- Mến? Làm gì mà ngồi ngẩn ngơ vậy? Hãy nhìn lên bảng nghe giảng bài đi?

Bến lễn ngượng cứng người vì bao nhiêu cặp mắt trong lớp cùng hướng về phía tôi, tôi vội sửa lại thế ngồi nhìn thẳng lên bảng cố gắng chú ý theo dõi bài giảng mà tai lòng bùng chẳng nghe gì cả. Chịu đời như vậy chừng nửa tiếng nữa thì keng báo giờ chơi vang lên, tôi thờ phào nhẹ nhõm đúng là thoát nạn.

Khác với thường lệ, hôm nay tôi ở lại trong lớp không ra ngoài chơi như mọi ngày, đang ngồi tần ngần suy nghĩ đến cuộc gặp gỡ với Thiện tối nay bỗng nghe tiếng hỏi từ sau lưng:

- Sao không ra ngoài chơi cho người thoải mái vậy mến?

Giật mình quay lại thì ra là thầy Khoa, thường thì thầy rời lớp học ngay khi keng báo giờ chơi, không hiểu sao hôm nay thầy nán lại trong lớp ?. Thầy Khoa rất có cảm tình với tôi vì tôi là đứa con gái duy nhất giỏi toán trong đám con gái của lớp, tôi luôn luôn đtlợc thầy khen trong những bài tập và thường được thầy kêu lên bảng giải nhưng

bài toán mẫu cho cả lớp xem. Thầy Khoa là giáo sư trẻ người Sài Gòn bị đổi về tỉnh nhỏ hẻo lánh này, bởi vậy cuối tuần là thầy lên xe dò về Sài Gòn ngay chẳng mấy khi ở lại .

Tỉnh tôi học tuy chỉ cách Sài Gòn chừng 100 km nhưng nó không văn minh tí nào cả, mọi người sống có vẻ chật hẹp, soi mói, để ý lẫn nhau từng chút, các thầy cô giáo trẻ là trung tâm điểm cho mọi người từ phụ huynh cho đến lũ học trò chúng tôi dòm ngó. Vì vậy, trưa thứ bảy nào cũng thế, các thầy cô giáo trẻ đều vội vã ra xe để về Sài Gòn coi như thoát nạn sau sáu ngày mệt nhọc. Thưở đó, các thầy cô giáo trẻ được lũ học trò chúng tôi coi như là thần tượng từ cách ăn mặc cho đến lời ăn tiếng nói...Ngược lại thì các thầy cô cũng rất thận trọng trong mọi hành động cử chỉ của họ. Từ hồi lên tỉnh học tới giờ tôi chưa thấy cô thầy nào bị tai tiếng gì cả, tuy lối sống của họ đầy vẻ thoải mái, văn minh phóng khoáng khác hẳn các cô thầy giáo già ở tỉnh nhiều.

Lúng túng một giây tôi trả lời:

- Em không được khỏe nên không dám ra ngoài, sợ bị gió lạnh.

Thầy Khoa lo lắng hỏi:

- Có cần thuốc cảm không, thầy có sẵn đây?

Tôi vội trả lời thầy:

- Không sao đâu thầy, em chỉ nhức đầu sơ sơ thôi mà.

Coi như chẳng nghe tôi nói, thầy cứ dúi vào tay tôi hai viên thuốc cảm rồi quay lưng đi.

Thầy Khoa người cao ráo mang kiếng trắng, tuy không đẹp trai như Thiện nhưng có nhiều nét hấp dẫn của người đàn ông từng trải nên nhìn thật thu hút. Nhiều chị học lớp trên đeo theo thầy như đĩa nhưng chưa thấy thầy có vẻ chú ý tới ai. Vội học trò thì như vậy, nhưng với những cô giáo trẻ dạy chung trường thì thấy thầy hay đi chung với cô giáo Nga dạy Việt văn, chẳng biết hai người có gì với nhau không mà chiều thứ bảy nào cũng thấy hai người đi chung với nhau về Sài Gòn. Tôi nghĩ nếu không có Thiện chắc tôi sẽ thích thầy Khoa, và sẽ tìm

cách nhào vô cho bằng được, chứ không như các chị lớp lớn, thích mà cứ e thẹn rụt rè mãi có ngày sẽ bị người ta cuỗm mất.

Tan học về tôi nhà là tôi lật đặt nhào vào phụ với thím Tư dọn cơm ăn, ăn xong tôi lo thu vén nĩa chén bát và dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ, thím Tư thấy tôi cứ lăng xăng làm hoài không nghỉ nên thím hỏi:

- Con đi nghỉ đi, đi học cả buổi sáng mệt rồi, ngủ một chút để lấy sức còn học bài tiếp, ráng quá nó sanh bệnh thì mệt lắm đó.

Tội nghiệp thím Tư, thím có biết đâu tôi lo lăng xăng làm việc, cốt để che dấu những bồn chồn mong đợi của cuộc hẹn hò tối nay chứ đâu có tốt lành gì. Thím Tư rất nể tôi vì thím cũng là gái quê như tôi nhưng không được đi học nhiều, theo thím

như tôi nhưng không được đi học nhiều, theo thím

cho biết thì thím chỉ mời học lớp một lớp hai gì đó

là nghỉ ở nhà lo phụ cha mẹ. sau này lấy chồng rồi

lên tỉnh thím có theo học lớp bình dân học vụ nhưng cũng chẳng học được bao nhiêu. Thấy tôi chăm chỉ học hành, thím thương lắm, những đêm tôi thức khuya học bài thi lúc nào thím cũng có sẵn chén chè hay cái bánh đem vào tận phòng cho tôi, có được bà thím dâu như vậy tôi quả thật là có phước.

Mai rồi trời cũng tối, tôi đã tắm nla và mặc bộ đồ ngủ màu hồng đẹp nhất để chờ Thiện. Đứng trước kiếng soi cả giờ tôi thật hài lòng vì thời gian gần đây đã có nhiều thay đổi trên khuôn mặt của tôi:

- Mắt long lanh hơn, môi mọng thắm hơn, má ửng hồng nhtl trái đào vừa chín tới, nhìn thật hấp dẫn. Quả không sai, ông bà ta vẫn thường hay nói: "Má hồng hồng muốn chồng thành dịch." Chắc có lẽ vì những sự thay đổi bên ngoài như trên mà hồi này bọn con trai trong lớp cứ bu theo tôi tán tỉnh và gởi thư tỏ tình lia chia làm tôi nhức đầu muốn chết. Thật tình thì tôi không muốn cặp bồ với bọn cùng chung lớp, cùng trang lứa với mình. Từ ngày ham đọc tiểu thuyết trĩ tình tôi đã có ý nghĩ người yêu tuổi mới đủ bản lĩnh để làm mình nể phục. Lũ con trai ngang tuổi thì nào biết gì, chẳng lẽ mình phải dạy

cho chúng kinh nghiệm sao.

Đang lẩn quẩn trtlốc kiếng với những ý nghĩ miên man như vậy thì có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa sổ, chưa kịp chạy ra thì cánh cửa đã hé mở và Thiện nhanh nhẹn leo vào phòng. Tôi vội chạy lại gài cửa, Thiện chạy theo quần lấy tôi miệng lắp bắp nói trong hơi thở:

- Nhờ em quá chừng chỉ mong trời tối để đến gặp em, mai sáng anh phải đi sớm. Chắc kỳ này anh sẽ lâu về lắm....trời ơi! xa em làm sao anh chịu nổi? !

Miệng nói tay Thiện quần lấy thân thể tôi, môi Thiện hôn túi bụi trên mắt tôi, trên tai tôi rồi lẩn xuống cổ làm cho người tôi bừng bừng nóng, chân tôi lúc đó như không còn đứng vững nữa, Thiện dìu tôi nằm xuống giường, tay Thiện lẩn mờ những chiếc nút trên áo tôi ra rồi cúi xuống liếm nhẹ nhẹ chung quanh núm vú, lưỡi Thiện như con sâu bò nhẹ nhẹ cùng khắp trên các vùng da nhạy cảm trên cơ thể tôi, con sâu bò tới đâu người tôi tê dại tới đó Tôi chẳng còn e dè gì nữa, mặc cho Thiện muốn làm gì thì làm. Lưỡi Thiện bò chán ở vùng trên từ từ bò tràn xuống vùng dưới sau khi tuột trên từ từ bò tràn xuống vùng dưới sau khi tuột quần ra khỏi hai ống chân tôi. Môi Thiện rà rà, ráy ráy tận trong các khe hở quanh háng, quanh mu lồn làm cho người tôi oằn oại cong rướn lên như con tép, miệng rên rỉ không ngớt, nước nhờn ứa ra ướt đầm. Tay chân tôi lúc đó quính quáng nắm níu, ghì xiết Thiện lung tung làm Thiện lững lỉnh quính theo. Thân thể tôi nlc lửa sát vào Thiện, con cặc nóng hổi của Thiện áp lên da thịt tôi, chà chà miết miết trên mu lồn, trên mông đóc làm cho tôi chịu hết nổi, cố cắn chặt hàm răng lại mà vẫn phát ra những tiếng rên xiết khá lớn khiến Thiện phải vội lấy tay che miệng tôi lại. Tôi phút đó chắc Thiện đã không kềm nổi mình nữa anh nlon mình lên cầm con cặc đẩy nhẹ nhẹ vào trong lồn tôi, vừa rần vào anh vừa khẽ nói:

- Khi nào thấy đau em la lên nghe... em ráng mờ hai chân rộng ra một chút nữa thì sẽ được đó em. Lần này Thiện đã có kinh nghiệm nên mỗi lần tôi nhăn mặt la đau là anh dừng lại nằm yên, chuyển qua hôn liếm, xoa bóp, chờ cho khi nào tôi êm êm là lại tiếp tục đẩy vào nữa. Sau một hai lần dừng lại rồi tiếp tục thì tôi cảm thấy mình như đã có thể chịu đựng được nên không còn nhăn mặt rên đau không còn kềm chế được mình nữa nên hai tay xiết chặt, ghì sát thân thể Thiện rồi nlon mông lên thật mạnh cùng khi con cặc Thiện dập xuống, con cặc

đâm lút vào thật sâu, một cảm giác đau nhói xé da làm cho tôi co đít lại, người tôi bâng hoàng choáng váng như muốn bay bổng. Tôi phút giây đó Thiện như con gà đã điên tiết nên không còn kềm chế nổi nữa cứ tiếp tục theo đà đó mà nhồi nháp liên tục làm cho tôi tê điếng toàn thân, tay chân quờ quạng, miệng nói như mê sảng. Không cần biết gì nữa Thiện cứ ào ạt tấn công, cày, đẩy tôi vòng vòng trên giường làm cho tôi thở muốn hụt hơi.

Tiếp tục áp đảo thêm một hồi nữa tôi bỗng thấy một tia nước nóng từ trong cặc của Thiện phun ra như xoáy mạnh trong người tôi làm cho toàn thân tôi rung động, tê mê đến ngất lịm. Đây là cảm giác sung sướng đến tận cùng tôi chưa bao giờ biết tôi kể từ ngày gần gũi với Thiện. Sau phút giây ngây ngất từ những tia nước nóng đó Thiện tiếp tục nhồi nháp thêm một hồi nữa rồi nằm im bất động trên người tôi. Một vài phút sau anh rút cặc ra nằm xuống cạnh tôi thở hào hển. Sau cơn sóng trào dữ dội tôi thấy lồn mình ê ê và cảm giác hơi rát rát, nhìn xuống tấm ra trải giường thì thấy một đốm máu glồng như lúc đầu tôi mới ra kinh, tôi hoảng hồn lấy tay sờ lồn thì tay ướt nhẹp nước nhờn pha lẫn máu hồng hồng. Nhở lại trong các tiểu thuyết mà tôi đã xem tả cảnh các cô gái mới gần gũi con trai lần đầu đều có máu chảy, điều này chứng minh cho người con trai biết là cô gái đó còn trinh.

Thiện quay qua ôm chặt tôi vào lòng, tôi gối đầu lên tay Thiện mà nói:

-Anh à, em bị chảy máu, em sợ quá?

Thiện cúi xuống hôn tới tấp lên mắt lên mũi tôi rồi thốt lời say đắm:

- Em đừng sợ, con gái gần trai lần đầu bao giờ cũng có máu chảy đó mà. Mến ời? Em đã cho anh sự trong trắng của em, anh thật biết ơn vô cùng. Anh sẽ lo lắng cho em, anh lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh cho em.

Lời nói, cử chỉ dịu dàng săn sóc của Thiện làm cho tôi cảm động quên hết lo lắng.

Hai đứa còn đang rù rì với nhau thì bỗng có tiếng gõ cửa và giọng thím Tư vang lên:

- Mến ơi, con còn thức không? Mờ cửa thím đem vô cho con ly chè nè.

Chương III

Tôi điếng hồn vì phòng tôi quá nhỏ không có chỗ nào để cho Thiên trốn được, mà để Thiện nhảy qua cửa sổ giờ này thì cũng quá trễ vì thím Tư đứng ngay cửa phòng nhìn chéo qua thì có thể thấy người từ cửa sổ băng qua vườn. Thiện lén quính mặc quần vào, mắt dáo dác ngó quanh tìm chỗ trốn, còn tôi thì vội vã buông mùng xuống giả bộ ngủ say. Hai đứa còn chưa biết tính sao thì ngoài cửa tiếng thím Tư mỗi lúc càng có vẻ thúc hối thêm, tưng quá tôi giả giọng đang ngái ngủ lên tiếng:

- Thím Tư chờ con chút, con đang ngủ, để con mở đèn kiểm đôi dép rồi con ra mở cửa. Chẳng còn cách nào khác nữa Thiện vội cái áo trên ghế rồi chui tọt xuống gầm giường, thấy tạm ổn, tôi vuốt lại đầu tóc quần áo rồi ra mở cửa. Làm bộ như còn đang say ke, tôi đưa tay lên dụi mắt nói:

- Có chuyện gì vậy thím Tư, bữa nay con mệt quá nên ngủ say, thím Tư gọi con có lâu không? Thím Tư nhìn tôi từ đầu tôi chân với cặp mắt đầy vẻ nghi ngờ rồi đưa cho tôi ly chè và nói:

- Làm gì mà ngủ say dư vậy, làm thím kêu cả buổi... chú Tư đi chơi về có mua mấy ly sâm bổ lượng, con ăn cho khỏe rồi ngủ...

- Làm gì mà ngủ say dữ vậy, làm thím kêu cả buổi... chú Tư đi chơi về có mua mấy ly sâm bổ lượng, con ăn cho khỏe rồi ngủ...

Vừa nói thím vừa bước vào phòng nhìn quanh quất như muốn tìm kiếm cái gì làm cho tôi quính lên phải kiếm chuyện nói giả lả với thím để tự trấn an:

- Lâu quá con không có ăn sâm bổ lượng chắc phải ăn hai ly mới đã thím Tư à.

Coi như chẳng để ý gì tới lời tôi nói, thím Tư đi thẳng lại giường xề dít ngồi xuống mắt nhìn quanh quất một hồi rồi cầm vải mùng lên xem. Tôi điếng hồn chạy lại gần thím, thím lên tiếng hỏi:

-Vải mùng này màu hường đẹp quá, má con mua lâu chưa, mua ở đâu con biết không ?

Tôi lấy bình tĩnh trả lời:

- Người quen má con mua ở Sài Gòn về cho lâu rồi thím Tư à, để có dịp con hỏi má con cho, nếu thím thích thì má con sẽ nhờ người ta mua cho.

Thím Tư nghe nói vậy thì thích lắm, vẻ mặt bắt đầu bớt có vẻ để ý mọi chuyện. Ngồi thêm một chút nữa Thím đứng dậy dợm bước ra cửa, tôi đang mừng thầm trong bụng là mình sắp thoát nạn thì bỗng như ngửi thấy mùi gì là lạ trong phòng nên

- Con nằm cái giường này có nhỏ quá không? Ở sau nhà còn dư cái giường lớn đó, nếu con muốn thì mai nhờ chú Tư khiêng vô mà ngủ cho rộng rãi. Tôi lật đật trả lời cho qua chuyện:

- Thôi được rồi thím, con nằm cái giường này quen rồi, khiêng ra khiêng vô mất công lắm.

Coi như chẳng còn lý do gì nữa để ở trong phòng, Thím Tư đứng dậy mở cửa đi ra, tn lúc khi đi khỏi thím còn quay lại nói:

-Thôi ăn rồi lo ngủ lại đi, ngày mai Chủ nhật mà lo gì.

Thím vừa ra khỏi phòng tôi vội đóng cửa lại, để chắc ăn hơn tôi vẫn đứng ở cửa nghe ngóng coi có tiếng chân thím trở lại không. Độ chừng vài phút sau không thấy gì động tĩnh tôi quay lại giường thì đã thấy Thiện nằm sẵn trong giường. Thấy tôi trở lại với nét mặt còn đầy vẻ lo sợ, Thiện nói:

- Đừng lo Mến à, lỡ có bị thím thấy thì anh sẽ đem cha má anh tới nhà xin. cưới em ngay, anh thương em anh không làm khổ em đâu, anh chỉ sợ em không yêu anh nữa thôi.

Tôi nằm xuống gối đầu trên vai Thiện nói:

- Em không sợ gì lắm, nhưng chỉ sợ quê mặt, tiếng đồn um sùm vì em chỉ có mười sáu tuổi mà đã bậy bạ rồi.

Thiện ghì sát tôi vào lòng hôn lên tóc lên má tôi, hai đứa lại say mê

nặng nịu nhau quên cả ly chè chưa ăn trên bàn, quên cả chuyện thím Tư tôi vừa mới vào phòng kiểm soát vừa qua. Người tôi lại bắt đầu nóng ran, ngực tôi, lồn tôi lại rùng rục lửa dưới bàn tay mảy mò của Thiện, nước lồn tôi lại ứa ra, tay chân tôi lại run rẩy, Thiện đè ngửa tôi xuống và nói:

- Cho anh nữa nghe em ?

- Em sợ đau quá!

- Lần này không đau đâu anh sẽ thật nhẹ nhàng.

Thế rồi Thiện không nói gì nữa cứ nhào vào lột áo tuột quần tôi ra rồi hôn trên vú, liếm quanh háng, liếm sâu vào lồn, lưỡi Thiện như con rái cá, ráy cùng khắp thân thể tôi làm cho tôi điên đảo mờ mắt không nổi nữa. Và Thiện đã đưa tôi vào những đam mê tận cùng của xác thịt, người tôi như tan thành nước theo nhịp đập liên tục vũ bão của con cặc Thiện, tiếng rên của tôi như tắc nghẽn lại dưới bàn tay bụm lại của Thiện. Trời đất rung rinh chao đảo như muốn sụp đổ, tôi chẳng còn biết gì nữa lịm dần đi trong nỗi thống khoái tận cùng.

Thiện về rồi mà người tôi vẫn còn cảm giác bải hoải rã rời lâng lâng khó tả. Mười sáu tuổi tôi đã trở thành đàn bà, tôi không thấy buồn hay tiếc nuối gì cả mà trái lại còn muốn Thiện ở lại suốt đêm với tôi. Lúc Thiện đòi về, tôi cứ ôm chặt lấy Thiện làm Thiện phải năn nỉ:

-Em để anh về đi vì bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, sáng mai năm giờ anh sẽ ghé thăm em trước giờ anh ra bến xe.

Nằm cả tiếng đồng hồ trần trở mê man với cảm giác tê mê của gái mới biết hơi trai lần đầu tôi đã thiếp đi hồi nào không hay. Trong giấc ngủ tôi mơ cùng Thiện đi trong một vườn hoa đủ màu sắc tuyệt đẹp, hai đứa tay trong tay như bay bổng

trong cảnh thần tiên. Còn đang say sưa trong giấc m() kỳ thú đó, bỗng tai tôi nghe có tiếng gì lụp cụp ngoài cửa sổ, vừa choàng mắt dậy thì đã thấy Thiện đứng bên cạnh giường. Vòng tay chúng tôi lại xiết chặt, quấn quện vào nhau, Thiện nói gấp gáp trong hơi thở:

- Sáu giờ anh phải đi rồi, ghé lại thăm em một chút rồi anh đi, em

đừng đưa anh ra bến xe làm gì , cú ờ nhà ngủ tiếp đi, anh biết em đang mệt.

Vừa nói môi Thiện vừa hôn say đắm tới tấp trên mặt mũi tôi rồi ngừng lại thật lâu trên môi tôi, người tôi lại nóng rần rần theo với hơi thở dồn dập của Thiện, tay Thiện hồi hải lần mờ nút áo của tôi ra, chiếc quần lại được tuột xuống khỏi hai chân tôi và Thiện hấp tấp nhập trện như chạy đua với thời gian đang vùn vụt trôi qua. Tôi như cái máy đã chạy trơn dầu mỡ nên đã đón nhận cơn mưa tình của Thiện đổ xuống một cách trọn vẹn. CẶc Thiện đẩy tới đâu người tôi nướn theo tới đó và tôi đã tan loãng rập rềnh theo với từng nhịp dập vào kéo ra của con cẶc Thiện, giờ phút này tôi nghĩ thân thể hai đứa tôi đã là một, cùng đang lâng lâng

tan thành sương khói. Tàn cuộc rồi mà hai đứa vẫn còn dính chặt vào nhau, lịm người đi trong hưởng thụ. Chuông đồng hồ ngoài phòng khách điểm sáu tiếng Thiện mới vùng dậy chụp quần áo mặc vào. Trước khi trèo qua cửa sổ Thiện ôm thật chặt tôi trong vòng tay, với một giọng thật cảm động anh nói:

- Anh đi nghe em, nhờ viết thư cho anh, không được đi chơi với ai hết, ráng học giỏi nghe em. Em hứa với anh đi.

Tôi nhìn Thiện mê đắm, gật đầu thật ngoan hiền, trong khi vòng tay tôi vẫn ôm chặt thân thể Thiện. Gỡ nhẹ tay tôi ra Thiện vuốt tóc tôi nói:

- Thôi trễ giờ rồi anh phải đi, em nhớ là lúc nào, làm gì trong trái tim anh cũng có hình bóng em. Còn em nếu yêu anh thì không được giao thiệp với bạn trai, chỉ có một mình anh thôi nghe em.

Tôi hôn Thiện nồng nàn thay cho câu trả lời. Thiện cúi xuống âu yếm hôn trên má tôi rồi leo qua cửa sổ phóng nhanh ra khỏi hàng rào. Bóng Thiện khuất sau hàng rào bông bụt nhà ông Cả tôi mới trở vào giường. Cơn mệt mỏi rã rời thật kỳ thú đã đưa đã đưa tôi vào giấc ngủ thật ngọt ngào không chút mộng mị. Đến khi giật mình thức dậy thì nắng đã lên cao soi vào tràn ngập trong phòng.

Nghe tiếng nồi niêu, chén bát khua dưôi bếp tôi lật đặt ngồi dậy đi nla mặt, chải sơ đầu tóc chạy ngay xuống bếp để phụ thím Tư lo cơm

trưa. Thím Tư thấy tôi thì vui vẻ nói:

- Chủ nhật ngủ dậy hé, thím nghĩ con mệt nên không kêu, ngủ ngon lành giờ nhìn mặt con coi bộ tươi rói...

Nghe thím Tư nói mặt tôi tươi rói tự nhiên tôi nhột nhột, mắc cỡ nên giả lả nói cho có chuyện:

- Còn gì không thím, có gì cho con phụ với ?

Mặt vẫn cúi xuống lò than nic hồng với con cá lóc nướng trui vàng ngậy, thím nói:

- Thôi xong hết rồi, lên dọn bàn sắp chén ra ăn cơm là vừa rồi.

Tôi với tay lấy cái chổi lông gà trên vách đi thẳng lên nhà trên phủi bụi sơ bàn ghế rồi lo dọn chén ra bàn. Khi đi ngang qua tấm kiếng tủ quần áo tôi đứng lại nhìn mình trong gương thì thấy mặt mày mình có vẻ đổi khác nhiều; hai má ửng hồng, mắt long lanh ươn ướt, môi mọng đỏ...hèn gì thím Tư chẳng nói là ngủ dậy. Thật ra tối hôm qua tôi nào có ngủ bao nhiêu, tôi chợt nghĩ chắc có lẽ mình đẹp và mơn ra là vì có hơi trai.

Dọn bàn xong, tôi mời chú Tư ra ăn. Chú Tư tôi tuy bề ngoài có vẻ nghiêm nghị nhưng thật sự rất hiền và vui tính. Chú thím tôi không có con nên từ khi có tôi trợ học ông bà rất vui và cưng chiều tôi như con của ông bà. Người vui nhất có lẽ là thím Tư vì có người phụ việc nhà cho thím, có người để thím nói chuyện khỏi phải chạy qua các bà hàng xóm kể rề chuyện nọ chuyện kia, điều này tôi thấy chú Tư tôi đã cần nhờ thím nhiều lần.

Thường thường ngày Chủ nhật chú Tư tôi hay ở nhà lo ba công chuyện trong nhà cửa nên thím Tư tôi hay làm những món nhậu cho chú Tư lai rai. Thím Tư nấu ăn rất giỏi, món nào thím nấu cũng ngon, nhất là các món nhậu. Tôi rất thích ngày

Chủ nhật vì trong những ngày này tôi được ăn những món ngon lành và nhất là trong khi nhậu chú Tư thường rất vui vẻ cời mờ nên tôi đề nghị xin cái gì chú cũng cho. Hôm nay thím Tư làm món cá lóc nướng trui thật hấp dẫn, chú Tư khoái khẩu nên nhậu hết xị này qua xị khác,

còn tôi thì cứ phá mỗi tí tí, ăn hoài không thấy no. Khi gần tàn bữa ăn, chú Tư có vẻ ngà ngà rồi quay qua hỏi tôi:

- Mấy nay chú nghe thằng Thiện nó có về phép, sao không thấy nó ghé thăm con vậy Mến ?

Tôi chưa kịp trả lời thím Tư đã nói:

- Chắc là nó phải về dúi quận thăm cha má nó chứ, lính tráng đâu có phép dài ngày đâu mà đi thăm lung tung.

Chú Tư tiếp:

- Tội nghiệp thằng nhỏ, đang học hành kệt lính phải nghỉ ngang, không biết khi hết lính nó có học hành trở lại nổi nữa không. Con có tội nghiệp nó không Mến ?

Tôi lúng túng hai má nóng ran chưa kịp trả lời thì thím Tư lại nhào vào giải vây:

- Ông này kỳ cục ghê, làm con nó mắc cỡ

Chú Tư tiếp:

- Chú thấy thằng nhỏ cũng hiền lành. Coi mỗi nó có vẻ thích con lắm đó... nhưng chú thấy con còn nhỏ quá, vài năm nữa học xong rồi nếu hai đứa còn thích nhau thì chú thím sẽ nói với cha má ở dưới nhà cho tụi bay tiến tới, chú nói vậy con chịu không ?

Tôi ngượng cứng người ấp a ấp úng nói:

- Con còn nhỏ mà chú Tư, con chưa nghĩ tới chuyện đó đâu, thôi chú Tư đừng hỏi nữa con mắc cỡ quá à ?

Thím Tư lại lên tiếng:

- Ông ghẹo con hoài, nó đang ăn ngon, ông làm nó mắc nghẹn bây giờ.

Chú Tư tôi cười hề hề coi bộ thích chí lắm. Khi nào có chút nậu là

chú Tư hay nói cà rớn như vậy đờn cho gánh hát mà nghe chú tôi đờn cũng phải nể luôn. Bởi chú có nhiều tài như vậy nên thường được bạn đờn ca mời đi đờn đám tiệc hoài làm thím Tư rầu muốn chết. Thím vẫn thường hay nói với chú: "Thôi ông ơi, ông cứ ham đi đờn ca hoài có ngày gặp con nào nó mê ông thì khổ tui. Tui nói thiệt, nếu ông thích đờn ca thì cú kéo bá tánh về đây mà ca đờn tui sẵn sàng làm đồ nhậu đãi họ nữa đó."

Mặc cho thím Tư năn nỉ, òn ỹ chú Tư vẫn cứ đi như thường, năm thì mười họa mới dẫn bạn bè về nhà một lần. Mỗi lần có đờn ca ở nhà là chú Tư thường bắt tôi ra ca sáu câu. Chú thích tôi ca vọng cổ lắm, chú vẫn thường khen là giọng ca tôi mùi và có hồn, chú thường khuyến khích tôi nên tập hát thêm để sau này trở thành đào hát. Chú nói:

- Chú nói thiệt với con chứ học hành cho lắm rồi thì cũng chẳng kiếm được bao nhiêu đâu, nếu mà trời cho, tổ đãi con trở thành đào cải lương thì một sớm một chiều con sẽ hốt bạc, cha mẹ anh em gì cũng được nhờ hết. Chú nói thiệt đó, kiếm người có vóc dáng đẹp như con, có giọng ca ngọt ngào truyền cảm như con không phải dễ kiếm đâu.

Tôi cũng chẳng hiểu tôi hát ngọt cỡ nào mà cứ mỗi khi tôi cất tiếng hát lên là mọi người im lặng lắng nghe rồi xuýt xoa khen ngợi không tiếc lời. Tôi nhớ có lần tôi ca bản Người vợ nghèo của soạn giả Viễn Châu đã làm cho thím Tư và mấy bà choom xóm sụt sùi rơi nước mắt. Ở nhà thì như vậy còn ở trường thì bạn bè và các cô thầy thường gọi tôi là ca sĩ học trò. Cứ mỗi lần có giờ rảnh rỗi hoặc sinh hoạt văn nghệ trong trường là thế nào tôi cũng được yêu cầu lên hát một hai bản tân nhạc hay một hai câu vọng cổ.

Tôi có khiếu ca nhạc từ nhỏ, tôi nhớ nhưng năm còn học tiểu học ở ауôi làng, mỗi lần trong làng có đám cưới, đám giỗ, đám tiệc là thế nào cha con tôi cũng được mời tới để hát giúp vui. Lũ con nít cùng trang lứa với tôi thời đó mê tôi lắm, đứa nào cũng muốn làm thân với tôi cả. Từ ngày lên tỉnh học, những ngày chưa đi chơi với Thiện tôi có đi học hát tân nhạc với thầy Quý dạy nhạc trong trường, thầy Quý thường khen tôi hát truyền cảm và chắc nịch. Có lần thầy đã định đưa tôi lên Sài Gòn dự thi tuyển lựa ca sĩ của đài phát thanh, nhưng rồi xe cộ, ăn ở khó khăn rắc rối quá nên thầy bỏ ý định.

Sau khi nhậu no say, chú Tư rủ thím Tư và tôi đi xem cải lương, chú nói:

Hôm nay có đoàn cải lương Tân Thủ Đô từ Sài Gòn xuống hát, nghe nói đoàn này thành phần ca sĩ mạnh lắm.

Thím Tư nghe rủ đi xem cải lương thì mừng rỡ ra mặt nên lo dọn dẹp lẹ lẹ để đi xem. Thím luôn miệng thúc hối tôi:

- Lo dọn dọn cho lẹ rồi thay đồ đi con, lâu lâu mới có đoàn cải lương lớn về tỉnh đó con..

Đối với tôi trong lúc này thật sự chẳng có gì hấp dẫn hơn những trận mưa hết... trong đầu óc tôi chỉ toàn nghĩ tới những cảnh nổ lửa, ngất ngậy vừa qua mà thôi.

Chương IV

Vì trong người còn mệt mỏi và cũng chẳng muốn ngồi xem buổi tnlà trong rạp nóng nực chật chội nên tôi từ chối:

- Thôi con không đi xem đâu, chú thím đi đi, ngày mai con phải nạp mấy bài tập toán làm ở nhà.

Chú Tư có vẻ muốn tôi đi nên lên tiếng:

- Đi coi một chút rồi về mà, còn cả buổi tối tha hồ cho con làm bài tập. Đoàn này là đoàn lớn từ Sài Gòn xuống chứ không phải là đoàn lơ mơ đâu con, thành phần nghệ sĩ khá lắm đó, chiều nay họ diễn tuồng Nhạn về ải Bắc của soạn giả Vạn Lý,

ông soạn giả này là bạn chú, hồi hôm qua chú mới gặp ông ngoài chợ nên chú muốn con đi coi cho ông biết mặt mai mốt có gì mình nhờ cậy.

Nghe chú nói vậy tôi chẳng còn cách nào để từ chối nên phải đi thay quần áo rồi theo hai ông bà đến rạp.

Bởi là tỉnh nhỏ lâu lâu mới có đoàn hát có tên tuổi đến trình diễn nên bà con đi xem thật đông. Vì chưa tới giờ vào cửa nên khán giả mua vé rồi đứng chờ vòng trong vòng ngoài chật kín cả khu vực trước rạp làm không khí thật rộn ràng vui vẻ. Chú thím Tư và tôi đang lóng ngóng trước rạp thì một người đàn ông trung niên đầu hơi hói từ trong rạp đi ra bắt tay chú Tư rồi quay qua gật đầu chào thím Tư và tôi. Chú Tư lật đật giới thiệu:

- Đây là soạn giả Vạn Lý, còn đây là bà xã tôi và cháu Mến mà tôi đã nói với anh hôm qua đó.

- Mời anh chị và cháu đi theo tôi vô rạp, còn gần nửa tiếng nữa mới tới giờ vào cửa, đứng ngoài này bụi lắm.

Nói rồi ông quay lưng dẫn chúng tôi vòng ra cửa sau băng qua hậu trường sân khấu để vào trong rạp. Hậu trường sân khấu giờ này thật rộn rịp sống động, diễn viên thì lo hóa trang, còn nhân viên kỹ thuật phong cảnh thì lo sắp xếp sân khấu, phong màn, đèn đóm, người

chạy qua kẻ chạy lại, người chạy ra kẻ chạy vào nhìn thật vui mắt. Đang đi thỉnh thoảng ông Vạn Lý dừng lại giới thiệu một hai nghệ sĩ với chúng tôi làm chú thím tôi có vẻ thích lắm. Chúng tôi được ông mời ngồi ở hàng ghế danh dự ngay sát sân khấu gần với ban tân nhạc. Vừa ngồi xuống chưa kịp gì cả thì ông Vạn Lý đã quay qua nhìn tôi rồi hỏi:

- Con nhìn cảnh sinh hoạt trong hậu trường con có thấy thích không ?

Tôi ậm ừ chưa biết trả lời sao thì ông lại hỏi tiếp:

- Con có muốn gia nhập trong hàng ngũ những người đó không ?

- Dạ con chỉ sợ mình không đủ khả năng thôi.

Ông nhìn tôi gật gật đầu có vẻ hài lòng với câu trả lời rồi quay qua chú tôi ông nói:

- Cô bé này có vẻ lanh lợi và thông minh, nếu ca hay nữa thì có nhiều hy vọng trở thành diễn viên nổi tiếng lắm đó.

Chú tôi vui ra mặt, ông xoa xoa hai tay vào nhau vừa cười vừa nói:

- Tui bảo đảm với anh, cháu nó ca được lắm, trăm sự nhờ anh thôi.

Quay qua tôi ông Vạn Lý hỏi:

- Con đang học lớp mấy ?

- Dạ con đang học lớp đệ ngũ (lớp 8)

Một cái nhú mày sau một thoáng suy nghĩ ông nói:

Thôi con ráng học hết trung học đi rồi hãy vô nghề, con đang còn nhỏ quá mà lo gì, chú thấy một vài năm nữa cũng chưa trễ.

Chú Tư tôi lên tiếng:

- Kể ra thì nó cũng còn nhỏ thiệt, nhưng tui muốn ngày mai rảnh mời anh ghé tui chơi nghe cháu nó ca thử rồi có gì chỉ xin anh nhận nó

làm đệ tử thôi còn mọi chuyện rồi tính sau.

Câu chuyện đang còn trao đổi vui vẻ thì cửa rạp đã mờ để khán giả vào. Ông Vạn Lý đứng dậy bắt tay chú Tư và chào thím cháu tôi, tnłock khi quay lưng đi ông nói:

- Tnla mai tui sẽ ghé nhà anh chơi rồi mình sẽ nói chuyện nhiều.

Bóng ông Vạn Lý vừa khuất sau hậu tnìờng chú Tư quay qua tôi nói:

- Như vậy là coi như ổng chịu rồi đó con, trưa mai con ráng ca thiết hay cho ổng nghe nữa là rồi.

Thím Tư nãy giờ lặng thinh bây giờ bỗng lên tiếng:

- Con mà thành đào cải lương thì thím tha hồ mà đi coi cải lương chùa.

Nói song thím cười thật khoái trá làm chú Tư và tôi cũng cười theo.

Chuyện trao đổi thêm được một hồi nữa thì đèn trong rạp bỗng phụt tắt, màn nhung bắt đầu hé mờ, khán giả đang ồn ào nói chuyện bỗng im lặng cùng nhìn lên sân khấu. Chú thím Tư tôi say mê theo dõi vở tuồng còn tôi thì nhìn lên sân khấu mà tâm trí để đâu đâu chẳng hiểu gì cả. Cứ như vậy tôi ngồi cho đến giờ văn hát.

Trưa hôm sau chú thím Tư tôi làm một bữa cơm thật thịnh soạn để đãi ông Vạn Lý. Thay vì đi một mình đến, ông Vạn Lý đã dẫn theo một diễn viên trẻ trong đoàn, đó là Lý Bình Vân, người vừa thủ vai tùý tương Sơn Tùng trong vở tuồng Nhận về ải Bắc mà tôi vừa xem tnla hôm qua. Sau bữa cơm chú Tư đã đờn cho tôi ca ba bốn câu vọng cổ và các điệu lý, ông Vạn Lý và Lý Bình Vân nghe rồi gục gặc đầu tán thưởng hoài làm tôi hứng chí ca thiết mùi mẫn, ca chẳng muốn ngưng. Khi tôi vừa dứt một điệu lý thì ông Vạn Lý rút trong cặp ra một cuốn bản thảo tuồng cải lương của ông rồi mở ra chỉ vào một đoạn nói:

- Đây là một đoạn đối đáp nam nữ trong tuồng Phận má hồng của chú, con hãy hát thử vai nữ này còn Lý Bình Vân hát vai nam.

Tôi lè lười rùn vai tỏ dấu e sợ, chú Tư tôi lên tiếng:

- Con cứ ca đi chứ có gì mà ngại, ở đây đâu có ai đâu.... Mến à, con hãy dò trước từng câu cho chắc đi rồi ca.

Tôi đón lấy tập bản thảo trên tay ông Vạn Lý rồi đi ra góc nhà ngồi lẩm nhẩm dò từng câu một trong khi ba người tiếp tục nói chuyện tuồng tích và uống nước trà. Hôm đó tôi với Lý Bình Vân đã ca với nhau thật ăn ý, giọng ca của tôi đã nhập vào tâm trạng bi thương của Kiều Nương, người con gái lạc mất người yêu trong thời chinh chiến của vờ tuồng nên nghe buồn man mác. Lý Bình Vân với giọng ca trầm ấm đã ca đối đáp với tôi thật mùi mẫn, đôi lúc vì những đoạn quá bi thương anh đã nắm tay tôi đưa lên ngực anh và mắt nhìn thật say đắm làm cho tôi thấy xao xuyến trong tâm hồn. Dứt đoạn ca diễn tôi vẫn còn ngẩn ngơ theo với tâm trạng của nhân vật trong tuồng trong khi Lý Bình Vân và ông Vạn Lý vỗ tay ngợi khen hết lời Lý Bình Vân nói:

- Mến ca chẳng thua gì các cô đào chuyên nghiệp hết, với khả năng này chỉ cần đứng trên sân khấu một hai tuồng ỉa vững vàng ngay.

Ông Vạn Lý không nói gì nhưng gục gặc đầu tỏ dấu tán đồng với câu nói của Lý Bình Vân. Trước khi ra về ông Vạn Lý đã hứa với chú tôi là sang năm ông sẽ về lại tỉnh đem tôi đi theo đoàn hát của ông. Còn phần Lý Bình Vân thì tỏ ra quyến luyến tôi thật nhiều, anh ta đã lợi dụng khi chú tôi và ông Vạn Lý đang lo nói nhưng lời chia tay theo nói nhỏ với tôi những lời tán tụng thật hoa mỹ và khi ra khỏi nhà anh còn quay lại nhìn tôi hoài. Chú Tư tôi hôm đó hài lòng tôi lắm, sau khi đưa tiễn khách về ông nói:

- Kỳ hè này chú sẽ về làng với con để nói chuyện với cha má con về việc chú sẽ đưa con đi theo đoàn hát.

Tuy chuyện đoàn hát diễn tiến cũng có vẻ hấp dẫn thật, nhưng tôi vui thì vui vậy thôi chứ trong lòng không quan tâm gì mấy, đầu óc tôi bây giờ chẳng có gì khác ngoài Thiện và những trận sóng tình nổ lửa trong những đêm vừa qua.

Những ngày sau đó tôi đi học mà trong người vẫn như còn vương vất những dư âm của lần đụng trận đầu tiên nên thường thấy mỗi mặt

bản thân, đầu óc không được minh mẫn linh hoạt như hồi trước khiến mấy đứa bạn gái trong lớp cứ theo hỏi thăm sức khỏe tôi hoài. Phải mất đến cả bốn năm ngày sau tinh thần tôi mới trở lại bình thường nhưng lại bắt đầu thấy ngứa ngáy ở cửa mình và bứt rứt thèm muốn lạ lùng, tôi thăm nghĩ nếu mà có Thiện ở đây chắc tội tôi sẽ xáp trợn đến sập giường sập chiếu.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, những thèm muốn đòi hỏi xác thịt ngày mỗi tăng, tôi đã tắm ngày tắm đêm nhưng không đè nén nổi những cơn sốt dục tình rần rật bốc khói trong người.

Hôm đó sau giờ viết văn của cô Nga, thay vì ra ngoài chơi tôi ngồi lại trong lớp lấy thơ Thiện mới gửi về ra đọc, đang say sưa với những lời thương nhớ của Thiện thì thầy Khoa từ đâu đến đứng trước mặt tôi hỏi:

- Mến đang đọc thơ ai đó? thầy muốn hỏi Mến chút chuyện được không ?

Tôi lật đặt xếp lá thư bỏ vô cặp rồi ngước lên trả lời thầy:

- Dạ em đang đọc thơ ở dưới quê gửi lên, có chuyện gì vậy thầy ?

- Thì cũng chẳng có gì quan trọng, thầy thấy ở Sài Gòn có tờ nhật báo họ đang tổ chức giải tuyển lựa ca sĩ với giải thưởng lớn lắm, thầy hỏi xem Mến có muốn đi thi hát không ?

- Thôi thầy ơi? em hát chơi chơi ở trường thì được chứ đi thi hát thì em không dám đâu.

- Em đừng nên khiêm nhượng quá, thầy thấy em hát được lắm đó, có gì nếu em bằng lòng thì xin phép cha má rồi thầy sẽ ghi danh cho.

- Thôi em sợ lắm thầy ơi?, lên tôi Sài Gòn thi ghê thấy mồ đi.

Vẫn với giọng thật bình thản thầy Khoa nói:

- Đâu có gì đáng ngại đâu, họ tổ chức vào mỗi sáng chủ nhật hàng tuần, nếu Mến muốn thi thì đi theo thầy với cô Nga về Sài Gòn rồi thi luôn.

Tôi nghe cũng có vẻ có lý nên hỏi:

- Thi tân nhạc hay thi cổ nhạc hả thầy?
- Giải này là giải ca tân nhạc, hạng nhất được một huy chương vàng và một ngàn đồng tiền mặt.

Tới đây coi như tôi đã bị thầy Khoa cuốn vào câu chuyện nên hỏi tới:

- Chừng nào thì họ bắt đầu thi hả thầy?
- Hình như là đầu tháng mười một, như vậy là từ đây tôi đó còn khoảng năm sáu tuần nữa.
- Mà em thấy em ca tân nhạc không vững bằng cổ nhạc, theo thầy thấy thì thế nào?
- Không yếu đâu, thầy Quý dạy nhạc có nói với thầy là em ca hay và bảo đảm phần nhịp nhàng lắm, thầy Quý nói là thầy sẽ nói chuyện với em nay hay mai gì đó về chuyện đi thi này. Nếu cần thì thầy Quý hay thầy sẽ nói với phụ huynh của em cho.
- Theo thầy thì em nên ca bài gì để dự thi?

Thầy thấy em ca bài "Đường xưa lối cũ" của Hoàng thi Thơ hay lắm đó, tại sao không thi bằng bài đó.

Đang nói chuyện vui vẻ thì keng báo hết giờ chơi vang lên. Tôi lúc khi bước ra khỏi lớp thầy Khoa dặn dò:

- Để ngày mai thầy với thầy Quý sẽ ghé nhà em chơi nói chuyện với gia đình em về việc đó. Bỗng thầy Khoa đã khuất khỏi cửa lớp khá lâu mà trong lòng tôi vẫn còn ngơ ngẩn, những diễn tiến vừa xảy ra cứ ngỡ như là trong mơ.

Qua ngày hôm sau thầy Khoa và thầy Quý đến nhà chú tôi thật. Chú tôi nghe đề nghị của hai thầy thì ủng hộ hết mình, chú nói:

- Cái gì chứ việc cho cháu nó đi thi hát thì tôi ủng hộ liền, tui nói thiệt

với hai thầy là tui với cha nó ở dưới quê cũng có máu văn nghệ lắm, tui tui cũng đang có ý định cho eháu nó đi vào con đường đó đó.

Bắt đầu từ sau ngày hai thầy tới nhà tôi đó, chiều nào tôi cũng ghé lại nhà thầy Quý để dợt ca. Thầy Quý đã đệm guitar và uốn nắn cho tôi ca nhiều loại nhạc khác nhau, khi thì hát nhạc vui tươi mạnh mẽ khi thì hát nhạc tình cảm nhẹ nhàng.

Thường trong những buổi tập dợt đó ít khi thấy vắng mặt thầy Khoa, có đôi lần trên đường đưa tôi về thầy Khoa đã dẫn tôi vào ăn chè trong những quán quen mà trước đây Thiện hay đưa tôi tới ăn. Thầy trò ngồi nói chuyện cười đùa với nhau thật vui vẻ thân mật. Trong những lần ngồi đối diện với nhau như vậy tôi thấy thầy Khoa trẻ trung và gần gũi với tôi thật nhiều khác hẳn với những khi

thầy đứng trên bục giảng bài. Trái tim tôi đã có đôi lúc rung động nhẹ nhẽo trỗi dậy cười ánh mắt và những cử chỉ săn sóc của thầy.

Chương V

Thời gian trôi qua thật lẹ, mới đó mà tôi đã xa Thiện hơn hai tháng và ngày lên Sài Gòn dự thi hát của tôi cũng đã kề bên lưng. Vì thời gian cấp bách như vậy cho nên thầy Quý dợt cho tôi ráo riết, thầy Khoa thì theo chỉ dẫn về cách thức đứng trên sân khấu, cách thức đưa tay đưa chân khi hát. Tôi đã thấy tôi tiến bộ thật nhiều trong giọng ca, trong cách trình diễn và nhất là tôi mang một tinh thần

đầy tự tin.

Và ngày thi hát đã đến, buổi chiều thứ bảy tuần đó tôi đã khăn gói đi theo cô Nga và thầy Khoa lên Sài Gòn. Ngủ một đêm ở nhà cô Nga sáng hôm sau khoảng chín giờ thầy Khoa lại đón tôi đến rạp hát Quốc Thanh để dự thi. Nhờ tập dợt kỹ cọng thêm với sự yểm trợ tinh thần của thầy Khoa nên tôi đã ca thật ngon lành và đạt được số điểm cao nhất trong số thí sinh dự thi hôm đó để vào bán kết vào tuần kế tiếp. Để thưởng cho kết quả tốt đẹp của tôi trong buổi ra quân đầu tiên này thầy Khoa đã dẫn tôi vào Chợ Lớn ăn một bữa cơm thật ngon lành rồi hai thầy trò ra bến xe về lại tỉnh.

Tuần kế tiếp đó cô Nga vì bận tham dự đám cưới của một người bạn ở địa phương nên không về Sài Gòn chung với thầy Khoa và tôi. Bởi không có cô Nga nên khi về tới Sài Gòn thầy Khoa đã đưa thẳng tôi về nhà trọ của thầy ở cuối một con hẻm nhỏ gần chợ Tân Định, nơi đây thầy Khoa hiện trọ chung với vài người bạn sinh viên. Tối hôm đó thầy Khoa đã dẫn tôi đi nghe nhạc ở phòng trà Anh Vũ. Thầy nói đi xem cho biết cách trình diễn của các ca sĩ chuyên nghiệp hầu nít kinh nghiệm cho cuộc thi bán kết của tôi ngày mai. Sau khi vãn hát hai thầy trò đã đi ăn cháo khuya ở đường Trần Quý Cáp, khi về tôi nhà thì mọi người trong nhà đã đi ngủ cả. Không biết tôi ăn trúng cái gì mà suốt đường về nhà bụng tôi rất khó chịu, vừa bước vô nhà là bụng tôi quặn đau thật dữ dội, mặt mày xanh xảm quay cuồng đứng không vững nữa khiến thầy Khoa phải dìu tôi ra nhà sau để cho tôi ới. Sau khi ới hết những thứ vừa ăn, bụng tôi hết đau người trở lại khỏe khoắn như bình thường, tuy vậy mặt mày tôi chắc còn có vẻ phờ phạc nên thầy Khoa đã dẫn tôi vô phòng biểu tôi ngồi xuống giường để thầy cạo gió. Tôi mắc cỡ ngần ngừ chưa kịp nói lời từ chối thì thầy Khoa hỏi:

- Ngồi xuống dây lẹ lên, trật áo xuống để thầy cạo gió cho rồi còn đi ngủ mai dậy sớm đi thi.

Tôi lính quỳnh vội trả lời:

- Thôi thầy ơi em khỏe rồi, không sao đâu, thầy cứ đi ngủ đi.

- Thầy nói ngồi xuống, nhìn mặt em là thầy biết em trúng gió nặng đó, phải cạo gió chứ không đỡ chơi được đâu.

Thấy không còn cưỡng lại được nữa tôi ngồi ghé xuống giường, quay mặt vô vách mở hàng nút trước ngực rồi tuột áo xuống tới ngang eo ếch, hai tay thủ cứng lấy bộ ngực. Thầy Khoa đã dùng tay xoa dầu trên lưng tôi, tay thầy xoa tôi đâu người

tôi nổi gai ốc tới đó, máu nóng trong người tôi bắt đầu rần rật chảy, hai lỗ tai tôi nóng bừng bừng, cơn sốt dục tình như sẵn sàng ngùn ngụt bốc khói. Sau khi xoa dầu kín lưng thầy lấy cái muỗng cạo tuần tự từ trên cổ xuống tới lưng, vừa cạo thầy vừa nói:

- Gió bầm nhiều quá chừng này, không cạo nó lậm vô trong người thì nguy hiểm lắm đó.

Lỗ tai tôi lùng bùng chẳng còn nghe gì nữa, mặc thầy nói gì thì nói tôi cứ run rẩy chịu trận. Thấy tôi không nói gì mà cứ ngồi run, thầy ngưng cạo đặt tay trên vai quay người tôi lại hỏi:

- Làm gì mà em run dữ vậy ? em lạnh hả ?

Giây phút đó tôi không còn biết mình ra sao nữa, thật sự là tôi đã không còn làm chủ được lý trí nữa, tự nhiên tôi phát khóc thật ngon lành, nước mắt tuôn đổ như mưa khiến thầy Khoa hoảng hồn lính quỳnh miệng hỏi rồi rít. Như trái trên cây đã chín mùi chỉ cần một cơn gió nhẹ là rụng xuống, tôi sà vào người thầy, hai tay ôm chặt cứng, hơi thờ hào hển, mắt ngược lên nhìn thầy như ngây dại. Sau một vài giây lúng túng thầy Khoa lấy lại bình tĩnh cúi xuống nâng cằm tôi lên hỏi thật dịu dàng:

- Đâu có gì nói cho thầy nghe coi, tự nhiên sao lại khóc vậy?

Tôi lắc đầu không nói gì, vòng tay tôi xiết chặt hơn, mắt ngược lên nhìn thật say đắm, thầy lộ vẻ lúng túng quay đi hướng khác tránh ánh mắt của tôi nhưng vòng tay thì xiết chặt hơn. Không còn ngại ngùng gì nữa tôi ngả người xuống giường lôi theo thầy Khoa cùng ngã xuống, tôi đẩy môi thầy đã từ từ hôn nhẹ nhẹ trên khu vực quanh còng tôi rồi tiến lên trên má trên mắt và dừng lại thật lâu trên môi tôi, người tôi khi đó đã thật sự nóng bỏng nên chẳng còn giữ gìn gì nữa hai tay xiết thật chặt vai thầy và hôn trở lại thật nồng nàn. Sau hồi mê mẩn, thầy như chợt tỉnh vội buông tôi ra chạy đi tắt đèn rồi trở lại bỗng tôi đặt xuống giữa giường cúi xuống hôn rồi rít lên vú lên rón tôi làm tôi nhột nhạt muốn chết. Hôn hít đã rồi thầy ngồi dậy đưa tay gỡ những chiếc nút bên hông quần của tôi ra và nhẹ nhàng kéo xuống khỏi hai chân. Giây phút này tôi coi như đã sẵn sàng lâm trận nên nằm trôn mình chịu, thầy cúi xuống hai tay banh chân tôi ra hôn nhẹ nhẹ trên mu lồn, hôn xuống quanh háng rồi đá lười vào mông đóc, người tôi tê cứng lại, hai chân giật giật như con thú bị trúng tên. Thầy thấy tôi có vẻ nóng quá rồi nên không còn e ngại gì nữa ông ngồi giạng hai chân ra, hai tay bưng đít của tôi lên đưa cái lồn ngay sát miệng mà bú mà liếm nghe chóc chóc làm tôi muốn điên đảo rên xiết không ngớt, thấy tôi la quá thầy vội thả xuống rồi ôm tôi thật chặt, miệng kề tai nói nhỏ:

- Em đừng la lôn, mấy người trong nhà họ thức dậy bây giờ....

Tôi mắc cỡ quá không biết làm sao nên chui vào người thầy để che dấu sự thẹn thùng. Sau một hồi nằm yên tay thầy lại bắt đầu sờ soạng trên vú tôi rồi lần xuống dưới bóp nhẹ nhẹ trên mu lồn, ngón tay trở miết trên khe lồn, kéo từ dưới lên trên và vờ vờ hột le thật lâu làm tôi tê mê chịu hết nổi phát rên thành tiếng, nước nhờn ứa ra ướt nhẹp. Tôi đây chắc thầy cũng đã nóng lắm rồi nên ông ngồi dậy kéo tôi ra sát thành giường để nửa người tôi ở trên, hai chân thòng dưới đất rồi ông quỳ xuống úp mặt vô ngay lồn tôi mà hôn tới tấp, bú lia lia làm tôi quỳnh quít hai chân cuống cuống quơ cặp lung tung trên đầu trên cổ ông. Cứ tiếp tục như vậy thêm một hồi nữa thì tôi như đã muốn ngắc ngư, còn thầy thì chắc cũng đã lên tôi tột đỉnh nên ông đứng dậy tuột quần xuống dí ngay con cặc cứng ngắc của ông vào cửa lồn tôi mà cà nháp cà nháp rồi chà lên chà xuống chú chưa đẩy vô, cứ như vậy ông làm cả phút khiến cho tôi chịu đời muốn hết nổi miệng rên rĩ không ngớt. Và rồi thì giờ phút quyết liệt cũng đã phải đến.... thầy rón nhẹ nhẹ con cặc vào trong lồn tôi khá sâu, thấy tôi không tỏ ra đau đớn oằn oại chống đối gì cả ông mạnh dạn nhấn lút

cán vào và tiếp tục nắc lia nắc lia làm tôi sưng đến tê mê cả người, tôi đã không kèm giữ nổi nữa nên rên rỉ xả láng khiến thầy phải ngưng nhịp cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi:

- Đừng la nừa Mến, la quá người ta thức dậy hết thì què lắm đó ?

Tôi ự ợ gục gặc đầu rồi cắn răng chịu khi thầy tiếp tục trở lại trận chiến một cách ào ạt và quyết liệt hơn trước nhiều với những thế ngồi nhưng thế nghiêng những thế chống ngược dít lên trời như long trời lở đất.....khiến tôi chẳng còn biết gì nữa, người tôi như tan thành khói trong sự khoái cảm tận cùng của xác thịt. Tan trận chiến tôi đã ngủ vùi trong tay thầy cho đến sáng bết môi mờ mắt.

Buổi sáng đó tôi đã đi thi hát với một làn hơi không được phong phú như lần thi tnlôc nhưng cũng vẫn đạt được số điểm trên trung bình để được vào dự tranh vòng chung kết trong tháng tới. Về lại tỉnh chú thím tôi và thầy Quý đã mừng vô

cùng trước kết quả của tôi. Chú tôi và thầy Quý đều hứa hẹn là sẽ cùng đi với tôi lên Sàgòn để yểm trợ tinh thần trong kỳ thi chung kết. Điều này thầy Khoa chẳng biết ra sao chứ riêng tôi thì chẳng muốn chút nào hết.

Những ngày tiếp đó hình ảnh Thiện như đã mờ dần trong tôi vì buổi học nào thầy Khoa cũng len lén trao cho tôi gói xí muội hay vài cái kẹo tây kèm theo mảnh giấy nhỏ với lời lẽ yêu thương. Trước ngày lên Sàigòn dự thi chung kết tôi nhận

được thư Thiện cho biết anh đã ra trường và đổi lên tuốt vùng 2, anh nói có thể tới Tết anh mới được về phép. Trong thư anh khuyên tôi đừng nên đi hát vì theo anh môi trường này dễ làm cho người ta hư hỏng. Không như những lần nhận thư trtlôc, lần này tôi nhận được thư Thiện mà thấy lòng dửng dưng không mấy may rung động một chút nào, thay vì đọc nhiều lần nay tôi chỉ đọc qua một lần rồi xếp vào học tủ.

Những điều lo sợ của Thiện trước ngày ra đi bây giờ đã trở thành sự thật. "Xa mặt... quả là dễ ... cách lòng."

Không làm cách gì khác được, ngày đi thi chung kết của tôi đã thật

hành rang với cả một phái đoàn đi tháp tùng gồm chú thím Tư, thầy Khoa, thầy Quý và cô Nga. Vì cả phái đoàn đông như vậy nên khi tới Sài Gòn phải chia thành nhiều nhóm; chú thím Tư và tôi về nhà người bạn của chú Tư ở tuốt dưới Bà Queo, thầy Quý đi theo thầy K.hoa về nhà trọ, cô Nga đi một mình về nhà. Trước khi chia tay mọi người hẹn nhau đúng tám giờ sáng tại tiệm café hủ tiếu ở chợ Thái Bình để ăn sáng rồi đi lại rạp Quốc Thanh.

Buổi tối hôm đó không biết có phải là vì lạ nhà hay không mà chú thím Tư tôi lục đục cả đêm chẳng ngủ gì cả, mỗi khoảng sáu giờ sáng là thím Tư đã đánh thức tôi dậy rồi. Lăn quần sửa soạn quần áo một hồi nhìn đồng hồ đã hơn bảy giờ, lật đật chào từ giã ông bà chủ nhà chúng tôi ra đường. Chú Tư đề nghị đi xe xích lô máy cho rộng rãi và mau, thím Tư phản đối nói nên đi xe lam hay xe buýt cho đỡ tốn, sau một hồi bàn thảo cuối cùng chú Tư quyết định đi xích lô máy vì đi xe lam hay xe buýt thì phải đi hai chuyến mới tới nơi sợ trễ giờ hẹn.

Chờ đợi cũng khoảng mười, mười lăm phút mới đón được một chiếc xích lô máy, sau khi ngã giá chúng tôi leo lên xe, chú thím Tư ngồi dựa ra sau chúng tôi leo lên xe, chú thím Tư ngồi dựa ra sau nệm xe, tôi ngồi mé ngoài giữa hai người. Để cho

chắc ăn thím Tư vòng tay ôm ngang eo ếch tôi.

Ngồi chưa yên chỗ xe đã rồ máy nhả khói đen ngòm ào ào phóng tới. Chú Tư khoái chí cười vang nói giỡn với ông tài xế xích lô máy:

- Lè lẹ lên ông ơi, ông chạy gì như rùa vậy, để xe lam nó qua mặt mình rồi kìa, chạy kiểu này người khói bịnh chết đó ông ơi

Ông tài xế xích lô máy bị nói khích chẳng nói chẳng rằng rồ ga ào ào chạy vùn vụt như tên bắn, xe lam xe buýt gì cũng bị ông qua mặt hết, thích chí chú Tư tôi cười vang đường còn thím Tư tôi thì quay qua nhéo chú Tư miệng làm bầm không ngớt:

- Ông ơi ! ông điên vừa vừa thôi ông ơi ? chết cả đám bây giờ.....

Chú Tư không trả lời gì hết cứ vỗ tay cười vang.

Chương VI

Xe băng ngang ngã tư Bảy Hiền, rồi ngã ba Ông Tạ.....cứ thế xe vun vút lao tới, gió thổi rất mát ... tung tóc tôi phần phật, mắt tôi cay xè mở không muốn lên. Xe đang ngon trớn chạy gần tới ngã sáu thì bị một chiếc xe buýt khá bụi chạy nghênh ngang giữa đường cản lối, chú Tư thấy vậy la ó rùm lên:

- Qua mặt nó đi ông ới, chạy kiểu này chừng nào mới tôi đây....

Ông tài xế xích lô máy cũng có vẻ bức nên cứ rú ga tràn lên tràn xuống hoài mà không sao qua mặt được, tôi một lúc như hết chịu nổi nữa ông rú mạnh hết ga và tràn qua hết cánh trái của xe buýt, khi xe đang ở giữa hông xe buýt thì có một chiếc xe nhà binh chạy ngược chiều trở lại, ông tài xế lính quỳnh thẳng lết bánh làm xe nghiêng ngả như muốn lật, tôi hét lên thất thanh, chú Tư ú ớ la chết!

chết? chết! rồi tôi nghe cái rầm và không còn biết gì nữa.

Tới khi tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong nhà thương, người ngợm ê ẩm băng bó tùm lum, nhìn quanh chẳng thấy chú Tư thím Tư đâu cả chỉ thấy thầy Khoa đứng bên giường với anh mắt đầy thương cảm, thầy nắm tay tôi nói:

- Mến nằm yên đi cho khỏe, Mến thấy trong người thế nào, có đau nhức ở đâu không ?

Tôi vừa trở mình đổi thế nằm vừa trả lời:

- Em thấy ê ẩm cùng người....nhưng chắc không bị gì nặng đâu thầy.

- Như vậy là em hên lắm đó, chú Tư gãy chân, dập mặt, thím Tư thì gãy nguyên hàm răng cửa, ông tài xế xích lô máy chết tại chỗ, chỉ có em là trầy trụa say xát mà thôi.

Nghe thầy Khoa nói tôi đó tự nhiên tôi bật khóc thành tiếng, thầy Khoa vội vã cúi xuống nắm lấy tay tôi ậm ừ kiếm lời an ủi, tôi hỏi trong nước mắt:

- Chú thím Tư đâu rồi thầy ?

- Chú Tư nằm đằng khu ngoài kia, còn thím Tư tuy gầy rảnh nhưng trong người không bị gì hết, bả mới chạy ra chợ mua gì đó, chắc sắp về tới....

- Chừng nào mình mới về tỉnh được hả thầy ?

- Chỉ nay hay mai thôi, hôm nay chú Tư băng boat rồi để chút xíu nữa thầy hỏi bác sĩ xem sao.

Thấy tôi không nói gì nữa thầy Khoa gọi chuyện:

- Mến biết không, hồi sáng thầy Quý cô Nga với thầy ngồi chờ ở tiệm hủ tiếu chợ Thái Bình hoài không được mới kéo nhau lại thẳng rạp. Tới nơi tường em và chú Tư đã vô rạp rồi nên cả đám vô thẳng rạp luôn, vô trong nhìn quanh cũng chẳng thấy em đâu cả, tới khi chương trình giới thiệu tên em hai ba lần mà chẳng thấy em ra, khi đó thầy lại nghĩ là em với chú Tư đi lạc....ai mà ngờ....

- Hồi sáng ai hạn nhứt đó thầy ?

- Kết quả cuối tuần này mới công bố nhưng thầy nghĩ là cô Thu Nga, không có Mến thì không có ai đáng là địch thủ của Thu Nga hết.

- Em cũng nghĩ là Thu Nga vì cô đó có giọng hay và cách trình diễn thoải mái có vẻ nhà nghề, em nghe nói hình như cô đó là ở lò Nguyễn Đức.

Đang nói chuyện thì thím Tư ở ngoài đi vào, đưa một tay lên che miệng thím Tư lại gần tôi nói:

- Con thấy trong người ra sao ? hồi sáng thấy con bất tỉnh chú thím lo quá, lỡ mà có chuyện gì thì ... thì....

Thím bỏ lưng không tiếp nữa rồi quay qua chuyện khác:

- Thím mới ghé lại chỗ chú Tư nằm, chú Tư cho hay bác sĩ nói ngày mai cho xuất viện.

Tôi thắc mắc:

- Chú Tư gãy chân bằng bột như vậy thì làm sao mà đi được.

Thầy Khoa lên tiếng:

- Chắc nhà thương họ phát cho cặp nạng đi đỡ.

Thím Tư nói như chẳng nói với ai cả:

- Thiệt là xui, đang không người thì gãy giò, người thì bất tỉnh tưởng chết, người thì gãy nguyên hàm răng, thiệt là tình...

Thấy có sự hiện diện của thím Tư thầy Khoa nói chuyện có vẻ dè dặt hơn và sau chừng vài phút thì thầy từ giã ra về hẹn ngày mai sẽ vào nhà thương để cùng đi chung về tỉnh.

Sáng sớm hôm sau cả đám chúng tôi về lại tỉnh như một đám tàn binh, kể thì sườn tay người thì gãy gọng nhìn thật thảm thương. Chú Tư khập khiễng với hai cây nạng chưa chát nói với tôi:

- Chú thấy như là con không có duyên với tân nhạc mới ra quân thôi mà đã tùm lum như vậy, thôi học đi con, chờ xong trung học rồi tính tôi chuyện theo đoàn hát cải lương coi bộ chắc ăn hơn.

Tôi không trả lời chú nhưng trong bụng cũng nghĩ như vậy. Thật sự trong lòng tôi lúc bấy giờ chẳng nghĩ gì về chuyện ca hát hết mà cứ miên man nghĩ tới nụ hôn vội vã của thầy Khoa vào gáy tôi và lời thì thầm đủ cho một mình tôi nghe khi xe chạy vào bến:

-Ngày mai sau giờ học thầy chờ em ở nhà thầy, thầy muốn nói với em vài chuyện.

Buổi tối hôm đó mặc dù người tôi còn ê ẩm nhưng trước khi đi vào giấc ngủ cũng thấy người bưng bưng như say rượu khi nghĩ tới cuộc hẹn hò ngày mai với thầy Khoa.

Buổi sáng hôm đó khi vừa tới trường bọn con trai con gái xúm lại hỏi thăm tôi về chuyện đi thi hát tưng bưng, ai cũng tỏ ra thất vọng và tiếc cho tôi, mọi người đều khuyên tôi sang năm nên đi thi lại Tôi chẳng nói gì nhiều chỉ cười và nghĩ trong bụng mình không có duyên

vội tân nhạc chắc sang năm không dám đi thi nữa đâu.

Suốt cả buổi ngồi trong lớp mặc cho các cô thầy giảng gì thì giảng đầu óc tôi cứ nghĩ gì đâu đâu và chỉ mong sao cho mau hết giờ để tới nhà thầy Khoa thôi.

Kể tan trường vang lên, vội vã bỏ tập vở vào cặp mà tay chân lóng ngóng, bụng bắt đầu thấy run run. Mấy con nhỏ bạn vây quanh tôi rủ ra chợ ăn chè tôi bèn kiếm lời từ chối, con Thùy tưởng tôi buồn vì vụ thi hát nên nó kiếm lời an ủi:

- Bỏ buồn làm gì, bỏ bị tai nạn không thi được chứ đâu phải bỏ thi rớt mà buồn...thôi đi ăn chè với tụi này đi, tụi này bao bỏ đó.

Thấy tôi có vẻ cương quyết không đi đám con Thùy buồn bã kéo nhau đi, trước khi ra khỏi lớp nó còn quay lại nói:

- Sang năm bảo đảm bỏ sẽ đoạt huy chương vàng.

Chờ cho bọn Thùy đi khá xa tôi mới tà tà ra khỏi lớp Khi tôi ra tới nhà xe thì chỉ còn vài chiếc, sân trường vắng hoe, ông cai đã đứng sẵn ngoài cửa để chờ khóa cửa trường.

Đường từ trường tới nhà thầy Khoa ở không xa mấy, băng qua khỏi chùa Liên Tử, quẹo trái vào đường hẻm cụt chừng 100 mét, nhà thầy ở cuối hẻm, trước nhà có hai cây trứng cá cành lá sà xuống tới đầu người. Thầy Khoa vườn căn nhà

này ở chung với thầy Trọng dạy Pháp văn. Căn nhà tuy nhỏ nhưng ở ngoài nhìn vào coi rất khang trang. Xe tôi mới lắp ló tén nước ngổ là đã thấy thầy Khoa từ trong nhà bước ra đón. Nụ cười thật tươi trên môi thầy hỏi:

- Em đã hết mệt chưa, trong người còn đau nhức hông?

Không đợi tôi trả lời, thầy Khoa đón lấy xe đạp từ tay tôi đẩy thật nhẹ vào trong nhà rồi khép và gài cửa lại. Tôi chưa kịp gì hết thì thầy đã quay lại ôm cứng thân thể tôi, môi thầy say mê ngấu nghiến hôn trên môi tôi. Tay thầy vuốt ve trên lưng, trên tóc tôi làm người tôi run lẩy bẩy và nóng hừng hực. Sau vài phút mê mẩn thầy buông tôi ra, dịu

tôi vào trong phòng khách và đưa tôi một ly nước

cam kèm theo những lời trù mến:

- Uống đi em, thầy môi pha đó, uống cho khỏe, thầy thấy em vẫn còn có vẻ mệt đó...uống đi...

Tôi đưa mắt e ngại nhìn chung quanh nhà rồi hỏi:

- Thầy Trọng đâu thầy, coi chừng ông thấy mình kỳ lắm đó...

Em yên tâm, thầy Trọng có công chuyện mới ra bến xe về Sài Gòn rồi, chiều mai mới về. Nghe vậy tôi hết lo ngại, đưa ly nước cam lên uống một hơi dài. Nước cam mát rượi làm cho tôi thật sảng khoái. Vừa buông ly nước xuống thì thầy đã khoác vai tôi dìu vào phòng trong. Chỉ kịp đưa tay khóa chốt cửa phòng lại là thầy đã bước tới ẵm tôi lên tay rồi đặt lên trên giường. Thật lạ lùng tay thầy mở hàng nút trên áo dài của tôi ra ngay. Tôi nằm chịu trận chưa biết tính sao thì tay thầy đã luồn qua vai dìu tôi ngồi dậy. Thầy nói thật nhỏ:

- Em ngồi dậy để thầy cởi áo không thôi nhần hết, lát nữa về kỳ lắm...

Tôi ngồi dậy theo tay thầy, cởi áo đưa cho thầy máng trên móc. Chưa kịp nằm xuống thầy đã nhào đại lên giường ôm cứng lấy tôi hôn tới tấp trên cổ trên tóc tôi. Sau một hồi hôn hít loạn xạ, thầy mò tay ra sau lưng tháo móc áo ngực tôi ra rồi cúi xuống hôn say đắm trên bộ ngực căng cứng nóng rực của tôi. Mắt tôi nhắm nghiền lại khi thầy đưa lưỡi liếm quanh quanh vùng ngực lâu lâu lại đưa lưỡi rà rà quét quét trên đầu vú làm tôi nổi gai ốc khắp mình. Cứ tiếp tục như vậy một hồi nữa tay thầy bắt đầu chuyển xuống vùng dưới, bóp nhẹ và mu lồn tôi, dùng ngón tay chà chà vào khe lồn tôi, lâu lâu lại nhấn mạnh vào trong lồn một cái làm người tôi như muốn nhảy nhồm.

Hôn hít xoa nắn một hồi thầy đã có vẻ thấm mệt nên lồm cồm ngồi dậy đưa tay mở chiếc nút bên hông quần tôi ra và từ từ kéo quần ra khỏi chân tôi. Chỉ kịp liệng quần vào góc giường là thầy đã sà xuống hôn chùn chụt trên mu lồn tôi rồi banh chân tôi ra úp mặt vào mà hôn say đắm. Lưỡi thầy nhẹ nhẹ kéo lên kéo xuống từ lồn tôi xuống phía dưới làm tôi tê điếng người lại, miệng ú ớ, tay chân quờ quạng nắm nín từm lum, nước nhờn ứa ra thật nhiều. Tới phút đó thật sự tôi đã

chịu muốn hết nổi rồi nên chồm dậy ôm cứng lấy thầy thờ hào hển nói:

- Em chịu hết nổi rồi thầy ơi, chết em thầy ơi...

Thầy tôi đã lên đến tột độ rồi, thầy lum khum ngồi dậy tuột quần xà lỏn xuống rồi nhào vô ôm cứng lấy tôi, con cặc cứng ngắc nóng hổi chĩa ngay vô bụng tôi kéo lên chà xuống nhưng chưa chịu đâm vô Tôi nhắm mắt dang rộng hai chân ra chờ đợi hoài mà chưa thấy thầy dứt điểm. Chịu đời hết nổi tôi hé mắt ra nhìn thì thấy thầy đang lay hoay cúi xuống cọt cọt thắt thắt cái gì lên con cặc. Tôi bật .

ngồi dậy hỏi thầy:

- Làm cái gì vậy thầy, sao không ôm em?

- Nằm yên đi, đợi thầy chút xíu thầy sẽ làm cho em sung sướng tuyệt vời...

Vài giây sau, chừng như đã xong thầy cúi xuống banh chân tôi ra hôn nhẹ trên mông đóc rồi rướn người lên từ từ đẩy con cặc vào trong lồn tôi. Con cặc của thầy đẩy vô tôi đâu tôi biết đến đó, cảm giác thật kỳ lạ khác với những lần tnlộc nhiều, rõ ràng là nó có gai, nó như cái bàn chải mỏng cào quét chọc vào cửa lồn tôi, cào vào tận trong sâu làm tôi tê mê quý chân quý tay lại. Thấy tôi sung sướng tột độ thầy như được thể hừng chí càng chà lét kéo lên kéo xuống, dập ngang dập ngửa làm cho tôi thấy cả mười ông trời, quên hết cả mắc cỡ, miệng la bài bãi như người mắc chứng lịu sảng....

Cứ tiếp tục vũ bão như vậy không biết bao lâu nữa thì thầy giảm tốc độ dần và ngừng hẳn rồi nằm yên trên bụng tôi mà thờ.... Khi con cặc thầy đã mềm nhũn hẳn trong lồn tôi mà cảm giác tê mê hồi nãy vẫn còn âm ỷ thật mạnh mẽ chưa muốn dứt trong tôi...

Nằm ôm nhau thêm một hồi nữa thì ngoài trời đã có vẻ muốn tối nên tôi nhồm dậy đòi về. Thầy thức dậy tay chân lại mò mảy, miệng lại ngậm trên đầu vú mà nút.... cũng muốn tiếp tục lắm nhưng sợ trời tối rồi chú thím tôi lại thắc mắc thì phiền quá nên tôi gỡ tay thầy ra mà nói nhỏ:

-Thầy để em về sớm, mai có gì em sẽ tới nữa... về trễ sợ mai đi không được đó...

Nghe tôi nói vậy thầy lỏng vòng tay ra, cúi xuống sát mặt tôi và nói:

- Thiệt nghe Mến, mai lại tới nữa nghe, thầy chờ...

Tôi gật đầu nhẹ mà không trả lời....

Đạp xe ra khỏi nhà thầy thì trời đã bắt đầu nhá nhem. Giờ này trên đường thật đông người qua lại, người nào dáng vẻ cũng như vội vã hối hả như rượt đuổi với bóng đêm đang đổ xuống. Tôi cũng đạp khá nhanh, cúi mặt xuống tay lái đạp thẳng đường không dám nhìn ai hết. Lúc đó tôi có cảm tưởng như mọi người ai cũng biết về chuyện mây mưa của tôi vừa qua và họ đang nhìn tôi soi mói.

Trong người tôi khi đó môi bắt đầu cảm thấy râm râm cùng khắp, không biết là do dư âm của những khoái lạc vừa qua hay là do ảnh hưởng của vụ đụng xe mấy bữa trước.

May quá về tới nhà thì chú Tư chưa về, chỉ có thím Tư đang lục đục dưới bếp. Thấy tôi vừa bước vào nhà thím Tư lên tiếng:

- Sao về trễ vậy con?

- Dạ con lại nhà con bạn chép bài thiếu của bữa hôm con đi thi hát đó thím Tư. Thím Tư cần con phụ gì không?

- Khởi, xong hết rồi...con thay đồ rồi ra ăn cơm, chú Tư hôm nay đi nhậu không ăn cơm nhà...

- Căng chú Tư cà nhắc vậy mà cũng đi nhậu sao thím.

- Đã căng ổng rồi đó mà ổng đâu có nghe! thiệt khổ đã vậy còn xách đòn theo nữa đó... chắc cũng khuya lắm ổng mới về, thôi thím cháu mình ăn đi...

Thím Tư chờ con chút con thay đồ rồi ra ngay... Từ trong phòng bước ra đã thấy thím Tư ngồi sẵn bên mâm cơm bốc khói với những món tôi thích như cá bóng kho tiêu, canh cải nấu vôi tép băm. Sẵn

đang đói bụng vì ảnh hưởng của trận đụng độ vừa rồi nên tôi ăn một bụng no nóc, đứng dậy hết muốn nổi luôn.

Buổi tối hôm đó tôi chẳng rớ tới bài vở gì hết trơn lẫn ra mà ngủ như con nít chẳng còn biết gì hết.

Chương VII

Đang say mê với những cuộc mây mưa sung sướng ngất trời bên thầy Khoa thì một hôm thầy báo là thầy vừa được Bộ giáo dục cấp học bổng cho đi du học úc hai năm về giáo dục. Thầy chỉ còn dạy thêm một tuần nữa là phải về Sài Gòn trình diện để khám sức khỏe và làm thủ tục.

Những ngày còn lại ở tỉnh chiều nào tôi cũng ghé nhà thầy và quả thật những ngày đó là những ngày thần tiên kỳ thú nhất trên đời của tôi về chuyện ái ân xác thịt. Thầy đã tận dụng nhưng kiểu cách qua sách vở qua phim ảnh mà thầy biết được để đưa tôi đến tận cùng của lạc thú,.. qua thầy tôi đã đi từ ngạc nhiên mê đắm này qua ngạc nhiên thích thú khác. Cho tới bây giờ thì hình ảnh Thiện đã hoàn toàn phai nhạt, những cánh thư của Thiện gửi về xếp từng chồng, có nhiều lá tôi chẳng thèm xé ra nữa.

Chiều nay là chiều cuối cùng gặp gỡ thầy Khoa vì sáng sớm mai thầy về Sài Gòn. Để sửa soạn cho lần hẹn cuối này tôi đã phải nhờ con Thúy bạn học chung lớp với tôi giả bộ lại nhà xin phép chú thím Tư cho tôi đi về nhà nó ở dưới quận dự đám cưới và ngủ lại đêm. Hồi đầu chú Tư tôi còn ngần ngại không chịu cho đi nhưng con nhỏ Thúy nói đám cưới anh nó cần có ca sĩ vì có ban nhạc ở quận xuống đờn nên chú Tư mới chịu cho đi. Trước khi đi chú còn dặn:

- Hát xong là chị em phải lo ngủ ngáy đàng hoàng đừng theo ban nhạc thức khuya chú không chịu đâu.

Quay qua con nhỏ Thúy chú dặn dò:

- Con ráng sẵn sóc và nhắc chừng nó nghe con, kỳ rồi đi thi hát trên Sài Gòn bị tai nạn tới giờ chú còn sợ...

Dặn dò thêm năm bảy điều nữa chú mới cho tụi tôi đi Ra tới đường thấy hầy còn sớm quá nên tụi tôi ghé quán chè ăn mỗi đứa hai ly chè đậu đỏ bánh lọt rồi mới về nhà con Thúy chờ tới chiều thật chiều tôi mới lại nhà thầy Khoa.

Khác với những lần hẹn hò mây mưa tnlóc, lần này vừa bước vào nhà tôi đã thấy thầy Khoa bày sẵn một bàn tiệc thật thịnh soạn trên

bàn có cả bình hoa hồng nữa. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Hôm nay thầy mời cơm ai mà dọn bàn đẹp vậy thầy?

Nhìn tôi với đôi mắt thật trùu mến pha lẫn chút hóm hỉnh thầy nói:

- Thầy mời một vị khách quý của thầy tôi ăn để ngày mai chia tay...

Nghe vậy tôi hơi hoảng, nhìn thầy như cầu cứu:

- Vậy thôi nếu thầy có khách thì để em về nghe thầy...

Nắm tay tôi kéo sát lại ôm vào lòng, thầy cúi xuống hôn trên môi tôi rồi nói nhỏ:

- Khách quý của thầy đến rồi đây thôi, thầy đâu có làm điều gì để khách quý buồn mà đòi về vậy?

Nói xong thầy lại cúi xuống hôn tôi thật say đắm, rồi dìu tôi lại bàn. kéo ghế cho tôi ngồi. Tôi nhìn thầy với đôi mắt đầy cảm động. Thầy kéo ghế ngồi đối diện tôi, nhìn sâu vào mắt tôi nói:

- Hôm nay thầy ăn cơm với Mến để chia tay và để cảm ơn Mến đã cho thầy một tình yêu thật tuyệt vời thầy đi chuyến này có ít nhất thì cũng phải hơn hai năm mới về nước để gặp lại em.

Nghe thấy nói tới đó nước mắt tôi bỗng dàn dụa lăn dài trên má. Thầy rút trong túi ra chiếc khăn tay thơm mùi dầu thơm đưa cho tôi lau nước mắt. Thầy tiếp:

- Thôi đừng khóc nữa, thầy đi rồi thầy về chứ có đi luôn đâu mà buồn... Mến ráng học đi... khi nào trở thành ca sĩ nhớ đừng quên thầy, khi nào gặp thầy giữa đám đông nhớ chào hỏi để thầy được hãnh diện với người ta nghe Mến...

Đang còn muốn khóc nữa nhưng nghe tới vụ ca sĩ tôi bỗng tức cười nhìn thầy rồi nói:

- Em sợ quá rồi, chắc không dám thi hát nữa đâu, mới một lần mà xém chết rồi còn gì nữa đâu mà ham!

- Em lo gì, kỳ tới đi thi hát thì nói chú Tư đừng đi Cyclo máy nữa kêu Taxi mà đi cho chắc ăn...

Thôi, chắc em không dám làm ca sĩ tân nhạc đâu, chú em có quen với một ông soạn giả cải lương nổi tiếng, chắc kỳ hè này em sẽ theo ông đi hát thử xem có khá không.

Thầy nhìn tôi với ánh mắt đầy lo lắng:

- Thầy thấy làm ca sĩ tân nhạc thì ít vất vả và ít nguy hiểm hơn, còn đi bên cổ nhạc thì phải theo đoàn hát đi trình diễn rày đây mai đó, ngủ đình ngủ chợ nhiều phức tạp lắm, thầy thấy em theo không nổi đâu...

Nói dứt không đợi tôi trả lời thầy đưa tay chỉ những món ăn trên bàn nói:

- Thôi chuyện ca sĩ để đó bàn sau, bây giờ ăn cái đã không thôi nguội đồ ăn hết.

Vừa nói thầy vừa cầm chai rượu tây lên rót vào hai ly thủy tinh nhỏ xinh trong vắt rồi cầm lên đưa cho tôi một ly nói:

- Trước tiên uống một ly rượu chát để chia tay cái đã có chút rượu cho buổi tiệc nó ấm hơn.

Tôi rùn vai le lưỡi đưa tay cầm ly rượu nói:

- Em đâu có uống được rượu, say thì sao thầy?

Thầy nhìn tôi trấn an:

- Rượu này nhẹ lắm không say đâu, chỉ đủ làm cho má em hồng hồng thêm một chút thôi.

Vừa nói thầy vừa gấp miếng đồ ăn bỏ vào chén tôi rồi tiếp:

- Thầy mua thức ăn này ngoài tiệm Huệ Liên đó, toàn những món hạng nhất của tiệm đó, mình vừa nói chuyện vừa ăn không thôi thức ăn nguội hết mất ngon.

Đồ ăn ngon kèm thêm ly nịu chát làm cho tôi ăn thật ngon miệng. Câu chuyện trao đổi thêm một hồi nữa, thầy rót nịu thêm cho tôi đôi lần thì buổi ăn tàn và kết thúc bằng hai ly Cà phê đen. Đẩy ly Cà phê về phía tôi thầy nói:

- Em uống ly Cà phê này cho nó tiêu những món hơi mỡ vừa rồi.

Cạn ly Cà phê thầy đứng dậy dìu tôi ra phòng khách, để tôi ngồi xuống ghế salông rồi thầy vắn buồng đem ra đưa cho tôi một xấp hình chụp những cảnh làm tình của ngoại quốc. Thấy xấp hình tôi mắc cỡ không dám nhìn, thầy bèn ngồi xuống kế bên lật ra từng tấm xem chung với tôi. Sau một hồi tôi đã dạn dần và bắt đầu bị thu hút bởi những tấm hình khiêu dâm đầy nghệ thuật đó. Thật khủng khiếp không biết bao nhiêu là cảnh chống lên, ụp xuống đè ngang ẵm ngửa, bú liếm, bò trườn đủ kiểu, đủ cách và bao nhiêu là đồ phụ tùng tăng cường thêm cho cuộc chơi. Những tấm hình cuối thầy đưa cho tôi xem là hình những người nam dùng những đồ phụ tùng, râu ria, lông tóc trồng móc vào con cặc thấy mà phát ón. Xem những tấm hình này tôi bỗng nhớ thầy Khoa có lần làm tình với tôi cũng đã mang những dụng cụ rương tự như vậy. Nghĩ tôi đỏ mặt tôi đỡ ra, người nóng rần lên, mắt như muốn mờ đi... Tôi đang lùng bùng theo những suy nghĩ, tưởng tượng từ những tấm hình đó thì thầy Khoa bèn cầm tay tôi để lên con cặc nóng hổi cứng ngắc của thầy và luồn tay vào áo tôi xoa nắn nhẹ nhẹ trên vú tôi rồi ghé sát lại hôn lên cổ, lên môi tôi thật cuồng nhiệt. Tôi giờ phút đó người tôi thật sự đã nóng nực như cục than hồng rồi, mắt không còn nhìn rõ hình ảnh gì nữa, tay thì rã rời mồ hôi ươn ướt.

Thấy tôi đã chín muồi, thầy bèn ẵm tôi đi thẳng vào phòng ngủ. Chẳng kịp khép cửa phòng lại nữa, thầy nhào vào leo lên người tôi cởi từng hột nút trên áo, tháo giầy nịt ngực và hổi hả tuột quần ra khỏi đôi chân tôi. Khi tôi không còn mảnh vải nào trên người thầy bỗng đứng dậy rời khỏi giường đưa tay bật đèn sáng lên rồi kéo tôi đứng dậy theo.

Mặc cho tôi ngạc nhiên thầy không nói lời nào dìu tôi lại đứng gần vách tường rồi lùi ra xa ngắm nhìn thân thể tôi với đôi mắt thật mê đắm. Miệng thầy xuýt xoa:

- Mến ơi! em có biết em có một thân hình tuyệt vời không... những người mẫu trong những tấm hình kia không có ai có một thân hình tuyệt hảo hấp dẫn bằng em hết.

Tôi mắc cỡ quá tay chân thừa thãi, hết đưa lên thủ ngực lại xuôi xuống thủ phần dưới. Thầy thấy tôi lúng túng thì trấn an:

- Em đừng che làm gì, cứ đứng yên cho thầy ngắm một chút cho đã mắt... thiệt tình chỉ nhìn thôi cũng đã đời rồi cần gì nữa đâu...

Thấy tôi còn đầy vẻ e ngại, thầy bèn lấy chai rượu vào rót hai ly đầy rồi đưa ly cho tôi nói:

- Mình cùng thêm ly này nữa người nóng lên là hết e ngại ngượng ngùng gì hết trơn.., nào uống đi em, uống hết như thầy này.

Thầy nâng ly lên uống một hơi ngọt sớt, thấy tôi còn ngần ngại thầy lại gần đẩy tay tôi đưa ly lên miệng và nói:

- Em làm y như thầy là khỏe rỏ nào uống đi ..một hai, ba...

Theo với đà tay và những lời thúc hối tôi ngửa cổ ra sau và cũng làm một hơi hết trơn ly, thầy khoái quá vỗ tay khen rùm beng:

- Ngon thiệt... làm một hơi luôn, đó em thấy người nóng lên là quên hết thôi.

Quả thật men rượu đã làm tôi rực nóng trong người và chẳng còn thấy e ngại gì nữa - tôi đã đứng thẳng, ẹo nghiêng ẹo ngửa, nghiêng qua nghiêng lại đủ tư thế và không biết thầy đã lấy máy hình ra từ hồi nào, ông bấm lia bấm lịa đèn máy hình nhá lên nhá xuống liên tục làm tôi chóa cả mắt. Tới giờ phút đó tôi thật sự không còn biết gì nữa mặc cho thầy muốn chụp gì thì chụp.

Chụp hình một hồi hình như thầy chịu hết nổi nên đặt máy xuống lại gần tôi quỳ xuống úp mặt vào lồn mà bú mà liếm, thầy gác một chân tôi lên vai cho lồn rộng miệng ra và đẩy thẳng lưỡi vào trong mà ngoáy, nạo. Miệng thầy bú, nút chùn chụt như người ta nút ruột vú sữa vậy làm tôi thót ruột lên vì sung sướng. Tôi chịu đời không nổi miệng rên từng hồi, tay ôm cứng lấy đầu thầy mà ưỡn ẹo. Bú, liếm

thêm một hồi nữa thầy ngừng lại đứng thẳng người lên để con cặc gấn lông lá tùm lum chìa ra thấy ón. Thầy bước lại ẵm đứng tôi lên hồng mặt đất đưa hai chân tôi ra sau và đâm thẳng con cặc lông lá vào lút sâu trong lồn tôi rồi thầy nhảy ngựa chạy lui chạy tởi trong phòng làm tôi sướng muốn điên luôn, miệng ré lên từng hồi. Chạy nhd vậy thêm một hồi nữa thầy chắc đã mệt nên ngừng lại kê đít tôi vào bàn viết trong góc phòng và cứ thế thầy chồm tôi thúc ngược con cặc vào lồn tôi kêu ạch ạch nước nôi nghe chèm nhẹp. Tiếp tục cảnh này thêm một hồi nữa thầy ngừng lại ẵm tôi qua giường và leo lên nhồi nhấp tưng bưng như người ta giã chả, nhịp độ nhồi nhấp của thầy thay đổi khi thì nhanh khi thì chậm, khi thì như gió bão khi thì êm như sóng ru làm tôi như bay bổng tới chín tầng mây khói. Và khi tôi đã thật sự mê sảng không còn biết gì nữa thì cơn bão tình cuối cùng đã đổ xuống, bao nhiêu cường độ của cơn giông bão đều đổ vào hiệp cuối cùng này... người tôi như tan vỡ ra, mê sảng la hét như người điên rồi đón nhận những tia nước ấm từ thầy xoáy sâu vào tận cùng sâu thẳm trong tôi làm người tôi tê dại đờ đẫn trong nỗi thống khoái tận cùng...

Dứt cơn bão tình thầy quay ra nằm thở hào hển, mồ hôi tươm ra ướt đầm cùng người. Sau một hồi ngơi nghỉ thầy quay qua ôm sát tôi vào lòng thủ thi:

- Mến ơi ! em thật là tuyệt vời, anh yêu em lắm em biết không? em ráng đợi anh về nghe Mến.

Lần đầu tiên nghe tiếng xưng hô anh em giữa thầy và tôi, tôi hơi ngỡ ngàng nhưng qua đó cũng cảm thấy một nỗi sung sướng thật khó tả vì rõ ràng qua cách xưng hô này khoảng cách thầy trò giữa tôi với thầy Khoa đã biến mất và một tình yêu đôi lứa thật sự đã bắt đầu.

Nằm gối đầu lên tay nhau thủ thi tâm sự thêm một hồi nữa thì thầy than ntic và rủ tôi cùng đi tắm. Tôi mắc cỡ từ chối:

- Anh tắm trước đi rồi em tắm sau...tắm chung kỳ lắm.

Thầy chẳng nói chẳng rằng ngồi dậy kéo tôi lên rồi ẵm tôi thẳng vào buồng tắm, tôi vùng vằng mắc cỡ thì thầy nói:

- Gì đâu mà mắc cỡ, bộ anh chưa thấy gì trong người em hết hay sao

mà còn mắc cỡ.

Thầy vịn vòi nước phun mạnh vào hai đũa, nước mát làm người tôi tỉnh táo hẳn ra. Thầy lấy xà bông thơm xoa lên khắp người tôi, tay thầy xoa tôi đâu người tôi nhột nhột ươn ẹo theo tôi đó, thấy vậy thầy càng xoa nắn nhiều hơn và cười nói:

- Em làm gì giống con rắn quá vậy, đứng im để anh thoa xà bông cho thơm.

Xoa nắm móc rà thêm một hồi nữa thầy vói tay vịn vòi nước để xả xà bông cho sạch rồi quỳ xuống úp mặt trong lòng tôi mà bú mà liếm quanh háng quanh rốn làm người tôi run lên bần bật đứng quanh rốn làm người tôi run lên bần bật đứng không muốn nổi nữa phải ôm cứng lấy đầu thầy mà chịu trận.

Lục cục lạc cạc trong phòng tắm chật hẹp thêm một hồi nữa thì thầy tắt nước bồng tôi ra giường rồi leo lên nhồi nháp từng búng, cày đẩy lung tung làm chần mền đồ tháo vung vãi tứ tung như một bãi chiến trường. Khi thầy ngừng lại thì tôi đã như muốn đứt hơi, tay chân buông thõng nằm bất động như người chết rồi...thầy cúi xuống hôn nhẹ trên môi tôi rồi lăn ra ngủ vùi.

Đêm đó tụi tôi đã thức dậy và mây mưa sập giường sập chiếu thêm hai lần nữa. Tới sáng thức dậy trước khi chia tay tụi tôi còn điểm tâm thêm một trận mê tơi nữa rồi mới chịu chia tay. Thầy Khoa đi rồi hai ba ngày sau người tôi còn rêm, ê ẩm.., mãi tới năm sáu ngày sau tôi mới trở lại bình thường.

Chương VIII

Khi tôi nhận được lá thư đầu tiên của thầy Khoa từ úc gòi về, nghĩa là khoảng một tháng rưỡi thì trong người tôi đã cảm thấy rạo rức thêm muốn quá chừng rồi. Nhiều đêm tôi nằm mơ thấy những trận ái ân từng bừng khói lửa và khi thức dậy thì người nóng rần như lên cơn sốt và nước nôi chảy ra ướt nhẹp y như vừa đưng trận xong. Khổ nhất là có nhiều giấc mơ tắt ngang giữa chừng khi sửa soạn tới đoạn quyết liệt nhất làm tôi tức và tiếc muốn điên luôn. Những khi đó tôi nghĩ nếu có bất cứ một tên con trai nào xô rở lại gần là tôi đều tặng ngay không suy nghĩ gì hết.

Thấy rảnh rồi không có việc gì làm người cứ nóng rần rật lên hoài mà chẳng có cách gì để dần xuống hết nên tôi ghi tên vào nhóm "Em gái hậu phương yểm trợ tiền tuyến" của trtlờng để cuối tuần tháp tùng với ban văn nghệ Tiểu khu di trình diễn ở các tiền đồn giúp vui cho binh sĩ. Ngày đầu khi mới ghi danh, về xin phép thì chú Tư tôi không cho đi nhưng cuối cùng nhờ thầy Quý trtlờng ban văn nghệ của trtlờng lại xin phép thì chú Tư tôi mới chịu cho đi.

Chuyến đi trình diễn đầu tiên của ban văn nghệ "Em gái hậu phương" được tổ chức tại hậu cứ sư đoàn 9 trong dịp lễ dưỡng quân của sư đoàn vào tối thứ bảy cuối tháng với thành phần gồm các giọng ca học trò như Thúy, Mừng, Liễu, An, Liên, Hằng, Ngọc, Nữ và tôi. Về phía nam thì có hai giọng nam là Kính, tự "kính cận", Long tự là "Long đen" và tay đàn Guitar là Phú tự "Phú ừ", sở dĩ tay đàn này có mỹ danh "Phú ừ" vì anh ta rất mập và lùn, nhìn như một con lật đật thật vui mắt.

Theo lệnh của thầy Quý khoảng 4 giờ chiều toàn ban văn nghệ đã có mặt đầy đủ ở văn phòng nhà trtlờng để tổng dợt trước khi xe của sư đoàn tới đón. Đám con gái tựi tôi vì sắp lên sân khấu nên nhìn đứa nào giờ này cũng tươi như hoa hết. Đứa nào má cũng có đánh chút phấn hồng mỏng, môi thì thoa chút son tươi, đầu tóc chải mượt xức thêm chút dầu dừa ướp bông lài thơm phức nên nhìn đứa nào cũng hấp dẫn.

Tôi đang đứng ở hành lang lo dò lại bài tniộc khi vào dợt thì con nhỏ Liễu t~ đầu bước tôi trtlộc mặt tôi nheo mắt nhìn từ trên xuống dưới, miệng tấm tắc khen:

- Nhìn mi ta còn mê hưởng chi đám con trai... hôm nay mi mặc chiếc áo dài màu thiên thanh này đẹp quá lỉnh tráng, nhất là mấy ông sĩ quan trẻ đêm nay sẽ té đùng đùng dưới chân mi cho mà xem.

Tôi được khen bắt tử mặc cờ xua tay nói lảng:

- Bỏ mới hấp dẫn, tui làm sao bằng bỏ được, tui đâu có trắng bằng bỏ đâu...đêm nay tui bảo đảm bỏ môi là ngôi sao sáng nhất đó...

Hai đứa đang nói qua nói lại thì "Kính cận" từ trong phòng chạy ra gọi:

- Mến òi tới phiên bỏ rồi đó, thầy Quý kêu bỏ võ đó.

Vừa bước chân vào phòng là Phú ù" đã đàn khúc dạo của bài "Chiều hành quân", tôi lắng nghe rồi nhẹ nhàng cất tiếng hát cả phòng im lặng nghe:

"Một chiều hành quân qua thôn xưa

Lúc nắng Xuân chưa nhạt màu, chạnh lòng tìm người em gái cũ, em tôi đã đi phương nào..."

Dứt bài hát cả phòng vỗ tay rần rần... thầy Quý nói:

- Mến hát tiếp bài "Đường xưa lối cũ" bài hát này lính họ cũng thích lắm đó, Thầy Quý vừa dứt lời là "Phú ù" lừng tung đàn vào câu dạo ngay, tôi vừa cất giọng hát được đâu vài câu thì ngoài sân trường đã thấy hai chiếc xe, một Jeep và một Dodge chạy vào. Thầy Quý ra lệnh ngưng tập và ông bắt đầu dặn dò:

- Tối nay ban văn nghệ mình sẽ trình diễn và ăn liên hoan tại hậu cứ sư đoàn... thầy muốn các em phải luôn vui vẻ hòa đồng với mọi người, một điều thầy muốn lưu ý các em nữ sinh là tránh không được thân mật, gần gũi quá đáng với binh sĩ và sĩ quan trong suốt thời gian trình diễn, các em đi đâu cũng phải đi hai hoặc ba người, không bao giờ được tự ý rời đoàn đi một mình... Các em phải ghi nhớ những điều thầy dặn đó, đừng làm điều gì sai phạm để mất uy tín học sinh trường. Thôi chúng ta sửa soạn ra xe lên đường...

Thầy Quý vừa dứt lời tụi tôi đang lo thu dọn đồ đạc thì một thiếu úy trẻ tít ngoài sân bước vào chào thầy Quý rồi tự giới thiệu:

- Xin kính chào thầy và mến chào các em, tôi là thiếu úy Bình đại diện phòng tâm lý chiến sự đoàn ra đón ban văn nghệ trường vào hậu cứ trình diễn đêm nay.

Thầy Quý hỏi:

- Chương trình dự định bắt đầu mấy giờ vậy thiếu úy ?

- Lệnh là đón ban văn nghệ vào trước để ăn uống nghỉ ngơi, còn giờ trình diễn thì khoảng 8 giờ, ông tưởng tư lệnh sư đoàn sẽ đến vào giờ này và chương trình văn nghệ sẽ bắt đầu ngay sau đó. Bây giờ mời thầy và các em ra xe để mình đi cho sớm sửa.

Dứt lời thiếu úy Bình quay lưng ra khỏi phòng và tụi tôi cũng lục tục kéo theo sau. Vào đến hậu cứ sư đoàn xe chờ thẳng chúng tôi tới câu lạc bộ hậu cứ. Vừa bước vào trong đã thấy hai bàn tiệc thịnh soạn bày sẵn. Thiếu úy Bình giới thiệu vị Thiếu tá già đang đứng đón chúng tôi trước câu lạc bộ:

- Đây là thiếu tá Trọng trưởng phòng tâm lý chiến sự đoàn, người sẽ lo toàn bộ chương trình liên hoan ca nhạc tối nay.

Thiếu tá Trọng tiến tới bắt tay thầy Quý nói:

- Chào thầy và chào các em, hôm nay hậu cứ sư đoàn chúng tôi xin hân hạnh được đón tiếp quý vị tới trình diễn. Chương trình sẽ được bắt đầu lúc 8 giờ, bây giờ thời gian còn sớm chúng tôi mời ban văn nghệ dùng cơm trước không thôi chút nữa tới giờ trình diễn lu bu rồi không ăn kịp, xin mời thầy và các em cứ tự nhiên cho.

Quay qua thiếu úy Bình:

- Thiếu úy ở đây lo tiếp đãi ban văn nghệ, tôi phải về bộ chỉ huy lo công chuyện, có gì cần thì gọi cho tôi ở văn phòng.

Dứt câu ông đưa tay chào mọi người rồi ra xe. Thiếu úy Bình gọi lính

ra mở nước và mời chúng tôi vào tiệc Sau một hồi ăn uống và nói chuyện với thầy Quý, thiếu úy Bình lại gần chỗ tôi ngồi nói:

- Nghe thầy Quý nói cô Mến hát hay lắm, vậy tối nay cô Mến hát những bài gì ?

Tới lúc đó tôi mới nhìn kỹ thiếu úy Bình và thấy hẳn ta có dáng dấp rất đàn ông, mặt không đẹp trai nhưng có nhiều góc cạnh thu hút, đặc biệt trên tay luôn cặp điều thuốc cháy dở nhưng rất ít khi đưa lên môi...

Tôi chưa kịp trả lời thì Bình lại tiếp:

- Tôi muốn yêu cầu cô Mến hát bài "Người yêu của lính" cô Mến có thuộc không?

Tôi chưa kịp trả lời thì con nhỏ Mừng ngồi cạnh tôi đã lên tiếng:

- Mến nó hát bài " Người yêu của lính " hay lắm đó thiếu úy.

Bình nghe vậy nói như reo lên:

- Vậy tối nay cô Mến hát mờ màn bài đó nghe, tôi sẽ giới thiệu là để tặng ông tướng tư lệnh sư đoàn,

- Cô Mến chịu không ?

Tôi không nói gì chỉ nhìn Bình rồi gật đầu. Qua ánh mắt Bình lúc đó, tự nhiên trong đầu tôi nghĩ ngay là thế nào tay thiếu úy này cũng sẽ nhào vô tán tỉnh mình chứ không thể nào không được. Trong lòng tôi cũng có thoáng chút rung động nhẹ nhàng khó tả.

Đúng như Bình nói, anh đã giới thiệu tôi mờ màn với bài "Người yêu của lính" để tặng ông tướng, dứt bài khán giả vỗ tay tưng bừng, đặc biệt ông tướng là khán giả vỗ tay dài nhất và đã đứng dậy lấy một bông hồng thật đẹp trong bình chưng trước mặt ông đem lại sân khấu tặng tôi. Theo lời yêu cầu của khán giả tôi đã hát thêm tới ba bài nữa mới bước xuống sân khấu. Sau phần đơn ca của tôi là bài song ca của hai nhỏ Thúy và Mừng, hai đứa nó hát bài "Khúc ca ngày mùa" cũng được khán giả thích lắm. Chừng ba bốn tiết mục nữa thì tôi bài

đơn ca của "Long đen" anh chàng có giọng thật ấm và có lối hát rất tình cảm nghề nghiệp. Long dứt bài ca đầu khán giả yêu cầu hát tiếp bài "Anh tiền tuyến em hậu phương" hấn lúng túng quay vào sân khấu như cầu cứu tôi, thấy tôi gật đầu hấn giới thiệu tôi ra hát song ca và tụi tôi đã làm khán giả mê say trong màn song ca này. Khi bước vào sân khấu bất chợt Long nắm tay tôi run run nói:

- Mến ơi bồ hát hay quá làm tui dựa hơi cũng được vỗ tay theo...

Tôi nhìn Long với một tia nhìn đầy tình cảm nói:

- Bồ hát hay lắm đó, tui mê giọng bồ, bồ đâu có biết.

Long cảm động sung sướng bóp mạnh tay tôi rồi buông ra đi về phía sau hậu trường.

Tiếp tục là phần trình diễn của một số những giọng ca của ban tâm lý chiến sư đoàn và đêm trình diễn đã được kết thúc lúc 11giờ30.

Đêm trình diễn của nhóm "Em hái hậu phương" coi như thành công mỹ mãn, tôi và các bạn đã được tặng nhiều quà kỷ niệm giá trị. Thiếu úy Bình người giới thiệu chương trình đã duyên dáng đặt cho tôi mỹ danh "Người ycu bé nhỏ của lính"

và kể từ hôm đó đi đâu gặp lính là tôi cũng được họ gọi là Người yêu của lính. Ông trưởng tư lệnh đã đặc biệt lên sân khấu tặng cho tôi một hộp quà và mời tôi trình diễn trong buổi lễ thăng cấp của ông được tổ chức vào cuối tháng tới.

Thầy Quý vui thật vui và nhậu nhiều nên nói chuyện có vẻ huyền thuyên hơn thường ngày, thầy lo cụng ly lung tung mặc cho bọn học sinh chúng tôi muốn làm gì thì làm. Lợi dụng cơ hội đám sĩ quan trẻ và binh sĩ bu vào đám con gái tụi tôi tán tỉnh tưng bừng, nhiều anh sĩ quan trẻ theo tôi xin chữ ký, xin địa chỉ, có anh còn đòi chụp hình nữa.

Đêm đó xe đưa chúng tôi về tôi trường khoảng gần 12 giờ khuya. Trước khi ra xe về Bình lựa khi không ai chú ý ghé tai tôi nói nhỏ:

- Mai mốt tôi muốn gặp Mến để nói chuyện về đêm trình diễn cho ông

tuống vào cuối tháng này được không ?

Sợ lũ bạn và thầy Quý để ý tôi nói vội:

- Mến bận đi học sợ không có giờ rảnh.

- Chiều chiều đợi khi Mến rảnh tôi ghé nhà nói chuyện được không ?

Tôi chẳng biết làm sao để từ chối nên gật đầu nhẹ.

Xe Bình chạy xa rồi tôi chưa hết bàng hoàng, đưa tay sờ lên tai tôi có cảm giác như còn ấm hơi thở của Bình.

Đang còn lâng lâng với sự tấn công ào ạt của Bình thì Long đến từ đâu bước tới nói:

- Mến ơi, tui có một bài hát mới của Hoàng Thi Thơ hay lắm, bài này thuộc loại song ca nam nữ, ngày mai sau giờ tan học tui sẽ nhờ thầy Quý tập cho tui mình nghe, Mến chịu không? kỳ tới mà mình trình diễn bài này là hết xẩy đó..

Thấy Long hát hay và dễ thương nên tôi gật đầu nhận lời, Long mừng quỳnh nói:

- Mai nghe Mến, tui sẽ chép phần lời nữ đưa cho bạn buổi sáng.

Buổi chiều sau giờ học tôi và Long đã ở lại chờ thầy Quý tập hát. Thầy Quý có vẻ thích thú bài song ca này nên ông tập thật kỹ, mãi gần tối tôi mới xong. Trên đường về Long rủ tôi ăn chè và đề nghị tôi đi hát chung với hấn vào Chủ nhật tuần tôi trong chương trình khánh thành trung tâm xây dựng nông thôn của tỉnh. Long nói Long mời tôi hát ở đó vì anh của Long là trưởng ban văn nghệ Xây dựng nông thôn của tỉnh.

Sau buổi tập hát chung và trình diễn thành công ở buổi khánh thành trụ sở xây dựng nông thôn, Long thường đợi tôi ở cửa khi tan trường và tụi tôi đi chơi chung với nhau đó đây thật vui vẻ thân mật. Đi chơi chừng năm bảy lần thì một hôm Long viết cho tôi một lá thư ngắn, anh nói anh yêu tôi và muốn mời tôi đi trình diễn chung với anh ở Sài Gòn theo đoàn xây dựng nông thôn của tnh. Tôi về xin

phép chú Tư thì chú từ chối, nại lý do phải ở nhà lo tạp dợt để đi hát cải lương. Long buồn lắm hẳn nói nếu tôi không đi thì hẳn cũng ở nhà luôn.

Một hôm tôi đang ở nhà thì Long đến báo tin là vài ngày nữa hẳn sẽ không còn học ở trường tỉnh này nữa vì gia đình hẳn chuyển lên Sài Gòn. Long tỏ ra buồn bã hẳn rủ tôi đi chơi với hẳn lần chót để chia tay. Thấy cũng rảnh và sẵn có nhiều cảm tình với Long nên tôi nhận lời. Hôm đó Long mượn đâu được chiếc xe gắn máy nên đã chờ tôi qua Bến Tre chơi. Xe chạy băng băng qua những đồng ruộng xanh bát ngát, gió thổi mát rượi làm cho tinh thần hai đứa hừng khởi vô cùng. Long vừa chạy xe vừa hát nghêu ngao những bài tình ca và hồi tôi hát theo...tụi tôi đã hát rùm vang cả khúc đường. Tới chợ Bến Tre, Long dựng xe rủ tôi vào chợ ăn bánh tằm bì, uống nước dừa và mua trái cây ăn. Khi đi ngang rạp chiếu bóng thấy rạp sửa soạn chiếu xuất trưa và khán giả đứng chờ ở ngoài khá đông Long bèn rủ tôi vào xem. Ngồi bên cạnh Long trong rạp tôi nhớ những lần đi xem chiếu bóng với Thiện mà thấy tội nghiệp cho Long. Long nhút nhát quá chỉ dám nắm tay tôi chứ không dám rọ rạc sờ xoạng trên dưới gì hết trơn. Ngồi một hồi tôi cảm thấy bứt rứt rạo rức trong người nên xích lại dựa sát vào Long, má áp sát vào má Long và nói với Long những lời tình cảm nồng nàn. Long sưng ra mặt nhưng tay hẳn vẫn chẳng dám làm gì hết chỉ biết quàng qua ôm vai tôi xiết mạnh vài lần mà thôi. Vẫn hát trời đã về chiều Long chờ tôi thẳng về Mỹ Tho. Khi chia tay Long ở đầu ngõ, nhìn ánh mắt thật tội tình của Long tự nhiên tôi cảm lòng không đậu và nói với Long:

- Tối nay tui không gài cửa sổ phòng tui... khoảng hơn mười giờ bồ đến gõ cửa tôi sẽ mở cho bồ vô, tui sẽ nói cho bồ nghe chuyện này...

Long nhìn tôi với ánh mắt đầy ngạc nhiên:

- Vô phòng buổi tối vậy chú Tư biết thì sao?

Tôi trấn an Long:

- Bồ yên tâm phòng tui xa phòng chú thím Tư lắm, mà cũng đừng lo giờ đó ông bà ngủ mất đất rồi còn gì.

Long nắm chặt tay tôi nhìn tôi say đắm nói:

- Tui về nghe, đúng mười giờ tui đến...bồ nhớ đừng gài cửa nghe.

Xe Long chạy khá xa rồi tôi môi mờ cửa rào vào nhà.

Vừa tới hàng hiên thì chú Tư đã lên tiếng:

- Con đi đâu mà đi cả ngày vậy Mến?

Dạ con có nhỏ bạn nhà nó mai sẽ giong lên Sài Gòn nên con tôi chơi từ giã với nó.

Chú Tư nhìn tôi nói tiếp:

- Soạn giả Vạn Lý hồi chiều có ghé đưa cho con bài tân cổ giao duyên Trăng sáng đôi thông, ông nói con học ca tnlerce tuần tới ông sẽ đưa con đi diễn trong đêm Đại nhạc hội ở Vĩnh Long.

Tôi thắc mắc hỏi chú Tư:

- Hát đại nhạc hội thì chỉ có ban tân nhạc đệm thôi làm sao con hát tân cổ được?

Con yên tâm hôm đó chú sẽ đi đờn phần cổ nhạc cho con.

Đưa cho tôi tập bản thảo, ông tiếp:

Con coi thử xem, nếu có gì thắc mắc thì cho chú biết.

Cầm tập bản thảo tôi đi thẳng về phòng. Đang thay quần áo để đi tắm thì thím Tư gõ cửa nói:

- Mến à, con ăn gì chưa, ở dưới bếp có nồi thịt kho hột vịt đó, xuống mà ăn.

Tôi nói vọng ra:

- Dạ con ăn cơm nhà nhỏ bạn rồi thím, thím để đó lát con xuống bếp giúp dọn cho...

Lay hoay lo giộn bếp và tắm nla, quay qua quay lại đã gần mười giờ. Còn đang lo thoa chút dầu thơm lên tóc thì đã nghe có tiếng lục cục ngoài cửa sổ. Lát đặt ra hé cửa nhìn thì Long đã ló đầu vào và nói:

- Làm sao vô được đây?

- Thì nhảy đại vô đi, nhè nhẹ thôi nghe.

Long vừa vào phòng tôi liền vờ tay tắt ngọn đèn và dúi Long ngồi xuống mép giường, tay Long run run nắm lấy tay tôi nói nhỏ:

- Sao tui ớn quá à! chú Tư mà gõ cửa vào phòng thì biết trốn đâu...

Tôi tức cười và trấn an Long:

- Ông bà ngủ mất đất rồi còn gì, mà đừng lo, mình nói nhỏ thôi thì ai nghe đâu mà biết.

Long ngồi chết trân không nhúc nhích, ngồi một hồi thấy tôi không nói gì hấn lên tiếng:

- Đâu bồ nói chuyện gì với tôi đâu, nói lẹ lên rồi tui về, ở đây thấy ớn quá...

Tôi cười, dựa vai vào ngực Long, vờn tay lên ôm cổ Long. Long như mắc cỡ hấn ngồi ngay đơ nhưng hơi thở thì dồn dập ngắt quãng.

Thấy cứ ngồi mà chờ Long tán công thì chẳng biết đến bao giờ nên tôi chủ động ôm Long sát vào lòng, đưa tay cởi nút áo trên ngực Long ra, Long ngồi chết trân chịu trận... Một hồi sau Long cũng đã bắt đầu dạn dĩ được đôi chút nên tay hấn đã bắt đầu mò lên ngực tôi và từ từ mở hàng nút áo trên ngực tôi ra....cứ từng bước từng bước tôi và Long đã thật sự nhập cuộc. Kể ra thì Long cũng ngon lành lắm, con cặc của Long cũng to bự và dững mãnh như ai, và hai đứa tôi đã xáp trận bất phân thắng bại mãi đến gần sáng môi vẫn vuông. Những đêm tiếp theo đó hai đứa tôi đã nhập trận liên miên và ngày Long đi người tôi mệt mỏi rã rời, chắc Long cũng chẳng hơn gì tôi.

Những ngày Long đi rồi tôi cảm thấy nhớ nhô...và buổi tối cứ tôi gần

mười giờ là tôi lại tưởng tượng như có tiếng ai lục cục ở ngoài cửa sổ và những cơn sốt trong người lại dâng lên làm tôi thật khó ngủ.

Chương IX

Một buổi chiều tan học vừa về tới nhà chưa kịp ăn cơm thì đã thấy xe Jeep của Bình tới đậu trước ngõ. Nhìn thấy xe nhà binh thím Tư thắc mắc lên tiếng hỏi:

- Ủa, xe nhà binh của ai đậu trước nhà mình vậy kìa ?

Tôi vội lên tiếng:

- Dạ xe trong sư đoàn ra mời con đi hát đó thím Tư.

Nãy giờ chú Tư ngồi yên nay mới lên tiếng:

- Mời hát đó, còn hát gì nữa, mời gì mời hoài vậy ?

Tôi vội trả lời:

- Dạ hôm trước là hát cho lễ dưỡng quân, còn bữa nay họ tới mời con cuối tháng hát cho lễ thăng chức của ông tướng tư lệnh sư đoàn. Chú Tư để con ra mở cửa cho họ vô nhà rồi chú Tư nói chuyện với họ...

Tôi ra tới ngõ thì Bình đã bước xuống xe, tay ôm một gói quà lớn. Vẫn trong bộ quân phục ủi thẳng nếp Bình cười thật tươi lên tiếng:

- May quá Mến đã về, đậu xe ở cửa tôi cứ nghĩ là Mến chưa về tôi, bây giờ tôi vào nhà được không?

- Dạ xin mời thiếu úy vào nhà chơi, chú thím tôi đang ở trong nhà.

Sau những xã giao thường lệ Bình vào đề ngay:

- Thưa ông bà cô Mến đây hôm trước trình diễn thật tuyệt vời, anh em binh sĩ trong sư đoàn rất ái mộ, riêng ông tướng tư lệnh sư đoàn thì rất mong muốn được cô Mến nhận lời hát trong lễ thăng chức của ông được tổ chức vào cuối tháng này. Quay qua tôi Bình trao gói quà lớn và nói:

- Đây là quà của ông tướng nhờ tôi trao tôi cô để cảm ơn về buổi trình diễn vừa qua và để mời cô hát trong đêm lễ thăng chức của ông.

Chú thím Tư vui ra mặt, ông bà mời thiếu úy Bình ngồi nói chuyện để hỏi thăm về đêm trình diễn. Bình đã hết lời ca ngợi tôi và mong muốn được tôi cộng tác trong ban văn nghệ của phòng Tâm lý chiến sự đoàn trong các buổi trình diễn ủy lạo binh sĩ sau này. Chuyện vẫn khoảng hơn nửa tiếng thì Bình cáo từ ra về và hẹn sẽ trở lại thông báo giờ giấc chính thức cùng đưa giấy mời của sư đoàn tới chú thím Tư tôi. Tôi tiễn Bình ra cửa, trên đường đi Bình ngập ngừng hoài cuối cùng mới nói:

- Tôi muốn mời Mến cuối tuần này đi ăn cơm Mến chịu đi không ?

Thật lòng thì tôi cũng muốn đi lắm nhưng còn làm bộ chút cho ra vẻ nên ồm ờ:

Từ từ đi anh, hôm nào thấy được thì em sẽ cho anh hay...

- Đừng để anh dài càng cổ như con cò nghe Mến?

Tôi không trả lời mà nhìn Bình cười một nụ cười đầy hứa hẹn. Bình lên xe chạy đi mà con mắt như còn muốn để lại.

Vài ngày sau đó, một buổi chiều tan học tôi cùng đám con Mừng, Thúy, Hồng vừa bước ra khỏi cổng trường, miệng đang ríu rít nói chuyện trên trời dưới đất, cả đám định rủ nhau đi ăn chè thì có một anh lính trẻ thẳng xe gắn máy ngay trước mặt tôi và đưa cho tôi một gói quà nhỏ, hắn nói:

- Thiếu úy Bình sai tôi đưa gói quà này cho cô...

Cầm gói quà chưa kịp nói lời cảm ơn thì anh lính đã rồ xe chạy đi. Đám bạn thấy vậy bu lại quanh tôi đòi mở quà cho xem. Con Hồng cười khúc khích nói:

- Tui bảo đảm là kẹo đó...

Con Mừng chêm vào:

- Kẹo là phụ thôi, trong kẹo phải có thơ nữa mới đúng... mấy bồ

không tin thì tôi dám cá đó...

Cả đám cười rộ nhìn tôi lúng túng tay cầm gói quà chưa dám mở.
Con Mừng được thể tấn công thêm:

- Mở đại đi mà, có kẹo thì cho tụi này ăn với chứ có gì đâu mà ngại, tụi này không dám đòi xem thư đâu

Nói rồi nó chồm tới như muốn giật gói quà trên tay tôi, từng thế quá tôi phải lên tiếng:

- Từ từ để tui mở, mấy bồ làm gì thấy ghê quá à?

Vì tụi bạn rần rần quá làm tay tôi hơn run nên khi mở gói quà tôi đã làm rơi xuống đất lá thư, nhanh tay con nhỏ Hồng chụp lấy chạy ra xa và la lớn:

- Đúng là thơ rồi mấy đứa ơi? ủa mà sao cụt ngắn vậy nè, chỉ một câu thôi sao ? mấy bồ nghe tôi đọc đây: "Cổ anh đã dài hơn con rồi đó Mến ơi" thơ cái gì mà kỳ cục vậy mấy đứa ?

Cả đám xì xào thắc mắc chẳng ai hiểu gì cả, con Hồng thấy thơ có vẻ bí hiểm quá nên cười cười đưa lại cho tôi và nói:

- Thôi cái giấy này không quan trọng, trả bồ đó, mở hộp ra xem có gì ăn được không chia cho tụi này ăn với.

Tôi cầm tờ giấy liếc qua rồi bỏ vào trong cặp và mở gói quà ra. Cả bọn cùng la lên:

- Ô mai, ô mai các bồ ơi...

Thế là tụi nó xúm vào, đứa thì một cục đứa thì hai cục, loáng một cái mà đã hết gần một nửa hộp ô mai của tôi. Sau đó khi tới tiệm chè tụi nó còn bắt tôi phải bao vì có tin vui và mới nhận được quà.

Buổi chiều hôm đó đúng là buổi chiều lố vốn của tôi.

Và chuyện phải đến đã đến... Hôm đó ngày Chủ nhật, buồn quá chẳng biết làm gì. Buổi sáng tôi vào phòng mờ Radio nằm nghe cải

lượng của đài phát thanh thì con Mừng đến réo um sùm ngoài ngõ.

Tôi lật đật chạy ra mở cửa thì Mừng ghé tai tôi nói nhỏ:

- Cha thiếu úy Bình nhờ tui tôi đón bồ ra phố ăn kem đó, để tui vào xin phép cho bồ đi.

Tôi đang còn ngần ngừ chưa biết tính sao thì con Mừng đã băng băng đi tuốt vào nhà gặp ngay thím Tư tôi nói:

- Thưa thím Tư con xin phép thím cho nhỏ Mến qua nhà con chơi để tui con làm chung mấy bài toán mai nộp thầy, ăn cơm chiều rồi con đưa nó về liền hà.

Thím Tư chưa kịp lên tiếng thì con nhỏ Mừng lại tiếp:

- Con nhỏ Mến tuần rồi nó hát trong sự đoàn người ta thích lắm đó thím Tư, nghe đâu trong sự đoàn mời nó làm ca sĩ cho Tâm lý chiến đó, chú thím Tư có chịu cho nó đi làm ca sĩ không ?

Tôi thấy thím Tư còn có vẻ ngần ngừ nên lại gần nắm tay thím nói:

- Thím cho con qua nhà nó làm ít bài toán để ngày mai kịp nộp cho thầy, làm xong là con về liền thím Tư à...

Thím Tư miễn cưỡng lên tiếng:

- Đi thì phải về sớm đó, phải về trước khi chú Tư con đi đờn ca về đó nghe không?

Tôi mừng quá dạ dạ lia lịa rồi chạy vào phòng thay quần áo theo con Mừng ra đi.

Hai đứa ra tới gần chợ thì thấy Bình đang ngồi chờ trên xe Jeep đậu dưới bóng mát cây bàng ở hông chợ. Gặp Bình tự nhiên tôi mắc cỡ chẳng nói được lời nào hết, tôi và Bình còn đang lúng túng thì Mừng liến thoắng:

- Đó như vậy là lời hứa của tui với anh Bình đã được thực hiện, bây giờ tui hết nhiệm vụ, thôi tui về chúc hai người đi chơi vui vẻ, chừng

về ghé tui, tui sẽ đưa Mến về...

Nói xong Mừng quay lưng đi, thấy vậy kỳ quá tôi vội nắm tay Mừng lại rồi quay qua Bình nói:

- Anh Bình tội mình đi ăn kem đi, Mừng đâu có bỏ về được.

Mừng nhìn tôi và Bình cười:

- Thôi hai người đi chơi với nhau cho vui đi, kéo theo con kỳ đà này làm chi cho nó cản mũi mà mất vui đi.

Bình nhìn Mừng cười định nói lời gì thì tôi cướp lời:

- Mừng đi ăn kem với tui này đi, có gì đâu mà bỏ ngại, bỏ về là kỳ lắm đó.

Thấy tui tôi có vẻ tha thiết mời, Mừng đành đổi ý leo lên xe di tới tiệm kem Mỹ Ngọc ở mé sông với tui tôi Tiệm kem sáng chủ nhật khá đông khách, vừa bước vào trong quán là đã nghe tiếng xì xào của mấy tên con trai học chung trường ngồi ở tuốt bàn trong:

- Ê tui bây coi? mấy cô em gái hậu phương trường mình sáng nay đẹp ác chưa... chắc tui mình phải đi lính liền không thôi kiểu này lỗ quá...

Những lời xì xào, tuy không lớn nhưng cả ba chúng tôi cùng nghe rõ mồn một. Bình tỉnh bơ còn tôi và Mừng thì cảm thấy hơi nhột nhạt. Ngồi ăn kem chừng nửa tiếng thì Mừng đòi về và chúng tôi cùng đứng dậy rời tiệm kem.

Bình lái xe đưa Mừng về sau đó chở thẳng tôi ra ngoại ô thành phố. Xe chạy băng băng qua những cánh đồng xanh mướt, tóc tôi lộng gió bay phất phới, Bình với tay ra sau lấy cái nón rting đưa cho tôi nói:

- Em đội đỡ cái nón này cho tóc khỏi bay.

Tôi đội nón lên đầu soi mình trong kính chiếu hậu thấy ngồ ngộ khác hẳn thường ngày. Bình nhìn tôi mê đắm, tay lái nhiều lúc hơi chao.

Xe chạy xa thành phố khoảng 10 cây số thì ngưng lại một quán ăn

bên đường. Đây là một ngôi biệt thự xinh xinh nằm dọc theo quốc lộ, được chủ nhân làm thành một quán ăn chuyên bán thịt rừng, chủ quán là một bà xồn xồn cỡ trung tuần, người béo tốt, mặt mày vui vẻ niềm nở tiếp đón khách. Vừa thấy Bình bà lên tiếng ngay:

- Lâu quá, hôm nay thiếu úy Bình mới ghé quán, vậy mà lông rày tui cú tưởng thiếu úy đổi đi đâu rồi chứ...

Bình cười thật tươi trả lời:

- Đổi đi khỏi đây sao nổi chị Bảy, tui mê xứ này rồi chị Bảy ơi... Chị lông rày khỏe không, quán phát tài không ?

- Tui cũng thường thôi, lông rày trời hay mưa buổi chiều nên quán cũng ế...

- Hôm nay có thịt rừng môi không chị Bảy

- Có một con heo rừng người ta môi giao hồi sáng đó con này còn tơ nên thịt ngon lắm, thiếu úy và cô ăn món xào lăn trước nghe... uống bia hay rượu mạnh đây ? "

Quay qua tôi bà Bảy hỏi:

- Còn cô đây uống chi ? nước cam nghe, cam môi hái trong vườn còn tươi lắm ?

Không đợi tôi trả lời, bà Bảy quay qua Bình tiếp:

- Hôm nay tui sẽ đích thân xuống bếp xào cho thiếu úy và cô đây ăn để cho biết tài quán này...

Chẳng để cho tôi và Bình có ý kiến gì hết bà cứ tía lia nói nói ghi ghi rồi đi thẳng tuốt vào bếp luôn.

Đòi cho bà Bảy đi khỏi Bình nhìn tôi cười nói:

- Ông nào mà làm chồng bà Bảy chắc cả ngày không được nói một câu, có bao nhiêu bả dành bả nói hết trơn rồi còn gì nữa mà nói...

Tôi nhìn Bình hỏi:

- Bộ anh hay dẫn đào tới đây ăn lẩu hay sao mà có vẻ thân với bà Bảy quá vậy ?

Bình cười vui chống chế:

- Bán quán mà em, bà nào chủ quán mà không đón đả vởi khách, có ai mà muốn quán mình ế đâu?

- Đúng là lính Tâm lý chiến, miệng lẹ thiệt...

Bình nhìn tôi cười thật tình tứ nói:

- Phải lẹ chứ, cứ ngồi hoài mà ngóng em như em hứa chắc có ngày cổ anh dài như cổ cổ con lạc đà chứ không ít đâu!

- Gặp đây rồi, ngồi vởi em như vậy còn chưa chịu sao mà còn trách móc ?

- Anh đâu dám trách móc gì đâu, tại em nói lính Tâm lý chiến lẹ nên anh mới nói đó chứ.

Chuyện trò thêm một ít phút nữa thì thức ăn đã được dọn ra. Thịt rừng xào lăn thơm phức có một lớp rau om ở trên mặt nhìn thật hấp dẫn. Bình hỏi tôi cầm đũa và anh bắt đầu ăn thật tự nhiên. Bình nói:

- Nhà binh ăn lẹ lắm đó em, em mà ăn chậm hết ráng chịu đó.

Nói xong Bình nhìn tôi cười và gấp bỏ vào chén tôi một miếng thịt thật ngon, anh tiếp:

- Thịt con heo rừng này ngon quá Mến à, chắc phải kêu thêm vài món nữa quá...

Nội dứt câu Bình quay mặt vào trong kêu lớn:

- Ngon quá chị Bảy ơi! chị cho tụi tôi thêm một đĩa heo rừng nướng và một đĩa nai xào hành nữa đi...

Cứ tiếp tục như vậy thêm vài món nữa...Bình ăn uống thật tự nhiên thoải mái, nói chuyện thật tự nhiên kéo tôi vào một không khí thật thân mật như hai đứa đã từng quen nhau từ lâu rồi.

Ăn uống no say rồi Bình kéo tôi ra khỏi quán lên xe chạy thẳng về thành phố. Chạy quanh phố một hồi Bình nói:

- Bây giờ còn sớm mình đi xem cinê đi, rạp Mỹ Lợi hôm nay chiếu phim Sayonara hay lắm, phim nói về mối tình của một anh lính Mỹ và một cô ghê sa Nhật.

Tôi ngần ngừ không muốn đi vì sợ về trễ nên nói:

- Em sợ về trễ chú thím em la...

Bình nói như ra lệnh:

- Đang còn sớm mà, mới hơn mười hai giờ, coi xong cũng chỉ khoảng 2 giờ là cùng, em cứ đi đi đừng lo...

- Tôi biết có nói nữa thì Bình cũng không nghe nên tôi lẳng lặng đi theo Bình.

Chúng tôi vào rạp hơi sớm nên rạp còn ít khán giả, nhìn quanh thấy trống quá mà ánh sáng thì hơi nhiều nên tôi sợ người quen nhìn thấy mặt mình thì phiền quá. Tôi ghé tai Bình nói nhỏ:

- Em ngại người quen họ thấy em quá, anh đưa cái nón lính của anh cho em che đỡ...

Bình nhìn tôi cười:

- Ngại gì, mình đi xem cinê chứ có làm gì đâu mà em ngại...

- Anh chỉ nói liêu thôi, em đi như vậy mà chú em thấy được là tiêu em đó.

Bình đưa cái nón cho tôi kèm theo một câu nói đùa:

- Cái nón không đủ che em đâu, bây giờ em ngồi sau lưng anh là

chắc ăn không có ai thấy em hết. Nói xong Bình làm bộ đứng dậy ngồi ngay lên lòng tôi làm tôi quỳnh lên , tay vội đẩy Bình ra, miệng lắp bắp:

- Ngồi xuống đi anh, anh làm gì kỳ vậy, người ta nhìn mình kìa...

Bình ngồi xuống tiếp tục chọc tôi:

- Đi với lính mà sợ ai, bộ lính này không đủ sức che chở cho em sao ?

Đang còn cười dỡn thì đèn rạp phụt tắt và màn ảnh bắt đầu lên hình. Bình đưa cho tôi gói kẹo và nói:

- Em thử ăn kẹo này xem, kẹo hạnh nhân đó ngon lắm, kẹo anh mua ở Sài Gòn trong kỳ nghỉ phép thăm nhà vừa qua

- Bộ đào anh ở Sài Gòn hả, mỗi lần đi phép là anh đều về Sài Gòn sao ?

TJ thì cũng có vài cô bạn, nhưng cái chánh là ba má anh đang ở Sài Gòn... nhưng kể từ hôm nay nếu có phép là anh sẽ ở đây và không đi đâu nữa...

Tôi vặn Bình:

- Chắc không đó, anh chỉ có tài khéo miệng.

Bình ghé sát tai tôi nói:

- Có em ở đây thì anh còn đi đâu nữa cho mệt.

Chương X

Nói xong Bình nhìn tôi cười tình tứ rồi quàng tay qua vai tôi kéo sát lại gần anh và hôn nhẹ trên má tôi Người tôi bắt đầu nóng rực lên, tôi không phản ứng gì cả, cứ thế Bình đưa tay vuốt tóc tôi, hôn trên cổ tôi, hôn qua gáy tôi, liếm vành tai tôi và

hai tay bắt đầu hoạt động bò vào trong áo tôi mân mê trên ngực tôi, tôi phản ứng lấy lệ nhưng khi Bình hôn trên môi tôi thì hai mắt tôi nhắm nghiền lại cùng chạy theo với Bình trong nỗi đam mê tình ái. Tới phút đó thật tình tôi không còn biết gì nữa người tôi nóng rần mặc cho Bình muốn làm gì thì làm chỉ biết ngồi rên. Bình tiếp tục lần chiếm tấn công lung tung, tay Bình xoa nắn trung tâm yếu điểm của tôi, móc, rà, xoa bóp thật nghệ thuật làm người tôi tê cứng lại... Tiếp tục như vậy thêm một hồi nữa chắc Bình chịu hết nổi anh ghé tai tôi nói nhỏ:

- Anh chịu hết nổi rồi, bây giờ mình về nhà anh đi.

Nghe vậy tôi hơi hoảng nên lên tiếng:

- Nhà anh có người này người kia em sợ lắm thôi mình ngồi đây xem tiếp đi anh.

Bình ghé tai tôi nói:

- Em đừng lo, nhà anh ở trong khu sĩ quan độc thân, chỉ có một mình anh thôi chứ đâu có ai ở chung mà lo.

Nói dứt câu Bình đứng dậy kéo tôi theo đi thẳng ra khỏi rạp. Xe Bình chở thẳng tôi về nhà anh trong khu cư xá sĩ quan độc thân sau bộ chỉ huy sư đoàn. Vừa bước vào nhà là Bình gài ngay cửa lại và ẵm thẳng tôi lên giường rồi ngấu nghiến mở nút náo, cởi giầy nịt ngực và tụt quần tôi ra ngay. Bình nhào lên người tôi xáp trận liền không mơn trôn vuốt ve gì ráo trọi, anh như con hổ đói xấn tới và đâm vào rồi nhip thật mạnh, nhip liên tục không ngưng nghỉ, tốc độ không thay đổi gần cả nửa tiếng. Sức của Bình thật mạnh anh làm tôi điên đảo tan loãng, tôi đã xuất tinh một hai lần, nước nôi chèm nhẹp mà Bình vẫn tiếp tục thật dũng mãnh làm người tôi muốn tan ra nước luôn. Tôi khi người tôi muốn lả đi thì Bình mới tăng nhip độ để dứt điểm, miệng rít

lên và xuất tinh nóng hổi chan hòa trong người tôi, tôi mờ cả mắt trong nỗi thống khoái tận cùng. Bình xuống ngựa ôm sát tôi vào lòng, tay anh vòng ra sau miết trên sườn sng của tôi kéo từ dtlôi lên trên nhiều lần. Bình cúi sát xuống mặt tôi âu yếm:

- Em thật tuyệt vời, anh đâu có ngờ được em cho như vậy đâu, tháng này đúng là anh trúng số, anh xin cảm ơn em...

Tiếp tục nói chuyện nựng nịu thêm một hồi nửa con cặc của Bình lại cứng ngắc và anh lại tiếp tục leo lên mở máy chạy đua nữa, lần này anh ngồi dựa ngựa ra ấm tôi bỏ lên lòng anh và cứ thế anh cứng ngồi dưới cạ hẩy lên thật mạnh mẽ, anh làm liên tục đều đặn như cái máy, con cặc anh cứng ngắc đâm lút vào tận trong sâu, chạm vào trong cùng nỗi sung sướng tê mê của tôi... tôi trôi theo cơn bão tình của Bình chẳng còn biết gì tới chung quanh nữa...tàn trận tôi ôm Bình ngủ vui tới khi Bình lay tôi thức dậy tôi mới hết hồn lặt đặt lo mặc quần áo hối Bình chở về nhà Mừng.

Phải công nhận sau Thiện, thầy Khoa, Long... Bình là người gây cho tôi nhiều ấn tượng lạ lùng nhất trong lối tấn công và trong phương thế làm tình... anh ta đã không dùng thủ thuật gì hết mà chỉ dùng toàn sức lực dũng mãnh của mình để trấn áp tôi sau cuộc mưa gió với anh tôi có cảm tưởng như mình bầm dập tan loãng trong sự thống khoái tận cùng khó diễn tả. Tôi nghĩ trong bụng nếu mà sau này xa Bình khi gặp lại anh mà có cơ hội là tôi sẽ không bỏ lỡ dịp để được cùng anh vào trận gió mưa.

Tôi lần lần suy nghĩ, trong tình yêu phần tình dục quả là quan trọng vô cùng. Mục này mà yếu là coi như mất đi 70 phần trăm. Trước khi thả tôi ở ngõ nhà Mừng, Bình đã hôn tôi say đắm, Bình nói:

- Mến về nghe, ngày mai anh sẽ cho lính đem ô mai lại cho em... chừng nào được thì Mến cho anh gặp nữa nghe.

Tôi đưa tay vẫy chào Bình rồi mờ cửa rào bước vào nhà Mừng. Mtng từ trong nhà chạy ra đón tôi nói:

- Bỏ đi gì lâu quá vậy? làm tui lo quá chừng, lơ mà chú thím Tư qua đây kiếm thì tui biết ăn nói làm sao đây... thôi nghe, lần sau không dám lãnh vụ này nữa đâu đó!

Tôi tìm lời chống chế qua loa rồi theo Mừng về nhà.

Vừa bước vào nhà là đã thấy chú Tư cùng soạn giả Vạn Lý, Lý Bình Vân và một bà sồn sồn phần son lòe loẹt ngồi ở phòng khách trò chuyện vui vẻ.

Thấy tôi chú Tư nói như reo lên:

- Ca sĩ của nhà tui về rồi kìa...

Tôi quỳnh quá không biết nói gì hết chỉ biết cúi đầu chào mọi người. Nhìn ngay tôi chú Tư hỏi:

- Con đi đâu lâu quá vậy, làm thầy Vạn Lý bà bầu Ngọc với anh Lý Bình Vân đây chờ cả buổi, thôi con vô nla mặt cho khỏe rồi ra đây chú đờn con ca sáu câu cho mọi người cùng nghe.

Tôi dạ dạ rồi chạy lẹ vào trong nhà. Vừa bước vào phòng là đã nghe tiếng thím Tư léo nhéo ở ngoài:

- Mền à mở cửa cho thím vô thím nói cái này cho nghe...

Đang lỡ thay quần áo tôi nói với ra:

- Thím chờ con chút con đang thay đồ...

Vừa mở cửa là thím Tư nhào vào ngay, nói không kịp thờ:

- Con đi đâu lâu quá vậy, ổng dẫn đám cải lương về không thấy con ổng la um sùm, ổng nói thím qua nhà con Mừng kêu con về liền nhưng thím sợ con đi chơi đâu với nó nên không chịu đi, ổng muốn giận thím luôn đó?

Nắm tay thím Tư tôi tìm lời trấn an:

- Cám ơn thím Tư, con ở nhà con Mừng chứ có đi chơi đâu đâu, con với nó ham làm toán quên luôn giờ giấc nên về hơi trễ.

Thím Tư còn đang định nói thêm thì tiếng chú Tư từ ngoài vọng vào:

Má nó đâu rồi, coi con Mến nó rồi chưa biểu nó ra đây lệ lên coi.

Thím Tư lật dật lên tiếng rồi hồi tôi ra lệ lệ.

Ra tới phòng khách là chú Tư liền giới thiệu bà khách mới với tôi ngay:

- Hôm nay soạn giả Vạn Lý đưa bà bầu Ngọc của đoàn Tân Thủ Đô tới đây thăm nhà mình sau đó là để nghe con hát, vậy con kiếm bài gì hát cho bà bầu và mọi người cùng nghe đi.

Tôi rùn vai tỏ vẻ lo sợ, định lên tiếng thì soạn giả Vạn Lý đã chặn lại:

- Anh Tư đừng làm cháu nó khôp, anh để tui...

Quay qua tôi ông nói dịu dàng:

- Cháu cứ tự nhiên hát như hôm trước cháu hát cho chú và anh Lý Bình Vân nghe kỳ rồi, không có gì mà ngại hết.

Chú Tư lại lên tiếng:

- Con còn nhớ sáu câu đoạn Lan than thò khi Diệp kiếm Lan tnlộc sân chùa trong tuồng Lan và Diệp không, nhớ thì ca đi chú đồn.

Tôi bắt đầu lấy lại bình tĩnh nên lên tiếng:

- Con sợ không thuộc hết sáu câu, thôi chú noon con ca bài ngắn "Tiễn chồng ra trận" được không?

Soạn giả Vạn Lý và Lý Bình Vân cùng lên tiếng tỏ dấu ưng thuận.

Trong khi chú Tư dạo đàn tôi lấy thế ngồi ngay ngắn để sửa soạn ca thì bà bầu Ngọc nhìn tôi rồi quay qua soạn giả Vạn Lý nói:

- Chưa biết ca ra sao, còn sắc vóc thì tui chấm rồi đó nếu được thì mình bắt luôn để thay thế cho mấy đào già trong đoàn mình cho rồi chứ còn đợi gì nữa...

Nghe câu nhận xét có vẻ rẻ rúng pha lẫn chút khi thường nghệ sĩ của bà bầu Ngọc tôi cảm thấy bức mình, mất hứng chẳng muốn ca chút nào hết. Thấy tôi lụng khụng mặt không vui, Lý Bình Vân hiểu ý anh khuyến khích tôi bằng đôi mắt đầy thông cảm. Trong khi đó chú Tư tôi chẳng để ý gì cả, ông cứ cầm đầu đờn rồi nhìn về phía tôi ra hiệu biểu vô. Tôi miễn cưỡng ca hết bài rồi xin lỗi mọi người vào nhà trong với lý do tôi đau đầu vì mới đi về nên ca không nổi. Chú Tư có vẻ bức mình, ông nhìn tôi với ánh mắt không vui. Thấy không khí có vẻ thiếu hào hứng ông Vạn Lý bèn đứng dậy từ giã ra về. Ông nói:

- Thôi hôm nay nếu cháu Mến mệt thì đi nghỉ đi, để hôm khác có dịp thì sẽ ca nhiều hơn.

Nói xong ông đứng dậy cáo từ ra về.

Khi khách đi hết rồi chú Tư gọi tôi ra dĩa:

- Bữa nay sao con lạ kỳ vậy Mến, con có biết con làm vậy là bà bầu và soạn giả Vạn Lý sẽ buồn không ?

giây lát nhưng trấn tĩnh lại ngay vòng tay ôm Thiện và khẽ hỏi:

Anh về hỏi nào sao không cho em biết?

Thiện lơì vòng tay nhìn tôi ngây dại nói:

- Anh về hỏi chiều nhưng phải đợi tối mới tới, sợ đến sớm chú thím Tư để ý làm sao mà vào thăm em giờ này được.

Tôi nhìn kỹ thấy Thiện khác xưa nhiều lắm, bây giờ nhìn anh rắn rỏi da xạm đen phong trần, tóc húi cua nhìn thật mạnh mẽ, khác hẳn những ngày còn học trò. Thiện thấy tôi nhìn anh hơi kỹ thì lên tiếng:

- Anh giờ khác xưa nhiều phải không em? bề ngoài thì vậy đó nhưng trái tim anh thì vẫn như xưa chẳng có gì thay đổi cả....

Nhìn tôi một hồi anh lại tiếp:

- Bây giờ nhìn em đẹp hơn xưa nhiều, em có gì thay đổi trong tình cảm không?

Tôi không trả lời, ngược nhìn Thiện cười và hôn nhẹ trên môi anh. Thiện say đắm hôn trở lại và nói:

- Từ ngày anh xa em cho tới hôm nay tính ra là đúng ba trăm hai mươi ba ngày... em có đếm ngày tháng xa nhau như anh không?

Tôi cười đưa tay lên môi Thiện nói:

- Cái miệng này nói ngọt lắm... anh có chắc là ba trăm hai mươi ba ngày đó anh không có tán tỉnh cô nào hết không? Em nghi lắm, em nghe người ta nói gái miền Trung, nhất là gái Huế đẹp và lãng mạn lắm...anh ở ngoài đó cả năm làm gì không dính...

Thiện ôm chặt tôi hơn cúi xuống hôn nhẹ trên mắt tôi nói:

- Em là bà chúa nghi ngờ, anh xin chịu thua...

Tới đây tay Thiện bắt đầu mò mẫm trên lưng tôi rồi chuyển tôi tritlộc ngực và từ từ lần xuống dưới... theo với hơi nóng của bàn tay Thiện người tôi cũng nóng rực lên và chúng tôi đã như những con ngựa quen đường lại nhập trận thật tung bừng hoa lá, Thiện mê mải hôn liếm mò mẫm thật chi tiết cùng khắp thân thể tôi, anh đã đưa tôi tới những vùng trời cao nhất trong cơn dục tình và chúng tôi đã ngủ rồi thức rồi nhập trận liên tục cả ba bốn lần cho tới khi trời hừng sáng Thiện mới ra đi... Ba ngày Thiện về thăm nhà là ba ngày làm rung chuyển căn phòng nhỏ bé của tôi khiến nhiều lần thím Tư đã nghi ngờ gõ cửa đòi vào phòng xem Ngày chia tay Thiện có hỏi ý tôi về chuyện hôn nhân nhưng tôi từ chối với lý do còn lo học hành và còn quá trẻ....Thiện buồn bã ra đi, anh tỏ ra bi quan tnước tình hình chiến sự xoi bồng của chiến trường miền Trung thời đó.

Kể từ sau ngày đó coi như tôi mất hẳn liên lạc với Thiện, chẳng biết anh sống chết thế nào nữa.

Chương XI

Chiều kia vừa đi học về tôi đã thấy chú Tư ngồi ở cửa đợi sẵn, thấy tôi là chú nói ngay:

- Hồi nãy soạn giả Vạn Lý có ghé, ông nói bà bầu Ngọc muốn con chiều nay ra rạp hát thử mi-crô coi sao, chút nữa ổng sẽ ghé đón con. Vô ăn cơm rồi sửa soạn đi cho sớm.

Thật tình thì tôi không muốn đi thử hát chút nào hết vì gặp bà bầu Ngọc dễ ghét đó chút nào nhưng vì không muốn cãi nhau với chú Tư nên tôi nín thinh đi vô nhà sau.

Vừa ăn cơm, tắm nla xong chưa kịp sửa soạn gì thì tôi đã nghe chú Tư réo ở nhà ngoài:

- Mến ơi, con xong chưa, chú Vạn Lý tôi rồi lệ lên con đừng để chú đòi.

Không muốn để chú Tư réo thêm nữa tôi đánh vội chút phấn rồi bước ra.

Soạn giả Vạn Lý quần áo bảnh tòn, đầu chải ngược bóng láng đang đứng nói chuyện với chú Tư quay ngược hẳn người lại khi thấy tôi bước ra.

- Tôi nói rồi, Mến chỉ cần một chút son phấn là ăn đứt mấy con đào bây giờ. Anh Tư để tôi dẫn cháu đi cho sớm, tối tôi sẽ mang cháu về.

Chú Vạn Lý chờ tôi ra rạp hát, nhưng thay vì vào thẳng rạp ông dẫn tôi vào quán nước đối diện rạp ngồi uống nước. Vừa ngồi xuống ông lên tiếng:

- Còn sớm lắm, mình ngồi đây chút, Mến uống nước gì đây ?

Tôi chẳng biết lựa thứ gì nên nói tùy chú và ông đã gọi cho tôi ly đá chanh. Quán nước chưa tới giờ khán giả đến nên vắng hoe chỉ có một vài bàn ngoài bìa là có khách ngồi. Trong khi chờ nước ra tôi hỏi:

- Chừng nào mình mới vô gặp bà bầu Ngọc lận chú, con không có nói

vội chú Tư là con sẽ về trể.

- Không sao đâu có anh mà, à mà Mến đừng gọi anh bằng chú nữa. Anh nào có lớn hơn Mến bao nhiêu đâu, không có ai thì cứ gọi bằng anh cho dễ nói chuyện, cứ chú với con hoài nghe thấy ghê quá.

Tôi không nói gì chỉ cười và nghĩ bụng, dần ông ai cũng vậy hễ gặp con gái coi được là thả dê tùm lum liền. Thấy tôi không nói gì chú Lý tưởng tôi mắc cở bèn vội vàng chuyển đề tài khác. Càng nói chuyện với chú Lý tôi càng thấy ông nói chuyện có duyên, ông biết rất nhiều chuyện về giới nghệ sĩ mà chuyện nào cũng lạ, cũng hấp dẫn. Mỗi mê nói chuyện tôi quên mất cả thời giờ, lúc nhìn ra ngoài thì trời đã tối hẳn.

Ra khỏi quán nước chú Vạn Lý dẫn tôi vào thẳng hậu trường. Sắp tới giờ diễn nên ai cũng bận rộn. Tôi nhìn tới nhìn lui chẳng thấy bà bầu Ngọc đâu cả, chỉ thấy Lý Bình Vân đang đứng ở góc hậu trường với hai con nhỏ diện thật là diện, mặt mày son phấn tùm lum. Không biết họ đang nói gì chỉ thấy hai con nhỏ cười nắc nẻ lên từng hồi coi bộ khoái chí lắm.

Thấy chúng tôi đi lại, Lý Bình Vân bỏ hai cô gái bước lại gần nói với chú Vạn Lý:

- Anh Lý, bà bầu Ngọc nói anh và cô Mến chờ bà sau xuất hát sẽ nói chuyện, bây giờ bà mắc lo mấy vụ ngoài phòng vé.

Trong lúc chú Lý nói chuyện với Lý Bình Vân, hai con nhỏ xíu nhìn tôi từ đầu tới chân không chớp mắt. Tội nó a;ện quá, áo quần toàn là hàng đắt tiền, móng tay móng chân thì sơn đỏ lòe đỏ loẹt. Trong khi đó thì Lý Bình Vân có vẻ chẳng quan tâm gì tới tôi cả chỉ gật đầu chào nhẹ rồi quay qua nói chuyện với chú Lý coi như tôi không hề có mặt. Tôi cảm thấy bực mình không hiểu sao Lý Bình Vân lại có thái độ lạnh nhạt như vậy, chẳng lẽ là vì có sự hiện diện của hai con nhỏ cả chón này mà hẳn như vậy sao ?

Chú Lý dẫn tôi ra cánh gà, biểu tôi ngồi đó đợi. Tôi ngồi chưa yên chỗ, thì xuất hát đã bắt đầu. Tôi đi coi hát nhiều lần rồi nhưng chưa lần nào được ngồi sau cánh gà để coi như lần này. Tôi vừa ngồi coi vừa tưởng tượng mình trong vai đào chính. Đang mơ mộng thì tôi bị hai con nhỏ xíu xông mang về thực tại. Hai đứa nó từ đâu lại đứng ngay

sau lưng tôi nói luôn miệng:

- Mày nhìn cặp mắt ảnh kia, mắt vậy mới làm kếp mùi được chứ.
- Anh Vân mà lên sáu câu thì út Trà Ôn cũng phải nể mặt chứ chẳng chơi.
- Mấy con nhỏ xóm tao mê chả, viết thư cho chả, chả đâu có trả lời...

Tôi bực mình chịu hết nổi, quay lại xức hai đứa:

- Hai cô làm ơn im miệng để tôi coi được không.

Hai con nhỏ cũng không vừa, xỉa xói:

- Mày để cho đào chính người ta học tuồng kia mày...
- Cái mạng nó mà đào chính cái gì, anh Vân không thèm nhìn tởi nó nửa mắt nữa kia, ở đó mà ham...

Máu trong người tôi sôi lên, tôi đang định cho tụi nó một trận thì chú Lý ở đâu bước tới lên tiếng:

- Giữ yên lặng nào, người ta đang diễn ngoài kia làm gì um sùm vậy, mấy cô này ở đâu tôi đây làm rùm vậy, có yên đi không nào...

Quay qua tôi chu nói:

- Mến cứ coi đi để rút kinh nghiệm, mặc kệ tụi nó.

Tôi không nói tiếng nào nữa nhưng máu trong người thì cứ sôi lên. Tôi ghét tất cả, tôi thề trách mình tại sao chiều nay không chịu trang điểm cho kỹ chút, quần áo đẹp sao không diện để giờ phải thua tụi nó, tôi ghét tên Lý Bình Vân kên kiệu không thèm nhìn tôi đến nửa mắt. Tôi tự nghĩ nhỏ Mến này đâu phải loại tệ đâu, ít nhất cũng đã có đến ba người đàn ông chết dưới tay tôi. Từ Thiện, tởi thầy Khoa, tởi thiếu úy Bình, miễn tôi ngoắc tay là tôi có bất cứ thằng đàn ông nào tôi muốn."

Vậy mà tên Lý Bình Vân hôm nay có vẻ xem thường không thèm

nhìn tôi đến nửa mắt. Càng nghĩ máu tự ái của tôi càng dâng lên, tôi nhất định phải dạy cho hắn một bài học môi được. Dù có ghét Lý Bình Vân tới đâu tôi cũng phải công nhận hắn hát hay và diễn thật sống động. Cứ nhìn mấy bà mấy cô khóc lóc mùi mẫn khi vai hắn diễn bị nghi oan phải bị tù thì cũng biết hắn được ái mộ cỡ nào.

Sau xuất hát bà bầu Ngọc biểu ban nhạc ở lại đàn cho tôi hát thử. Chờ từ chiều tới giờ tôi mệt lắm và cũng chẳng muốn hát, nhưng nhìn vô cánh gà thấy hai con nhỏ xíu xon vẫn còn đứng đó và nhất là tên Lý Bình Vân đang đứng bên cạnh ngả ngón cười cười nói nói nên tôi muốn hát dần mặt cả đám cho bớt ghét. Tôi hát ngon lành từ đầu tới cuối, bà bầu Ngọc coi bộ hài lòng lắm miệng cười thật tươi:

- Cô về nhà đi, mai tôi và thầy Vạn Lý sẽ lại nhà nói chuyện với chú Tư.

Quay qua chú Vạn Lý bà bầu Ngọc nói:

- Ông thầy coi có vai nào hay trong tuồng mới thì giao cho cổ đi, còn đợi gì nữa.

Chú Vạn Lý quay qua dặn dò tôi vài điều rồi hỏi về Tôi và chú Lý đang chuẩn bị bước khỏi sân khấu thì Lý Bình Vân lù lù xuất hiện chặn đường:

- Em hát ngày càng ngọt, nghe muôi chịu không nổi...

Tôi cười lạnh lùng cảm ơn rồi lách mình khỏi Vân để bước xuống sân khấu, Vân bước theo nói:

- Mền có rảnh không ra ngoài rạp ăn cháo với anh nha?

Quay qua chú Lý, Vân cười tươi nói:

- Mình kéo nhau ra quán cháo bà Bảy ăn đi anh...

Tôi không trả lời tiếng nào và nghĩ bụng, người gì nóng lạnh bất thường, lúc thì làm như quen thân lắm lúc thì lạnh như băng.

Tôi vẫn chưa kịp nói tiếng nào thì đã nghe một giọng đàn bà léo nhéo

từ trong hậu trường vọng ra:

- Anh Vân à, anh đâu rồi, đói quá rồi sao chưa đưa em đi ăn mà còn đứng ngoài đó làm cái giống gì nữa ?

Cô đào ánh Mai, một trong những cô đào chính của đoàn, mặt xúng mày xĩa bước ra, hết nhìn tôi rồi nhìn Lý Bình Vân nói:

- Lẹ lên đi anh, em đói bụng lắm rồi, gái quê vậy mà cha cũng không tha sao, thiệt đúng là hạm.

Tôi chưa biết trả lời sao thì cô ả đã nắm tay kéo Vân ngúng nguẩy bước ra cửa tnước sự ngỡ ngàng của tôi và chú Lý.

Suốt đoạn đường về nhà chú Vạn Lý thấy tôi không vui đã kiếm chuyện nói lung tung và đã vẽ tnước mắt tôi những huy hoàng của đời nghệ sĩ khi thành danh, ông hứa hẹn sẽ soạn riêng cho tôi một vở tuồng với những tình tiết thật éo le, theo ông thì chỉ cần một vở thôi là tên tuổi tôi sẽ nổi như cồn.

Khác với những lần tnước lần' này tôi không thấy hứng thú gì mấy nên chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Thật sự thì tôi vẫn còn bức mình tên Lý Bình Vân, mẹ đào già ánh Mai và cả hai con nhỏ xíu xon hời chiêu.

Xe chạy còn cách nhà một khoảng khá xa chú Vạn Lý đột ngột dừng xe lại:

- Gần tới nhà rồi, mình đi bộ cho mát nhe Mến.

Tôi không muốn đi bộ nhưng cũng không tiếng phản đối. Thả bộ được một đoạn thì đột nhiên chú Vạn Lý dừng lại nắm lấy tay tôi thì thào:

- Anh lo cho em lắm, em trẻ người non dạ chưa biết chuyện đời dễ bị người ta ăn hiếp. Có chuyện gì cứ để anh lo cho. Em đừng có nghe thằng Vân nhe, thằng này nổi tiếng là dụ gái nhà lành đó.

Ông nắm tay tôi suốt đoạn đường về, đến trước cửa nhà ông còn hôn tôi một cái lên má rồi mới chịu đi về.

Đêm đó tôi lăn lộn suốt đêm không ngủ được. Chỉ có một ngày mà bao nhiêu chuyện xảy ra. Tôi không biết mình phải đối xử làm sao với soạn giả Vạn Lý, dầu sao thì ông cũng là bạn của chú Tư. Nhưng chuyện mà tôi nghĩ tôi nhiều nhất lại là Lý Bình Vân. Tôi không biết hẳn nghĩ gì nữa, lúc thì vồn vã lúc thì lại lạnh như tiền, chưa từng có người đàn ông nào đối xử với tôi như vậy.

Lúc tôi thức dậy thì đã tám giờ sáng. Thím Tư đang dọn dẹp ở nhà ngoài, thấy tôi bước ra thím lên tiếng:

- Tối qua con đi ngủ trễ nên thím không kêu con dậy, hôm nay Chủ nhật mà sao con thức sớm vậy, con đi hát thứ tối qua được không?

- Cũng được thím, bà bầu Ngọc nói là sẽ ghé nhà nói chuyện với chú Tư mai chiều gì đó.

Thím Tư mừng rỡ ra mặt, thím nói:

- Hồi đầu thím cứ nghĩ là dỡn chơi thôi, ai dè bây giờ con trở thành đào hát thật sự, đúng là giấc mơ đã thành sự thật.

Nói chuyện với Thím Tư một hồi tôi cảm thấy hơi đói bụng nên hỏi thím:

- Nhà có gì ăn sáng không thím Tư, nếu không có để con đạp ra chợ mua .hủ tiếu về thím cháu mình ăn.

Thím Tư vội lên tiếng:

- Có nồi cháo đậu trên bếp đó, ăn với mấy con tép rang trong chảo đó con, con vào bếp múc ăn đi thím ăn rồi.

Tôi vừa xuống bếp múc cháo ra chén chưa kịp ăn thì đã nghe có tiếng người hỏi tên tôi ở nhà ngoài. Định bước lên nhà trên xem ai thì thím Tư đã chạy xuống cho tôi hay là có lính đem thư của ông tướng tới mời tôi đi hát.

Bước lên nhà thì thấy một ông trung úy già đang ngồi chờ, thấy tôi ông đứng dậy chào và nói:

- Ông tưởng sai tôi tới đây đưa giấy mời cô vào sư đoàn trình diễn lễ kỷ niệm 6 năm thành lập sư đoàn.

Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy người đến mời không phải là Bình nên lên tiếng hỏi:

- Thưa trung úy thường những lần trước thiếu úy Bình hay đem giấy ra mời, sao kỳ này không thấy ông?

- Thưa cô thiếu úy Bình kỳ này nghỉ phép thường niên nên tôi thay thế. Nhưng vào ngày trình diễn thì thiếu úy Bình sẽ có mặt để lo giới thiệu chương trình.

Thấy tôi không nói gì nữa ông trung úy già hỏi:

- Thưa cô như vậy là cô đã nhận lời trình diễn phải không ạ, xin cô xác nhận để tôi về trình trong sư đoàn.

Tôi quay qua thím Tư hỏi:

- Con nhận lời nghe thím Tư, có gì chú Tư hỏi thím nói dùm con với nghe thím.

Thím Tư nhìn tôi tỏ ý bằng lòng nên tôi lên tiếng:

- Dạ cháu sẽ hát, chú cứ về trình lại là cháu nhận lời.

Nghe xong câu trả lời ông trung úy vui ra mặt và đứng dậy cáo từ.

Chương XII

Quay qua quay lại thì ngày trình diễn đã tới. Mới khoảng sáu rưỡi đã thấy có xe nhà binh ra đón rồi. Hôm đó tôi mặc áo dài màu hồng mới may thật đẹp, thím Tư khen rồi rít và có ý muốn đi theo tôi vào xem trình diễn nhưng cuối cùng thím

không đi vì sợ chú Tư đi làm về không có ai ở nhà hết chú sẽ rầy rà.

Buổi trình diễn hôm đó rất lớn gồm các ban nhạc tâm lý chiến từ Sài Gòn xuống cộng thêm với nhiều ca sĩ tên tuổi. Bình đã giới thiệu tôi là ca sĩ "Người yêu bé nhỏ của lính" và được khán giả hoan hô tán thưởng nhiệt liệt từ khi chưa hát cho tới khi hát xong. Sau khi tôi trình diễn xuống thì có một hai ông sĩ quan tới hỏi thăm và mời tôi về hát cho ban văn nghệ của họ.

Buổi trình diễn chấm dứt lúc 12 giờ. Bình đến cho tôi hay ông tướng muốn tôi ở lại hát cho buổi dạ vũ sẽ được tổ chức tiếp đó trong Câu lạc bộ sĩ quan sư đoàn. Tôi ngần ngừ vì sợ về quá khuya chú Tư sẽ rầy. Bình hiểu ý trấn an tôi:

- Em yên tâm anh nói ông Trung úy già của anh sẽ chạy ra nhà xin phép chú Tư cho em ở thêm ít tiếng nữa...

Tôi vẫn còn chưa yên bụng nên hỏi:

- Nhưng chương trình dạ vũ tới mấy giờ thì hết?

- Thì cũng chỉ thêm một hai tiếng là cùng.

Và chương trình dạ vũ đã khai mạc ngay sau đó, ông tướng đã nhảy bản mở đầu và sau đó mọi người tràn ra sàn nhảy. Qua bản thứ hai hay thứ ba gì đó thì Bình giới thiệu tôi hát bài Đường xưa lối cũ, thể điệu Rumba. Hát được một lần, tôi đang ngừng lại để chờ ban nhạc đàn đoạn giữa để hát tiếp thì ông tướng từ đâu bước tới sân khấu đưa tay mời tôi nhảy. Tôi ngần ngừ tính từ chối vì mình đâu biết nhảy thì Bình ở đâu bước tới nói:

- Cô Mến cứ bước xuống sàn nhảy đi, có gì ông tướng sẽ dìu... để lắm đâu có gì mà sợ.

Vừa nói Bình vừa nắm tay tôi kéo xuống.

Ông tướng ghé tai tôi nói nhỏ:

- Ca sĩ mà không biết nhảy sao?

- Dạ em còn đi học nên đâu biết nhảy, ông tưởng dìu em chứ em hông biết gì hết đó.

Ông nhìn tôi cười thật vui và dìu tôi bước từng bước, miệng đếm nhịp đều đều.

Nhảy một hồi ông kéo tôi ra góc sàn nhảy đứng nói chuyện. Ông hỏi tôi về gia đình về học hành và ông khen tôi dễ thương hát hay.

Từ đó tới giờ chỉ đứng xa nhìn ông tướng chứ chưa bao giờ được đối diện thật gần như bây giờ, tôi có nhận xét ông tướng cũng dễ thương và có nhiều nét oai dũng đầy hấp dẫn. So với những người cùng trạc tuổi ông như chú Tư tôi, ông Vạn Lý thì ông hơn hẳn mấy người kia, nhìn ông vẫn còn nhưng nét trẻ trung trai tráng và nhất là nét hào hùng trên gương mặt cũng như phong cách đi đứng ăn nói.

Đứng nói chuyện một hồi ông tướng rủ tôi ra ngoài hành lang câu lạc bộ cho mát và cuối cùng ông rủ tôi về văn phòng của ông ở bộ chỉ huy. Đích thân ông lái xe gần sao tưởng chờ tôi đi. Xe vừa ngừng trước văn phòng đã thấy lính trực chạy ra đón. Ông tướng ra lệnh nho nhỏ gì đó cho lính trực chỉ chừng vài chục phút sau thì anh ta bưng vào một mâm cháo gà nóng bốc khói và một chai rượu.

Ông tướng mời tôi ăn cháo và uống rượu, tôi từ chối không uống nhưng ông nói uống chút cho vui, nể ông tôi cũng nhấp chút đỉnh và men rượu đã thật sự làm người tôi nóng lên hai má bừng bừng làm cho tôi hưng chí lên rồi không kiềm được tôi đã làm luôn hết một ly.

Khi đó thật sự tôi đã không còn kiềm chế được tôi nữa và ông tướng đã đưa tôi vào cơn sóng tình mê đắm. Căn phòng nhỏ ngay sau văn phòng làm việc của ông đã là bãi chiến trường bất phân thắng bại giữa tôi và ông tướng.

Tôi gần sáng ông tương gọi lính tnic vào đưa tôi về Tnlóc khi chia tay ông đưa cho tôi một phong bì lớn giầy cộm, ông nói:

- Tôi gửi em chút quà, chừng nào có việc gì cần tới tôi em cứ gọi tôi sẽ sẵn sàng giúp đỡ.

Tôi nhìn ông định nói lời từ giã thì xe đã đậu trước cửa nỗ máy chò. Gật đầu chào ông tôi bước ra xe mà trong lòng thấy nao nao khó tả.

Một buổi sáng Chủ nhật tôi đang phụ thím Tư lo nấu cơm dưới bếp thì nghe tiếng lao xao cười nói ngoài cửa, nghe kỹ thì thấy có giọng bà bầu Ngọc. Không biết thích chí chuyện gì mà chú Tư, bà bầu Ngọc, soạn giả Vạn Lý nói chuyện thật vui vẻ, tiếng cười vang lồng lộng vào tận trong nhà. Tôi còn lừng chừng chưa biết tính sao thì nghe giọng chú Tư gọi:

- Mến ời lên đây chú biểu...

Tôi chưa kịp buông tô cháo xuống thì thím Tư đã hỏi:

- Lẹ lên kìa con, chú Tư kêu con đó, chắc họ muốn con hát đó.

Lật đặt vuốt lại mái tóc bước ra phòng khách chưa kịp chào mọi người thì chú Tư đã nói:

- Bà bầu Ngọc nói bà đang tính cho tập tuồng mới, trong vở này có một vai vừa cho con lắm. Hôm nay soạn giả Vạn Lý sẽ đưa kịch bản cho con học tnlóc, tháng sau khi đoàn trở lại sẽ cho con diễn thử, nếu được bà sẽ nhận con vào đoàn.

Tôi biết mình hát hay, nhưng không nghĩ người ta sẽ nhận mình vào đoàn sôm như vậy nên hơi bất ngờ, mặt cứ ngó ra, chú Tư lại lên tiếng:

- Sao không cảm ơn bà bầu Ngọc với chú Vạn Lý đi còn đứng chết trân đó con.

Chú Vạn Lý đưa cho tôi cuốn tuồng và ân cần dặn dò:

- Con ráng dò cho kỹ tuồng tích, nếu có gì thắc mắc thì nhắn chú, còn

không thì nhờ chú Tư con chỉ vẽ cho, ráng lên nghe con, chú hy vọng con sẽ thành công.

Sau khi mọi người đi về chú Tư gọi tôi lên nhà trên nói chuyện, tôi chưa bao giờ thấy chú Tư tôi nghiêm chỉnh như hôm nay:

- Mến à con nghĩ sao? Chú thấy con gái học nhiều thì cũng vậy thôi, bây giờ bà bầu Ngọc chịu nâng đỡ con là dịp may hiếm có, con đừng bỏ lỡ. Chú nghĩ cha con sẽ vui nhiều khi thấy con trở thành đào hát chuyên nghiệp.

- Thừa chú con không có ý kiến gì, chú biểu sao thì con xin nghe vậy.

Thấy tôi trả lời vậy chú Tư vui lắm, ông nói chuyện huyên thuyên và đòi tuần tới sẽ dẫn tôi về làng thăm cha má tôi để báo tin mừng.

Tối chiều người tôi vẫn còn lâng lâng, tôi không tin là chỉ còn ít tuần nữa tôi sẽ thành một cô đào hát thật sự. Từ nhỏ tới lớn tôi học hát để chơi thôi, đôi lần cũng mơ mộng nhưng chẳng bao giờ nghĩ là sẽ thành đào hát.

Tối chiều tôi xin chú thím Tư đi dạo mát. Đang đạp xe lòng vòng chợ thì nghe có ai gọi tên mình. Nhìn lại thì thấy soạn giả Vạn Lý từ trong quán cà phê bên đường bước ra gọi với:

- Mến đi đâu vậy, vô đây uống nước cái đã...

- Hôm nay nghỉ cháu đi vòng vòng qua nhà tụi bạn cháu chơi

- Đã nói đừng xưng cháu với anh nữa mà, tối nay em có rảnh ghé quán nước tối qua anh có chuyện cần nói.

- Cháu, í... em hông biết có đi được không nữa đó.

- Ráng đi nhe, anh đợi, anh có chuyện cần nói mà.

Tôi lừng khừng chưa biết tính sao thì chú Vạn Lý nắm nhẹ tay tôi nói:

- Anh cần gặp em lắm, tám giờ nghe em, anh chờ đó ...

Nói dứt cau ông quay lưng bước vội vào quán.

Đạp xe một khoảng khá xa tôi còn thấy mình bàng hoàng tnloc ánh mắt thật ân cần tình tứ của chú Vạn Lý.

Vừa về tôi cổng nhà thằng bé hàng xóm chạy ra dúi cho tôi một tờ giấy, nó nói liền thoảng:

- Hồi nãy có anh kia cho em tiền biểu em đưa cho chị cái này.

Lật đặt mở mảnh giấy thì ra là thư của Lý Bình Vân Lý Bình Vân hẹn tôi, lại cũng có chuyện cần nói....

Thật tình mà nói tôi muốn đi gặp Lý Bình Vân lắm nhưng máu tự ái của tôi giữ tôi lại, tôi phải dạy cho hắn một bài học. Tôi tự nhủ, nếu mình đến ngay với hắn, hắn sẽ coi thường mình và sẽ xem mình cũng như mấy con nhỏ xíu xon kia thôi.

Tối hôm đó tôi nói dối với chú thím Tư đi qua nhà con nhỏ Mừng học nhóm. Khi tôi ra tới quán nước hẹn với chú Vạn Lý thì trời đã tối hẳn. Nhìn cái gạt tàn thuốc đầy nhóc tôi biết ông đợi tôi khá lâu rồi.

- Em xin lỗi nhe, giờ này em mới đi ra khỏi nhà được

- Không sao đâu, đợi Mến thì anh đợi tới chừng nào cũng được.

- Anh có chuyện gì thì nói đi, em còn phải về nữa.

Chú Vạn Lý làm ra bộ ngật ngừng, lạng khựng giây lát rồi nói:

- Anh biết chuyện này hơi đột ngột với em, nhưng thật ra anh để ý em từ lâu rồi chỉ là tại vì chưa có dịp để nói thôi. Em đẹp lắm càng lớn càng đẹp.

- Anh chỉ nói vậy thôi chú anh quen bao nhiêu cô đào, em mà nhằm nhò gì.

- Em khác những đứa con gái khác, em đẹp hồn nhiên không son phấn màu mè....

Ông thao thao bất tuyệt nói say mê, nói như chưa bao giờ được nói. Ông nói thật hay, giọng ông trầm ấm, đúng là soạn giả có khác. Tôi không tin nhưng gì ông nói lắm nhưng mà vẫn muốn nghe ông nói. Hồi đó tới giờ đâu có ai bày tỏ tình yêu với tôi một cách văn chương như vậy, đâu có ai so sánh tôi với trăng với hoa bao giờ. Tôi vẫn còn muốn nghe ông nói nữa nhưng sức nhớ là tôi chỉ xin phép chú thím Tư đi một vài tiếng thôi, nên vội vàng đứng dậy:

- Em phải đi về đây, chú thím Tư đợi ở nhà đó. Nhìn tôi với ánh mắt thật đắm đuối:

- Chừng nào anh mới được gặp em nữa. Anh không đòi hỏi gì ở em hết, anh chỉ muốn được nhìn thấy em, thấy em cười, được nói chuyện với em là anh mãn nguyện rồi.

- Ngày mai em phải học bài. Ngày mốt anh chờ em ở quán nước dưới chân cầu gần bến xe được hông. Mến muốn anh đi tới đâu cũng được, miễn được gặp em là anh vui rồi.

Đạp xe về tới nhà tôi vẫn còn xúc động vì những lời ông Vạn Lý nói. Có thật sự ông yêu tôi nhiều như ông nói không? Tôi cũng đã qua một hai cuộc tình rồi, nhưng mà mấy cuộc tình của tôi phần nhiều chỉ là xác thịt, đâu có ai làm cho tôi có cảm tưởng như mình là trinh nữ đồng trinh thánh thiện bao giờ.

Chưa kịp vào nhà tôi đã nghe thím Tư oang oang:

- Thiếu úy Bình hồi nãy có ghé kiếm con đó Mến.

- Có chuyện gì không thím?

- Thím hồng biết nữa ông hỏi có con ở nhà không rồi bỏ đi.

Tôi nhìn đồng hồ đã chín giờ hơn và bỗng nghĩ tới Lý Bình Vân, chắc giờ này hắn đang đợi tôi dài cổ ngoài đó quá. Khi đi qua phòng khách liếc mình trong kiếng tôi cảm thấy hài lòng về sắc đẹp của mình và bật cười khan, nếu mình không đẹp thì làm sao có tới ba người đàn ông giành nhau một lúc chứ. Tôi biết chắc là thiếu úy Bình, soạn giả Vạn Lý đang điên lên vì tôi, nhưng còn Lý Bình Vân thì tôi không chắc. Hắn thật là khó hiểu lúc thì ân cần lúc thì lạnh tanh, dù sao thì

người ta cũng là kếp nổi tiếng có cả n.ing đàn bà bao quanh mà.

Chương XIII

Qua ngày hôm sau, vừa ra khỏi tn lòng tôi đã thấy thiếu úy Bình đợi sẵn ngoài cửa, tay cầm một gói quà lớn, Bình bước vội lại gần tôi nói:

- Nhớ em quá, hôm qua anh có ghé nhà kiếm em, em đi đâu vậy?
- Em đi tới nhà nhỏ bạn.
- Đi về nhà anh đi, anh nhớ em quá.

Tôi biết anh ta muốn gì nên hai má tôi bỗng nóng bừng lên, lúng túng tôi nói:

- Ừ, nhưng mà lệ lên em hồng có di lâu được đâu đó.

Bình mừng rỡ hỏi tôi lên xe ngay, tôi nhìn Bình cười:

- Làm gì gấp vậy, phải để em gọi xe đạp nhà con Mừng đã chứ, anh chạy lại nhà nó trước đi em sẽ đạp về tới đó liền.

Bình cười thật tươi, lật đật leo lên xe chạy liền.

Tôi vừa về tới nhà con Mừng thì nó cũng vừa về tới, nhìn thấy tôi rồi thấy Bình nó cười:

- Hai người tính gì nữa đây, kẹo hỏi lộ cho tui đâu? Không có là không cho gọi xe đó. Bình vội lên tiếng:
- Cho tui này thiếu nợ, chút đi về sẽ nạp mãi lộ đầy đủ

Mừng nhìn tôi nói:

- Còn bồ nữa, nói nhà chưa, hể chú thím Tư qua đây hỏi tui không biết đâu nghe...
- Không sao đâu bồ, tui này đi uống nước chừng hơn tiếng là trở về thôi mà lo gì...

Bình chở thẳng tôi về nhà anh, trên đường anh hỏi tôi chuyện đi cải lương, tôi thắc mắc thì anh cho biết chuyện đó bạn tôi đã nói cho anh hay. Bình tỏ ra không ủng hộ việc tôi đi hát cải lương, anh nói:

- Anh không chê cải lương nhưng anh biết đi cải lương em sẽ vất vả hơn và anh nghĩ là em sẽ chịu không nổi. Theo anh thì em hát tân nhạc hay hơn cải lương nhiều... em không tin cứ hỏi bạn bè em thì biết.

Trong đầu tôi lúc đó chỉ nghĩ tới những giây phút. nỡ lừa sắp tới nên chỉ ừ hử cho xong chuyện chứ không nói gì nhiều, Bình thấy vậy tưởng tôi đồng ý với anh nên cũng chẳng nói thêm gì về vụ đó nữa.

Vừa mở cửa vào nhà là Bình đã vội ẵm tôi lên ngay, anh đi thẳng vào buồng và nhào tới lột áo, kéo quần tôi ra rồi leo lên ngấu nghiến như con hổ đói. Bình thật là khỏe, anh đập liên tục chẳng kiểu cọ gì ráo trọi cứ như cái máy liên tục nhồi nháp từng búng làm cho người tôi như muốn bể ra tan tành cả ngàn mảnh. Tôi lịm đi một hai lần Bình mới ngưng trệ và lặn ra nằm thờ như trâu rống. Tôi vẫn còn lịm dim tận hưởng những thống khoái còn sót lại thì Bình bỗng đột ngột ngồi dậy:

- Mến à, anh có chuyện cần nói với em.

Chẳng biết chuyện gì nhưng tôi cũng choàng tỉnh ngược nhìn Bình, anh nói tiếp:

- Anh sắp đi theo ông tương đối ra ngoài miền Trung, kỳ này anh không biết bao giờ mới gặp lại em nữa.

Tôi không buồn mà cũng chẳng vui, giữa tôi với Bình có gì đâu chứ, có chăng chỉ là một thoáng tình cảm nào đó bên cạnh những đụng độ xác thịt nảy lửa mà thôi.

- Anh sẽ viết thư cho em, anh sẽ không quên em đâu.

Bình hứa hẹn nhiều lắm, tôi không nghe gì hết, tôi cảm thấy nhàm chán với những lời hứa hẹn đầy hảo huyền của Bình. Chia tay Bình lòng tôi dưng dưng khác hẳn với lần chia tay với Thiện hay thầy giáo Khoa. Chắc có lẽ tiếp xúc giữa tôi với Bình có vẻ vội vã quá chẳng có

kỷ niệm gì cả.

Đạp xe đến chỗ hẹn với chú Vạn Lý tôi vẫn chưa biết phải đối xử với chú Vạn Lý thế nào. Dầu sao thì ông ta cũng là bạn của chú Tư, chú Tư mà biết được thì không biết chú sẽ nói gì nữa. Nhưng tôi vẫn muốn đi gặp chú Vạn Lý, tôi muốn nghe ông nói là tôi đẹp lắm, muốn nghe những lời tỏ tình văn hoa của ông.

Trong quán vắng lắm, chỉ có vài đôi tình nhân đang ngồi tình tự. Chẳng ai thèm để ý tới chúng tôi. Cầm tay tôi, nhìn sâu trong mắt tôi thật say đắm ông nói:

- Cuối cùng rồi em cũng tới, em không biết anh mừng như thế nào khi gặp lại em đâu.

Chúng tôi ngồi nói chuyện thật lâu trong quán, phải nói là ông nói tôi ngồi nghe thì đúng hơn. Tôi vừa nghe ông nói chuyện vừa nghĩ bụng, đúng là nhà soạn giả có khác, câu nói nào cũng văn hoa lãng mạn hết.

- Mình ra bờ sông ngồi đi em, ở trong đây ngột quá

Ông dẫn tôi đi dọc theo bờ sông, vừa đi vừa nói chuyện nên thoáng một cái tôi đã đi khá xa, ra mãi tận ngoại ô.

Trời đêm nay không trăng, gió thổi nhẹ nhẹ man mát. Mọi chuyện cứ y như là trong tiểu thuyết vậy. Chúng tôi ngồi xuống đám cỏ bên một gốc dừa ven sông, cách đó khoảng năm mươi thước là một cái chòi vịt bỏ trống, mái tranh nghiêng ngả xiêu vẹo. Cầm tay tôi thật triu mến:

- Em có thích đọc thơ không?

- Em có cả tập thơ chép tay đầy nhóc ở nhà kia.

- Anh có làm một bài thơ tặng em, em nghe anh đọc nha.

Ông bắt đầu đọc thơ. Miệng thì đọc thơ nhưng tay ông thì không ngừng vuốt ve bàn tay tôi, lâu lâu ông lại ngừng đọc mà hôn bàn tay tôi thật say đắm. Bài thơ dài thật dài, tôi nghe chữ đực chữ cái nên

chẳng hiểu gì mấy, nhưng cũng thấy xúc động vì giọng của ông ấm và thật truyền cảm.

- Anh chép cho em đi.

- Em thích thật sao ? Ngày mai anh sẽ chép tặng em.

Đang say mê thơ phú thì trời đột ngột trở gió. Tóc tôi bay loạn tứ tung nhưng tôi cứ để mặc. Ông bắt chợt quàng tay qua vai tôi kéo sát lại gần, ghé vào tai tôi hỏi nhỏ:

- Em có yêu anh không?

Tôi không biết trả lời làm sao. Tôi cũng không biết mình có yêu ông ta hay không nữa. Đang còn lúng túng chưa biết trả lời sao thì cơn mưa bất chợt đổ ào xuống thật dữ dội. Ông nắm tay tôi chạy vội về phía chòi canh vịt. Chòi thật nhỏ nên mùi phân vịt pha lẫn với mùi rơm ẩm mốc xông lên nồng nồng làm cho mũi tôi cay cay muốn nháy mũi, thấy thế ông vội rút trong túi ra chiếc khăn tay trao cho tôi và nói:

- Em lấy khăn tay này lau tóc lau mặt đỡ...

Tôi cầm khăn lo giữ nước trên tóc mà tôi không để ý là cả người tôi cũng đã bị ướt nhẹp. Cái áo bà ba nút sơ lìn xanh dính chặt vào người cứ y như là tôi không có bận gì hết. Chú Vạn Lý nhìn tôi chăm chăm, con mắt ông như là có lửa trông thấy ớn quá. Tôi quay người đi tránh tia nhìn của ông. Cái chòi canh vịt thật là nhỏ, hơi thở nóng hổi của ông cú phả vào gáy của tôi, vào cổ tôi mặc dù tôi đã cố đứng xa. Mưa mỗi lúc mỗi lớn hơn, người ông mỗi lúc mỗi xấp gần tôi hơn, tay ông đã từ từ luôn lách xoa nhẹ trên thân thể tôi, làm toàn thân tôi nóng rực mắt mũi như mờ đi theo với cơn dục vọng đang trào dâng. Cơ thể của tôi bây giờ giống như con thú đã quen được nên chỉ cần khơi nhẹ là rần rần lên liền, tiếp nhận ngay và cuốn trôi hòa nhập theo với tay với môi với lưỡi của đối phương một cách thật nồng nhiệt. Và chúng tôi đã ngã xuống ổ rơm hời nào không hay nữa. Tay ông bắt đầu lượm chụp lo tuột quần tôi xuống, lột áo tôi ra rồi cúi xuống hôn hôn liếm liếm thật tưng bừng...cơn sốt dục tình của tôi lúc đó đã được nâng lên tới tột độ chỉ chờ để ược thỏa mãn và kết thúc bằng cuộc xáp trận nảy lửa cuối cùng. Nhưng thật là thất vọng khi ông long cọng, hối hả chẳng còn kịp gì nữa hết, cứ thế là leo lên đâm thẳng

con cặc nhỏ xíu vào mà cà nhắp, cà nhắp lia lia được đâu mấy cái là lẫn dưng ra rên rỉ rồi thở hào hển nhìn thật là thảm hại. Tôi lúc đó thật y như là con điều đang căng gió bỗng bị đứt giây, âm ỨC rậm rật chịu không nổi, chỉ muốn đập cho ông ta một đập cho đã cơn tức.

Sấm chớp đã bớt, cơn mưa cũng từ từ muốn tạnh. Tôi bỗng cảm thấy lạnh nên lo tìm quần kiem áo mặc vào. Nhìn qua thấy ông Vạn Lý nằm như chết mà chán ngán và tiếc tại sao mình lại gặp địch thủ quá tệ như vậy.

Thấy tôi lo mặc quần áo, ông Vạn Lý lồm cồm bò dậy ôm tôi thắm thì:

- Mến cho anh xin lỗi, anh không muốn như vậy đâu, anh không tự kiem chế được mình.

Tôi không nói tiếng nào quay mặt nhìn ra ngoài mưa. Ông tường là tôi giận bèn sụp xuống. Ông quì gối, mặt úp vào bụng tôi mà năn nỉ:

- Mến đừng giận anh nhe, anh sẽ không làm như vậy nữa đâu. Anh yêu em lắm, em đừng bỏ anh nghe em. Em muốn anh làm gì anh cũng sẵn sàng hết.

Tôi tự hỏi mình tôi muốn gì ở ông ta đây? Nhìn ông ta thút thít như một đứa bé, tôi không thể nào tin được ông là soạn giả nổi tiếng, không thể nào tin được ông ta đáng tuổi chú tôi. Ông nhu nhược, bất lực quá hèn gì vợ ông chẳng bỏ ông đi theo một thằng kép hát nào đó. Tự nhiên tôi lại thấy buồn cười. Tất cả những lãng mạn, mơ mộng trong tôi tan biến, cuối cùng thì cũng chỉ có bao nhiêu

đó thôi.

Qua ngày hôm sau tôi đi học mà đầu nhức như búa bổ. Ngồi trong lớp mà cứ nghĩ dẫu dẫu. Bao nhiêu người đàn ông đã qua đời tôi rồi sao tôi chưa tìm thấy cái cảm giác mà tôi đọc trong các truyện tiểu thuyết. Người ta yêu nhau say đắm, sống chết vì nhau, bao giờ tôi mới yêu như vậy đây ?

Suy nghĩ miên man chẳng học hành gì được hết, trên bảng thầy muốn giảng gì thì giảng tôi cứ trơ trơ như bức tượng cho tới khi tiếng keng tan trường vang lên.

Về tới nhà tôi đã thấy chú Tư lên đồ ngồi đợi sẵn, thấy mặt tôi ông lên tiếng: .

- Con đi với chú ra ngoài gặp chào từ giã bà Bầu Ngọc với chú Vạn Lý đi, ngày mai đoàn rời bến rồi, cả tháng sau mới trở lại.

Ngày mai Lý Bình Vân đi rồi vậy mà hắn chẳng thèm nói gì với tôi, chắc là hắn giận tôi lắm.

Tôi sửa soạn thật đẹp rồi đi theo chú Tư ra gặp. Chúng tôi ngồi nói chuyện với bà Bầu Ngọc và chú Vạn Lý thật lâu nhưng chẳng thấy bóng dáng Lý Bình Vân đâu. Thấy tôi cứ nhìn ra cửa có vẻ sốt ruột, chú Tư hỏi:

- Con có hẹn với ai hả Mến?

- Dạ thưa chú con có hẹn tới nhà một đứa bạn chép bài.

- Vậy con đi đi.

Đã lỡ nói xạo rồi nên tôi đành phải đứng dậy đi về mà vẫn còn tiếc không gặp được Lý Bình Vân. Cả tuần sau đó dù đoàn đã đi rồi nhưng chú Vạn Lý vẫn lui tới ghé nhà tôi hoài, tôi tìm đủ mọi cách tránh mặt chú nhưng có một lần ông đến bất tử tránh không kịp tôi phải bưng nước lên mời ông rồi trốn vào phòng. Mỗi lần gặp tôi ông đều nhìn bằng một con mắt thật tội nghiệp. Tôi không để ý gì đến chú Vạn Lý vì tất cả tâm trí tôi đều dành cho Lý Bình Vân. Tôi tự trách mình tại sao đêm đó không đến chờ hẹn với anh ta để bây giờ tiếc mãi. Chắc anh ta quên tôi rồi, chung quanh anh lúc nào cũng có cả tá đàn bà đợi sẵn mà, rồi lại còn thêm cô đào ánh Mai nữa....

Tôi tránh chú Vạn Lý nhưng chẳng tránh được lâu. Một hôm vừa bước ra cổng thì ông đã thấy ông lù lù đứng đợi. Giả bộ như không thấy tôi dắt xe đi thẳng. Ông chạy theo kêu ới ôi làm ai cũng quay lại ngó tôi. Ông ta xin lắm rồi, không muốn để ông quấy phá tởm lòng người nên tôi đành đi theo ông. Ông dẫn tôi về nhà. Nhà ông ở trong một ngõ cụt gần xóm chợ. Căn nhà thật là bề bộn, giấy má nằm từng đống xen lẫn với ly chén dơ. Căn nhà tối tăm nồng nặc mùi mốc, mùi rượu và cả trăm thứ mùi khác. Ông lục lọi trong chồng giấy rồi đưa

cho tôi một tờ:

- Bài thơ của em đó.

Tôi chẳng còn thiết tha gì với mấy cái vụ văn chương của ông nên gạt nó qua một bên:

- Anh muốn gì nói đi, em còn phải đi về.

- Anh biết lỗi anh rồi, em đừng đối xử với anh như vậy nữa Mến, em muốn anh làm gì đây?

Ông vừa khóc lóc vừa đập đầu đập cổ như một thằng điên làm tôi cảm thấy sợ. Tôi hạ giọng:

- Em không muốn anh làm gì hết. Chuyện của mình không đi tới đâu đâu, anh dẫu sao cũng là bạn của chú Tư em mà. Cứ coi như giữa em với anh chưa từng có chuyện gì xảy ra hết.

- Em chê tôi già phải không, em mê thằng Lý Bình Vân rồi chứ gì. Tôi đã nói với em rồi thằng đó chỉ gạt con gái thôi chứ yêu thương gì ai.

Ngán ngẩm về những câu nói đầy vẻ ghen tương của ông tôi không nói năng gì thêm nữa bước vội ra khỏi nhà lên xe đi về.

Đạp xe khỏi xóm nhà ông Vạn Lý khá xa nhưng câu nói của ông vẫn còn trong đầu tôi, chẳng lẽ tôi yêu Lý Bình Vân thật sao?

Cả đêm tôi không ngủ được, trần trọc với ý nghĩ có phải tôi đã yêu Lý Bình Vân rồi không. Một phần trong tôi muốn tin đó là sự thật, nhưng phần còn lại thì nhất định cãi là tôi không thể nào yêu một người nguội lạnh, vô tình và coi tôi rẻ như vậy được. Tôi ước gì được ở bên anh ta một phút để nhìn vào mắt anh ta coi anh ta thật sự nghĩ gì về mình.

Sáng sớm tôi đang quét sân thì thằng bé hàng xóm gọi vội sang:

- Chị Mến ơi, cái anh bữa hôm gọi cho chị cái gì nữa nè.

Mừng quính tôi giật cái thơ trong tay thằng nhỏ rồi chạy thẳng vào

phòng. Đúng là thơ của Lý Bình Vân:

Mến!

Chương XIV

Anh ở Mỹ Tho ngày hôm nay. Em có rảnh đi chơi với anh không? Hẹn em chiều nay ở quán nước bên xe.

L.B.Vân

Cả buổi sáng hôm đó người tôi cứ như đang đi trên mây, lơ lơ lửng lửng thiệt tức cười. Chiều tôi xin phép chú thím Tư đi tới nhà nhỏ bạn học bài thi. Đạp xe tới chỗ hẹn với Vân tôi nghe tim mình đập thật mạnh, cảm giác thật là lạ. Lý Bình Vân chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì khi thấy tôi, anh nói tỉnh bơ:

- Em chịu ra gặp anh rồi sao?

Tôi mỉm cười thật hiền, tôi trở thành con cừu non ngoan ngoãn lúc nào không biết. Vân gọi cho tôi ly kem. Người tôi đang nóng, tôi ăn kem thật ngon lành. Hơn một tiếng đồng hồ ngồi bên Vân tôi trở thành con Mến của những ngày mới quen biết Thiện, khù khờ ngây thơ và rất lóng cọng. Tôi không biết nói gì, không biết làm gì chỉ cười và làm theo tất cả những gì Vân muốn. Ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là tôi cần phải cho Vân thấy tôi hơn tất cả những con đàn bà khác mà anh từng quen biết. Trời sụp tối Vân đứng dậy nắm tay tôi kéo ra khỏi quán.

- Mình đi dạo đi em ngồi đây lâu quá rồi, nực quá.

Chúng tôi đi ra bờ sông. Trời đêm nay thật đẹp. Mảnh trăng khuyết treo lơ lửng đủ sáng để chúng tôi đi bộ một cách thoải mái nhưng không đến nỗi quá sáng để làm mất cái lãng mạn của đêm trăng. Chúng tôi đi lâu lắm, tôi không biết là bao xa nữa. Vân nắm tay tôi nhưng anh không nói gì, mắt anh nhìn đâu đâu như anh đang suy nghĩ một chuyện gì đó rất quan trọng. Tôi không dám lên tiếng hỏi chỉ nín thinh đi theo anh. Bỗng Vân lên tiếng:

- Em có nực không? mình đi tắm đi.

Tôi ngạc nhiên trước lời đề nghị của Vân nhưng không lên tiếng, Vân lại tiếp:

- Đừng sợ, ở đây vắng lắm không ai thấy mình đâu

Vừa nói Vân vừa lui cui ngồi xuống cởi đồ, tôi không biết nói sao nên đứng chết trân.

- Lẹ lên đi em.

- Em không tắm đâu ướt đồ hết thì sao.

Chút xíu là khô chứ gì, em làm như anh nè, cởi áo ngoài ra chỉ để lại đồ lót thôi.

Tôi như người bị thôi miên cứ lặng lẽ làm theo chỉ thị của Vân chẳng có ý kiến gì cả. Vân lôi tôi theo xuống nước thật dễ dàng. Nước mát lạnh thật là dễ chịu. Chúng tôi bơi sóng đôi ra xa. Trăng đẹp quá. Ở ngoài này chỉ có trăng với nước. ánh trăng bàng bạc lấp lánh trên mặt sông làm tôi có cảm tưởng mình đang lạc vào một thế giới khác. Chúng tôi đang ở trong thế giới riêng của chúng tôi, một thế giới chỉ có tôi, Vân, trăng và nước. Tôi bơi sát bên Vân, choàng tay ôm lấy anh. Thân thể chúng tôi nhẹ tênh, trơn tuột. Tôi hôn lên môi anh nhưng không dám hôn lâu vì sợ uống nước. Chúng tôi quấn vào nhau như hai con rắn nước. Tay Vân vờn nhẹ soa nắn lên mu lồn tôi, dùng ngón tay ấn thẳng vào trong sâu mà ngoáy, nạo làm tôi cong nồn người lại. Tiếp tục những động tác tay thêm một đổi nữa Vân đổi thế cúi xuống hôn ngực tôi và bú, nhả nhẹ trên đầu vú tôi làm cho người tôi tê cứng lại. Chắc tới đó Vân cũng đã chịu đời hết nỗi rồi nên anh khẽ dìu tôi bơi vào bờ và lấy quần áo của anh trải ra đám cỏ non ven sông cho tôi nằm xuống rồi anh vờn trên người tôi hôn liếm nhẹ nhàng từ đầu tôi chân làm cho tôi nổi gai ốc cùng khắp. Phải công nhận Vân thật bình tĩnh anh tuần tự hôn liếm thật kỹ lưỡng chẳng sót chỗ nào, anh làm công việc thật chăm chỉ y như một tên thợ sơn chuyên nghiệp. Tới lúc người tôi đã như cục lửa bốc khói thì Vân đứng dậy kéo tôi cùng đứng lên theo, anh khum người xuống bồng hổng chân tôi khỏi mặt đất và để ngay con cặc căng cứng khá lôn của anh đâm tụt vào tận trong sâu. Vội tư thế đó anh cà hẩy cà hẩy thật mạnh một hồi khá lâu làm cho tôi sượng rên lên chẳng còn biết gì tôi chung quanh nữa. Tiếp tục thêm chừng một hồi nữa thì anh rùn chân xuống ngồi dạng chân ra chống ngược con cặc lên để tôi ngồi lên mà cà hẩy tiếp, làm thêm một đổi nữa Vân có vẻ mệt anh nói tôi thay anh ngồi trên mà nhíp xuống, tôi theo lời Vân nhíp liên tục, nhíp sượng mờ cả mắt mà Vân vẫn như cây cột cờ trơ trơ bền bỉ

chịu... cho tôi khi tôi vã mồ hôi ra như tắm thì Vân mới đổi tư thế đặt tôi nằm xuống anh leo lên chèo thật mạnh mẽ, chèo mỗi lúc mỗi tăng tốc độ làm người tôi như muốn dập ra trăm mảnh. Tới khi Vân xuống ngựa thì người tôi như mê đi chẳng còn biết gì nữa.

Hai đứa ôm nhau nằm giữa trời đất cả giờ sau mới tỉnh lại. Đang lo kiểm quần áo mặc vào để về thì bỗng có tiếng quát thật lớn và ánh đèn pin sáng từng rọi thẳng vào thân thể không mảnh vải của hai đứa. Tôi hốt hoảng chụp cái áo dưới đất che vội lên bộ ngực trong khi Vân lo thủ cái quần xỏ vào nhưng không kịp...vì bị một tên chĩa súng giựt mắt liệng xuống giòng sông bắt đứng im. Vân hốt hoảng lấp bấp:

- Mấy ông là ai ? ... tụi tui đâu có làm gì mà mấy ông làm thấy ghê vậy...

ánh đèn pin quay rọi ngay vào mặt Vân.

Một tên cười gằn trả lời:

- À từ nãy giờ tao tưởng ai, ai dè là mày, thằng kếp hát, chuyện này mày chết rồi con ời, tao cho mày thanh bại danh liệt luôn...

Vân lộ vẻ lo sợ ra mặt...anh định nói nữa thì tên đó nạt bắt im.

Khi đó tôi mới nhìn rõ thì thấy tụi nó chỉ có hai tên, tên nào trên tay cũng cầm súng hết. Tên nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng:

- Con nhỏ này cũng là ca sĩ đó anh Ba, nó là cháu của thằng cha Tư Tùng dó... em biết rõ nó mà.

Nghe tên đó nói vậy tôi đặng hồn muốn xỉu luôn, quay nhìn cho rõ mặt hán thì thấy lạ hoắc, tôi thắc mắc chẳng biết tại sao nó lại biết tôi rõ vậy... tên đó lại nói tiếp:

- Anh Ba tính sao, có đem tụi nó về đồn không?

Tên Ba quay đèn pin soi ngay vào người tôi nhìn ngấm từ đầu đến chân một hồi rồi bước lại nói nhỏ với tên kia điều gì không biết, sau đó tên Ba giao đèn pin cho tên nọ rồi bước tôi dùng áo của Vân cột

tay Vân chéo ngược ra sau, Vân vùng vằng chống đối thì tên này đã dùng bá súng khện vào bụng anh hai cái thật mạnh. Tôi sợ quá khóc ré lên và lên tiếng năn nỉ xin tha thì tên đó cười nói:

- Nhỏ này đẹp quá trời, học hành không lo học, lo đi mê kếp cái lương, chuyện này tao cho chú mày biết là mày chết...

Tôi điếng người muốn xỉu chân đứng không còn vững nữa tay ôm mặt khóc.

Tên kia nãy giờ im lặng bỗng tiến lại gần tôi ghé tai nói:

- Thôi em đừng sợ nữa, bây giờ em đi theo anh Ba lại đằng kia anh Ba ảnh hỏi cung một hồi rồi ảnh sẽ tha cho về.

Nghe vậy tôi mừng quá nín khóc lật đật định đi theo tên Ba thì Vân lên tiếng:

- Em ở đó không đi đâu hết, muốn gì thì đứng đây hỏi cũng được.

Tên Ba nổi điên trước lời phản đối của Vân hấn xấn lại dện cho Vân một bạt tai nhá lửa, hấn găm gù:

- Thằng này mày muốn chết hả, tao đem mày về đồn kêu dân chúng lại coi mày đang cời truồng bây giờ. Biết thân thì ngồi yên đó.

Dứt câu hấn nắm tay tôi kéo đi te te lại bụi cỏ cách xa chỗ Vân ngồi khoảng hơn chục thước. Thấy tôi tỏ vẻ chống đối hấn hăm dọa:

- Em mà lộn xộn là qua bắt em cời truồng đem về đồn kêu chú em lại lãnh đó, nằm yên đi rồi qua sẽ cho về...

Vừa nói hấn vừa đưa mũi súng chỉ ngay vào bụng tôi như hăm dọa. Túng quá tôi chẳng làm cách nào khác hơn được nên phải chịu trận nằm im cho tên kia hành động.

Chẳng cần nhập đề niêm rà gì ráo trọi hấn thả nhiên tụt quần rồi leo lên đê ngựa tôi ra đút ngay con cặc cứng ngắc vào lồn tôi mà nắc lia lịa, hấn nắc như cái máy xả hết ga một hồi rồi ngưng lặn ra thò như xe hủ lô... Thấy hấn nằm yên tôi lồm cồm bò dậy định đi về chỗ Vân

thì hấn nạt:

- Nằm yên đó, ai cho đi mà di, bắn mày què giò bây giờ...

Dứt câu hấn ngóng cổ lên gọi vôi lại thằng kia:

- Mày cột giò thằng đó lại cho tao rồi đi lại đây tao biểu...

Sau khi mặc quần vào, hấn cúi xuống lấy tay định khều dờn trên ngực tôi, phản ứng tttl nhiên tôi né tránh ôm thủ kín ngực mình... hấn cười nói:

- Thôi thủ làm gì nữa, còn mẹ gì nữa mà thủ...

Nói xong hấn cười nhạt nham nhở. Hấn còn định ngả ngôn chọc phá tôi nữa thì tên kia đã tôi. Hấn nhìn tên nọ cười:

- Tới phiên mày đó, lẹ lên rồi về, hết xảy đó mày...

Dứt lời hấn bước nhanh về phía Vân.

Tên nọ có vẻ lúng túng, lọng cọng ngồi xuống vuốt ve tôi nói như năn nỷ:

- Em cho anh đi rồi về anh sẽ giấu không cho chú Tư biết đâu, anh hứa mà...

Thấy tên này có vẻ hiền lành không xấu xàng như tên kia tôi cũng hơi có cảm tình nên nằm yên cho nó nhập trận. Thấy tôi khứng chịu hấn lật đật tuột quần ra leo lên dứt con cặc căng cứng to thiết to của nó vào lồn tôi mà nắc lia nắc lịa, miệng thì rên hừ hừ. Quả tình lần này tôi có hứng thú nên đón nhận cơn mưa tình một cách thật trọn vẹn mê say y như những lần xáp trận bình thường tniộc của tôi.

Dứt trận tôi còn ôm cứng lấy hấn y như ôm một người tình. Tnlóc khi mặc quần vào hấn ôm hôn tôi và nói:

- Em yên tâm anh sẽ dấu kín chuyện này không cho ai biết đâu, anh xin thề với em đó...

Tn.lúc khi bỏ đi hẳn nhìn tôi với ánh mắt ái ngại:

- Thôi em mặc quần áo vô rồi về đi không thôi gặp đám đi tuần khác thì khổ nữa đó.

Sau khi hai tên đó bỏ đi rồi tôi vội mặc áo vào và đi lại mở trói cho Vân. Vân chẳng nói lời nào, mặt lạnh tanh đầy vẻ uất ức, tôi tìm lời an ủi Vân nhưng anh vẫn chẳng thay đổi nét mặt.

Về gần tới nhà tôi hỏi Vân:

- Anh còn ở lại Mỹ Tho bao lâu?

- Đoàn đang hát ở Cái Răng, ngày mai anh phải trở lại đoàn rồi.

Chừng nào anh mới tới thăm em nữa?

Anh không hứa, hôm nào không hát anh sẽ ghé.

Tôi về đến nhà thì chú Tư đã ngủ chỉ còn thím Tư ngồi đợi cửa.

- Sao con về trễ vậy Mến?

- Có mấy bài toán khó giải hoài hông ra thím à.

- Học thì học, nhưng mà con gái đừng đi đêm đi hôm hàng xóm người ta dị nghị

- Dạ con biết rồi thím.

Lo trả lời qua loa cho có lệ rồi chạy thẳng vào phòng. Nằm vật xuống giường mừng tượng lại những giây phút sóng gió vừa qua, tôi biết tôi yêu Lý Bình Văn thật rồi. Tôi yêu anh như chtla hề yêu người đàn ông nào khác. Tôi yêu cái bất cần đời khó hiểu của anh, tôi yêu cái vẻ tay chơi của anh, tôi yêu tất cả Tôi nhất định giành Vân ra khỏi tay mấy con đàn bà khác, anh là của tôi. Nhưng tôi lại bỗng thấy lo sợ vì sau lần sóng gió vui dập vừa qua tình cảm của Vân đối với tôi biết có còn như trước không ?

Một tuần nữa trôi qua tôi chẳng nhận được tin tức gì của Lý Bình Văn

hết. Tôi nhớ anh muốn điên. Đêm đêm tôi lăn lộn trần trờ tự hỏi không biết giờ này anh làm gì, có nhớ tôi tôi không hay là đang ở một góc nào đó tán tỉnh những đứa con

gái khác. Tôi nhớ anh, thèm khát da thịt của anh.

Đôi lúc tôi có chột nghĩ tôi chú Vạn Lý nhưng hình ảnh ông ta đập đầu đập cổ làm tôi dẹp ngay ý định.

Ông Vạn Lý vẫn chưa bỏ cuộc, cách hai ba bữa tôi lại thấy ông đứng chờ ngoài cổng tnlong. Lúc nào ông ta cũng say mềm, lè nhè đưa tặng tôi mấy bài thơ rồi rủ tôi đi chơi với ông. Không muốn dây dưa thêm với ông nữa nên lần nào tôi cũng từ chối thẳng thừng.

Thấm thoát mà đã một tháng, đoàn hát của bà bầu Ngọc lại về lại Mỹ Tho. Lần này đoàn sẽ ở lại Mỹ Tho nửa tháng để tập tuồng mới rồi sau đó mới đi lưu diễn tiếp. Chiều đạp xe đi học về thấy quảng cáo của đoàn bà Ngọc tôi mừng hết biết. Đạp xe thiệt lẹ về để coi Vân có hẹn tôi ra gặp không. Thằng bé hàng xóm nhìn tôi một cách ngơ ngác

- Đâu có ai gọi gì cho chị đâu.

Tôi chờ cả ngày hôm sao vẫn chẳng thấy Vân nhắn gì Tôi nhớ anh lắm, tôi muốn đi tìm gặp anh, nhưng chút tự ái còn lại trong tôi giữ tôi lại. Tôi không muốn Vân biết tôi cần anh tới cỡ nào. Tôi đang còn tự giằng co xem có nên đi tìm Vân hay không thì bà Ngọc nhắn tôi ra để tập tuồng. Như người chết đuối gặp phao tôi sửa soạn thật đẹp rồi đi theo chú Tư ra rạp hát.

Chương XV

Mấy tuần nay ngày nào chú Tư cũng đàn cho tôi hát. Chú sửa từng chữ từng câu cho tôi thật ưng ý mới thôi. Đi từ nhà ra rạp chú dặn tôi đủ thứ, từ nhô phải lấy hơi cho thật kỹ tới rón đùing có ngang bướng ráng nghe lời bà bầu Ngọc. Có lẽ chú Tư còn hồi hộp hơn tôi nữa.

Vở tuồng mới đoàn đang dựng tên là "Tình chị duyên em" của chú Vạn Lý. Tuồng kể về cuộc đời hai chị em mồ côi. ánh Mai đóng vai người chị lúc nào cũng hy sinh hết mình cho em nhưng cuối cùng chết vì lao phổi. Tôi đóng vai cô em lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho riêng mình, đến lúc nhận ra lỗi lầm thì đã quá trễ. Lý Bình Vân đóng vai người đàn ông mà cả hai chị em cùng yêu.

Chúng tôi tập tuồng không được ăn ý lắm vì phần thì cô đào Tân Mai cứ tỏ vẻ ta đây lên mặt khinh khỉnh với tôi, phần thì vì tôi bực mình Lý Bình Vân cứ giả lảng coi như giữa tôi với anh ta chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hát độ một tiếng thì bà Ngọc biểu nghỉ giải lao mười lăm phút. Tôi không biết làm gì cho hết giờ nên đi lòng vòng sau cánh gà.

Đột nhiên có một bàn tay nắm lấy tay tôi

- Em làm gì vậy?

Tôi chưa kịp trả lời thì Lý Bình Vân đã lôi tuột tôi vô nhà vệ sinh.

- Tại sao em kỳ vậy? đã biết anh về hai hôm nay rồi sao không ra kiếm anh?

Tôi trợn mắt nhìn Vân

- Sao anh không kiếm em? Em không giống mấy con đàn bà khác của anh đi theo anh như thiêu thân đâu.

- ĐỪNG có con nít nữa. Sao em tính từng chút vậy, ai đi kiếm ai cũng vậy thôi.

- Vậy thì sao anh không đi kiếm em.

- Em lì lợm cứng đầu lắm.

Tôi không trả lời, người nóng ran, hai con mắt nổi lửa sẵn sàng cho nổ tung tất cả những tức tưởi trong tôi bấy lâu nay.

- Không phải là lì lợm cứng đầu mà là em có nguyên tắc của em. Em không muốn làm con chó lúc nào chủ ngoắc thì lại, đá thì đi....

Vân đột ngột ngắt ngang lời nói tôi bằng một cái hôn. Tôi vẫn còn giận giữ nên xô anh ta ra. Vân đâu có chịu dễ dàng bỏ cuộc vậy, anh ta xấn tới đè sát tôi vô tường tiếp tục hôn. Tôi cắn một cái thật mạnh vào môi Vân, anh hơi rùng mình nhưng vẫn tiếp tục hôn hít. Người tôi càng lúc càng mềm ra, muốn đẩy anh ta ra nhưng không còn đủ sức. Tôi dó Vân cúi hôn nhẹ lên cổ tôi rồi hà hơi liếm quanh lỗ tai tôi trong khi đó thì tay luồn ra sau tuột nhẹ quần tôi xuống tôi đầu gối rồi nhẹ mở nút quần anh ra dứt con cặc căng cứng vào lồn tôi mà cà hảy cà hảy. Người tôi như mê đi, tôi sướng tôi tận cùng, chắc có lẽ vì tôi quá nhô Vân nên chỉ mới xáp trện nhẹ nhàng vội vã như vậy thôi mà tôi đã sướng muốn điên lên rồi.

Dứt trện Vân nhìn vô mắt tôi cười:

- Còn giận nữa thôi?

Tôi ngúng nguẩy nhõng nhẽo:

- Không thèm nói chuyện với anh đâu, anh đi ra ngoài tniộc đi, ngllời ta đang chờ mình đó.

Vân cười hôn nhẹ lên má tôi, hé cửa nhìn ra ngoài rồi nhanh nhẹn bước ra.

Tôi đợi Vân đi một lúc lâu mới bước ra. Vừa bước ra khỏi cửa tôi đã đụng phải con mụ ánh Mai. Cô ả nhìn tôi từ đầu tới gót bằng cặp mắt dò xét thật đáng ghét.

Phần còn lại của vở tuồng tại tôi tập ăn ý hơn. Bà bầu Ngọc và chú Vạn Lý có vẻ hài lòng lắm. Bà ngoắc tay biểu tôi và chú Tư ra ngoài nói chuyện. Chị đã bàn với chú Tư em rồi, em chịu khó tập thêm tuần nữa rồi mình sẽ công diễn. Mỗi đêm chị trả em một trăm. Như vậy là nhiều lắm cho đào môi rồi đó. Chú Tư tôi thấy tôi đứng trơ trơ thì

nhắc nhở:

- Con sao không cảm ơn bà bầu đi. Bà bầu nâng đỡ con như vậy là quý lắm đó, đâu có ai mời đi hát mà đã được giao vai lớn vậy đâu.

Tôi lý nhí nói lời cảm ơn trong miệng. Bà bầu Ngọc nói tiếp:

- Chị với chú Tư và thầy Vạn Lý bàn rồi... em sẽ lấy tên hiệu là Mai Thanh Thanh. Em chịu không?

Vậy là tôi nghỉ học đi tập hát. Thiệt ra thì tôi cũng chẳng tha thiết chuyện học hành cho mấy. Cả tuần tôi ở ngoài rạp để tập tuồng chỉ về nhà lúc chiều tối Hát hò cả ngày lại cộng thêm hề có giờ rảnh là tôi chui vô nhà vệ sinh hay là chạy về phòng trọ của Vân nên tôi tiêu tụy thấy rõ. Thím Tư thấy tôi xanh xao nên đêm nào cũng nấu nước mát đồ bổ cho tôi ăn. Thím mang đồ ăn vô tôi tận phòng, đợi

tôi ăn hết rồi mới chịu đi ra. Thím cứ luôn mồm nói:

- Con phải ráng ăn cho có sức, ốm tòng teo mất đẹp đi lấy hơi đâu mà hát.

Nhưng lời nhắc nhở mộc mạc của thím Tư thật sự làm tôi nhiều khi cảm động và ngày càng thương mến thím như thương mẹ ruột của mình vậy.

Buổi sáng hôm đó nghỉ tập tuồng, ngồi nhà buồn quá bỗng cảm thấy nhô Lý Bình Vân nên tôi đạp xe qua nhà trọ kiếm anh. Nhà trọ của đoàn mượn cho Lý Bình Vân ở cuối con hẻm nhỏ, trước nhà có hàng rào dâm bụt cao gần ngang ngực nên từ ngoài đường nhìn vào chỉ thấy mái. Dừng xe ở hàng hiên định bước vào nhà thì thấy cửa đóng kín, đưa tay tính gõ cửa tôi bỗng khựng lại vì nhìn thấy ngay trtiộc cửa có một đôi guốc cao đàn bà. Tò mò tôi đi vòng ra sau nhà ghé mắt nhìn qua khe ván thì tá hoả tam tinh, mắt tôi như nổ dom đóm trước cảnh Lý Bình Vân đang nằm ngửa tênh hênh chống con cặc lên trời trong khi con mụ ánh Mai trần như nhộng đang khum khum xuống bú liếm con cặc thật say mê như người ta thổi kèn.... Vân nằm trần mình, lâu lâu vắn người ưỡn ẹo ra chiều thích thú, tay thì luôn quơ quơ xoa bóp cặp vú ánh Mai, đôi lúc lại ngóc cổ lên bú vú cô ả một cách say mê...hai người quấn lấy nhau như hai con rắn, khi thì

Vân nằm dưới khi thì Vân trôi lên trên hùng hổ tấn công ... rồi bú liếm thật cuồng nhiệt... mắt tôi như muốn hoa lên vì ghen tức và thèm thuồng. Quả tình tên Lý Bình Vân này là con hạm, hấn không buông tha cho bất cứ ai đúng như con mụ ánh Mai nói hôm nọ. Tôi bủn rủn tay chân đứng không muốn vững nữa, người nóng ran, đầu muốn nổ tung ra trước những tiếng rên, tiếng la, tiếng rít từng hồi của hai người chịu hết nổi cơn sốt dục tình đang trào dâng như thác đổ trong người, tôi leo lên xe đạp như khủng điên về nhà chui ngay vào phòng tắm xối nước ào ào cho hạ hỏa rồi leo lên giường tìm giấc ngủ lãng quên. Nhưng nào quên được, đầu tôi suy nghĩ miên man tôi cảm thấy mình đã thua sút con mụ ánh Mai rất nhiều trong màn bú liếm và vuốt ve đối tượng. Rõ ràng tôi chẳng biết làm gì cả, chỉ biết nằm thụ hưởng và trôi theo cơn sóng tình của đối thủ mà thôi... chẳng trách vì vậy mà Lý Bình Vân cứ đeo theo mụ ánh Mai hoài trong khi nhan sắc mụ ta chẳng bằng một góc của tôi. Nằm lẫn lộn mãi tới khuya thật khuya tôi mới ngủ được.

Qua ngày hôm sau trong buổi tập tuồng tôi đã chẳng nhờ gì hết mặt cứ bơ bơ ra khiến cho ông Vạn Lý, chú Tư cũng như Lý Bình Vân và bà bầu Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên pha lẫn khó chịu. Tôi biết tất cả nhưng điều đó nhưng không thể nào lấy lại sự bình thản được. Hôm đó người lo nhất cho sự thất bại của tôi là chú Tư.

Cuối cùng thì đêm công diễn cũng tới. Cả xóm tôi hình như là di coi gần hết vì chú Tư đã đi quảng cáo từ mấy tuần trước đó. Lần đầu tiên diễn như một cô đào chính cống, hơn nữa lại có cả đám người quen đi coi, tôi run đứng muốn không vững. Tới phiên tôi ra rồi mà tôi vẫn đứng như trời trồng trong cánh gà. Ai đó đẩy mạnh tôi một cái, tôi loạng choạng bước ra sân khấu. Đèn nhiều quá, sáng quá, mà hình như tất cả đèn đều chĩa vào tôi. Tôi hít hơi thật mạnh bắt đầu hát. Hết sáu câu khán giả vỗ tay rào rào, tiếng vỗ tay làm tôi lên hẳn tinh thần.

Hết màn một tôi chạy đi tìm Lý Bình Vân:

- Em diễn đạt không?
- Em diễn đạt lắm, đừng sợ.
- Thiệt hông? em run gần chết đó!

Vân cười thật hiền lành, anh giơ tay vuốt má tôi:

- Em bình tĩnh chút xíu nữa thì em sẽ diễn hay hơn nhiều, đâu có gì mà sợ bên cạnh em có anh mà. Hai đứa đang nói chuyện tình tứ thì bất chợt chú Vạn Lý xuất hiện:

- Nè đừng có dụ con gái người ta nhe mậy.

Ông Vạn lý đến từ lúc nào tụi tôi không biết. Tôi bực mình xực chú Vạn Lý:

Anh đừng có kiếm chuyện nha, em đã nói với anh rõ ràng lắm rồi, anh không có quyền gì với em hết, nghe chưa.

- Anh biết là em mê cái mã của thằng này mà.

Lý Bình Vân chẳng thèm nhìn tới ông Vạn Lý nữa mắt anh quay lưng bỏ đi. Ông ta chưa hả giận vẫn còn đang tính kiếm chuyện nói nữa thì chuông reng, màn hai bắt đầu. Tôi lấy lại bình tĩnh tập trung tinh thần bước ra sân khấu và diễn thật trọn vẹn vai trò của mình. Sở dĩ màn hai tôi diễn hay vì màn này có nhiều cảnh tình tít giữa tôi và Lý Bình Vân nên tôi rất hứng.

Tôi diễn tổng cộng đã là năm xuất, xuất nào cũng đông nghẹt khán giả. Tôi quen dần với ánh đèn sân khấu nhưng tôi vẫn chưa quen cái ý nghĩ bây giờ tôi là một cô đào hát. Mỗi lần đi ra ngõ tôi vẫn thấy ngượng khi các bà, các thím quen biết chòm xóm nói:

- Mai một thành đào lớn đừng quên tụi này nha.

Từ lúc đồng ý đi hát tôi đã biết là tôi sẽ phải đi theo đoàn lưu diễn, vậy mà chiều nay nghe bà bầu Ngọc hỏi:

- Mến sửa soạn xong chưa, hai ngày nữa đoàn mình rời bến đó

tôi vẫn thấy buồn lạ.

Về nhà vô phòng đóng eura tôi nhìn lại căn phòng của mình. Trong căn phòng này tôi có biết bao là kỷ niệm. Chính ở trong căn phòng này tôi học biết yêu, rồi học biết đau khổ khi xa người yêu. Ngồi xếp đồ mà lòng tôi buồn nời nọi. Thím Tư gõ cửa bưng vào cho tôi chén

chè. Nhìn thấy đồng đồ tôi đang xếp, thím không nói gì chỉ thở dài. Tôi biết thím Tư buồn lắm, bấy lâu nay bà coi tôi như con gái trong nhà, săn sóc tôi từ chút, bà không muốn cho tôi đi đâu. Thím vuốt tóc tôi:

- Con đi nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đều đặn. Có rảnh về thăm thím.

Đêm cuối cùng ở nhà chú thím Tư tôi không ngủ được. Tôi nằm trần trọc suy nghĩ thật nhiều. Tôi sắp sửa trở thành một người lớn thật sự rồi. Tôi sắp sửa bước ra khỏi cái tổ ấm, khỏi vòng tay che chở của chú thím. Rồi đây sẽ không còn những ngày nói dối chú thím đi rong, những ngày vui vẻ không lo âu muộn phiền.

Thím Tư không đưa tôi ra bến xe, tôi biết thím buồn nên không muốn đi. Chú Tư thì luôn miệng dặn dò tôi đủ thứ chuyện, tôi biết ông cũng buồn nhưng không muốn cho người ta biết. Chú Tư còn muốn nói nhiều nữa nhưng bà bầu Ngọc đã giúi vé vào tay tôi biểu lên xe lạ.

Tôi ngồi trên xe nhìn ra cửa sổ. Tôi ở Mỹ Tho cũng lâu rồi nhưng chưa bao giờ tôi nhìn kỹ cái bến xe nhỏ bé này. Nó chỉ là một con đường trải nhựa, ở đầu đường là phòng bán vé, cuối đường có hai ngõ queo. Queo phải là đi vô thành phố Mỹ Tho, queo trái là đi ra quốc lộ rồi đi tới đâu không biết. Chiếc xe đồ từ từ lăn bánh và queo trái. Nước mắt tôi lăn dài trên má hồi nào không biết nữa.